శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా

ది దివ్య చరిత్ర

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

ద్రష్ట - దర్శకులు, ఆచార్యులు

పూజ్యశ్రీ ఆచార్య భరద్వాజ గారిని నేను 1979వ సంవత్సరం మే మాసంలో ఒంగోలులో ఒక మిత్రునితో కలసి యింకొక మిత్రుని యింట దర్శించినాను. వీరిని విద్యార్థులు, అనుయాయులు, శిష్యవర్గము, 'మాస్టరుగారు' అని పిలుస్తూ ఉంటారు. ఈ మాస్టరుగారనే పిలుపులో గురుభావం వున్నది. ఈ గురుభావాన్ని తెలియపరిచే మాస్టరుగారు అనే పదాన్ని నా ఈ పరిచయ వాక్యాలలో వాడుకుంటున్నాను. నేను వీరిని దర్శించినపుడు వీరు బాబాను గురించి, వారి తత్వాన్నిగురించి ప్రవచిస్తూ ఉన్నారు. ప్రవచించే వారి వాక్కులను, వారి స్ఫురద్రూపమును చూచి వీరు ఆత్మద్రష్టలైన యోగి పుంగవులని నిర్ధారించు కున్నాను. ఎంతో మంది మహాత్ముల ప్రవచనాలు నేను యిదివరకు విన్నప్పుడు అవి రమ్యమైన వాక్కులతో వుండి శాస్త్రార్థాన్ని విపులీకరించేవిగా మాత్రమే వున్నవి. వీరి ప్రవచనాల్లో వారి ఆత్మానుభూతి ప్రస్ఫుటంగా ద్యోతకమవుతున్నది. వారి సన్నిధి ప్రభావం శ్రోతలకు శాంతిని చేకూరుస్తున్నది. వారి సన్నిధి ప్రభావము నా హృదయము పైన గాఢమైన ముద్ర వేసినది. వీరిని గురించి తెలుసుకొనవలె ననే అభిలాషతో వారి సన్నిహితులను కొందరిని వారిని గురించి విచారించి వారి సాంప్రదాయము, వారి సాధన, వారి జిజ్ఞాస, వారి అన్వేషణ, వారి యోగపూర్ణతను గురించి కొద్దిగా తెలుసుకోగలిగాను.

భారతదేశంలో ప్రఖ్యాత వేద పండితులుగా పేరుగాంచి యోగారూఢులై ఆంగ్ల విద్యలో యమ్.ఎ. పట్టభద్రులైన బ్రహ్మశ్రీ అనంతాచార్య గారికి నాల్గవ కుమారుడుగా వీరు తే. 30-10-1938న బాపట్లలో జన్మించినారు. తండ్రి పెంపకంలో, శిక్షణలో తీర్చిదిద్దబడి యమ్.ఎ. పట్టభద్రులై కళాశాలలో ఆంగ్లోపన్యాసకులుగా కొంతకాలముండి చివరన విద్యానగర కళాశాలలో పనిచేస్తూ వుండి ఒంగోలుకు వచ్చి స్థిర నివాసమేర్పరచుకున్నారు. వీరు బాల్యము నుండి జిజ్ఞాసువుగా వుండి అన్ని విషయాలను చక్కగా ఆకళింపు చేసుకొని ఏకసంధాగ్రాహిగా వుండేవారని, మంచి పట్టుదల కలవారనీ వారి తల్లిగారు (ఎక్కిరాల లక్ష్మి) తెలియపరచారు. వీరు చాలా గాఢంగా నిద్రపోవడం బాల్యము నుండే వుండేదని, ఆసనాలు వేస్తూనే నిద్రపోయేవారని, అన్నం పెడుతుంటే

నిద్రపోతూనే తినేవారనీ వారి తల్లిగారు తెలియపరిచారు. 12 ఏళ్ళకే కాశీ విశ్వవిద్యాలయములో మెట్రిక్ పరీక్ష పాసయ్యారు. చిన్నతనంలో ఏదన్నా కొనడానికి బజారుకు పంపినప్పుడు త్రోవలో గారడివాడు గారడి చేస్తుంటే మాస్టరుగారు ఆ గుంపులో నిలబడి గారడివాడిపై దృష్టి నిలిపితే తనపై ఎవరో మంత్ర ప్రయోగం చేస్తున్నందువల్ల తన గారడిపని చేయలేదని జనం వైపు చూచి మాస్టరు గారి దగ్గరకు వచ్చి, "బాబూ! నువ్వు వెళ్ళిపో, నీకు పుణ్యం ఉంటుంది.నాకు 4 పైసలు దొరుకుతాయి" అని బ్రతిమి లాడుకొని మాస్టరుగారిని అక్కడ నుండి పంపించేశాడు. అంటే తండ్రిగారు నేర్పిన యోగాసనాలు, ప్రాణాయామం ద్వారా బాల్యంలోనే చక్కని సాధనతో యోగదృష్టి సాధించగలిగారు.వీరికి మంచి సమయస్ఫూర్తి కల్గి ధైర్యముతో వుండేవారు. వీరి నాన్నగారికి పక్షవాతము రాబోతున్నదని తెలుసుకొని వీరి ముగ్గురు అన్నలూ కంటతడి పెడితే, 7 సంవత్సరాల చిరుతప్రాయంలోనే వున్న వీరు, "తెనాలిలో ఆప్తులైన వైద్యులున్నారు కదా, వారి దగ్గరకు పోదామని" సలహా యిస్తే తండ్రిగారు ఎంతో సంతోషపడి, ఆ సలహాను పాటించి ఆప్తులైన వైద్యులను చేరుకొని వాళ్ళ సహకారంతో తామే సొంత వైద్యం చేసుకొని తమ రోగాన్ని నయం చేసుకున్నారు. వీరి నైతిక ప్రవర్తన గూర్చి వారి తల్లిగారు మరో నందదీపం అనే సావనీరులో తెలియపరచిన విషయాలు వారి వాక్యములలోనే తెలుసుకుందాము.

"భరద్వాజ మొదటి నుండీ వేషధారణలో చాలా నిరాడంబరుడు. తన బట్టలు ఎలా ఉన్న పట్టించుకొనేవాడు కాదు. బి.ఏ.కు వచ్చేవరకు పొట్టిలాగులు వేసుకొనే వాడు. వాటికి గుండీలు వూడిపోతే వాటిని లుంగీలా దోపుకొని మొలత్రాడును ఒక పుల్లతో బిగించుకొనేవాడు. తనకు ఏ వస్తువు లేకపోయినా ఎవరినీ అడుగడు, ఏపనీ ఆగదు. ఏది ఎలా వున్నా పర్వాలేదు అనే నిర్లిప్త భావన మన భరద్వాజకు చిన్నప్పటి నుండే అలవడింది. తన వేషము, రూపాలు గురించి యితరులు ఏమనుకుంటారన్నది పట్టించుకొనక తనకు సవ్యమనిపించిన రీతినే అనుసరిస్తాడు. సం॥ 1955లో తాను బి.ఏ.లో కళాశాలలో చేరేముందు ఉపనయనం చేసుకుంటుంటే పంచశిఖలు గాని, జుట్టు పూర్తిగా తీసివేయించు కోవడమో చేస్తే సాటి విద్యార్థులు ఎగతాళి చేస్తారని అందరమూ హెచ్చరించినా,

అతడు వినక జుట్టు తీయించుకొని అలానే కాలేజీకి వెళ్ళాడు. తనను ఎగతాళి చేసిన విద్యార్థులతో "మీలో మీ తలపై నున్న వెంట్రుకలు మాత్రమే విలువయినవైతే, వాటిని తీయించుకోవడానికి భయపడాలి. విలువైనది తల లోపలనే వున్నదన్న ధైర్యముంటే జుట్టు తీయించుకోవడానికి భయపడ్డమెందుకు ?" అనేవాడు. మా వాడి హాస్యమూ, సమయస్ఫూర్తి గూడ ఓటమి ఎరగవు. మా వాడు ఇంటర్మీడియట్ పరీక్షలో తప్పాడు. పాసైన వారంతా టీ పార్టీలు చేసుకుంటుంటే భరద్వాజ తాను తప్పినందుకు టీ పార్టీ యిచ్చాడు. అందులో సుష్టుగా తినిన ఒక సహపాటి అంతా అయ్యాక, "నీకు సిగ్గులేదా, పరీక్షల్లో తప్పి గూడా పార్టీ యిచ్చావు?" అంటే "నీకు పరీక్షల్లో పాసవడం జన్మకొక శివరాత్రి" అయితే నాకు "ఫెయిల్" అవడం జన్మకొక శివరాత్రి. సిగ్గంటూ వుంటే అలా పాసైనప్పుడు టీ పార్టీ యిచ్చే వారికి ఉండాలి." అన్నాడు. సం॥ 1957 నాటికి వాళ్ళ నాన్నగారికి మరల జబ్బు చేసి ఎట్టి సంపాదన లేక ఆర్థికంగా ఇబ్బందిపడ్డాము. అది తెలిసిన భరద్వాజ ఎమ్.ఎ. చదివినంతకాలం గూడా తలకు నూనె, గుడ్డలకు యిస్త్రీ, కాళ్లకు చెప్పులు లేకుండానే యూనివర్శిటీలో చదువుకున్నారు. పాఠ్యగ్రంథాలు గూడా తన సహపాటులు నిద్రపోయే సమయంలో వారి వద్ద తెచ్చుకొని చదువు కునేవాడు. సం॥ 1961లో తాను లెక్చరర్ అయ్యాకనే మొదటిసారి కాళ్ళకు చెప్పులు, యిస్త్రీ గుడ్డలు ధరించసాగాడు. ఇరవై సంవత్సరాల యుక్తవయస్సులో గూడా ఎలాంటి ఆకర్షణలకు గూడా లొంగేవాడు కాదు. ఒకసారి మాకు తెలిసిన వాళ్ళమ్మాయి మా వాడికొక ప్రేమలేఖ వ్రాసింది. అతను తనను పెళ్ళిచేసుకోనంటే ఆత్మహత్య చేసుకుంటానని వ్రాసింది. భరద్వాజ, "నేను నిన్ను చేసుకోకుంటే నీవు చనిపోతావేమో గాని, నిన్ను చేసుకుంటే మాత్రం నేను చచ్చిపోతాను. నేను చచ్చిపోవడం నా కిష్టం లేదు". అని వ్రాశాడు. తర్వాత ఒకప్పుడు ఆ గడుసరి పిల్ల కనిపించి, "వయస్సులో ఉన్న ఆడపిల్ల వరించి వస్తే కాదంటావే, నీకు మగతనం లేదా?" అని అడిగింది. భరద్వాజ నవ్వి, "నాకూ స్త్రీ వ్యామోహం వుండేది గాని నిన్ను చూచాక అది కాస్తా తొలిగిపోయింది" అని చురక అంటించాడు. అదేమి చిత్రమో గాని, తర్వాత ఆ పిల్లకు వివాహమై కొద్ది సం॥లలోనే ఆమె భర్త చనిపోయాడు.

మావారు తమ పిల్లలలో డబ్బుమీద వ్యామోహం కలగనిచ్చేవారు కాదు. అది ఆయనకే లేదు, మన మీద మనకు విశ్వాసం లేకుంటేనే డబ్బు మీద విశ్వాసం వుంచుతామని ఆయన అనేవారు.అదే పోలిక మన భరద్వాజకూ వచ్చింది. కళాశాలలో ఉపాధ్యాయుడు అయ్యాక తనకు చేతనైతే ఐ.ఏ.యస్. పరీక్షలో పాసవమని మా రెండవ అబ్బాయి వేదవ్యాసు సవాలు చేస్తే, అతడు పట్టుదలతో ఆ పరీక్ష పాసై హిమాచల్ ప్రదేశ్ సర్వీస్‌కు ఎన్నికైనప్పటికీ అది తన స్వేచ్ఛకు, నైతిక జీవితానికి ప్రదిబంధకమని తలచి విడిచిపెట్టాడు. తాను నమ్మిన ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణ కొరకు రెండుసార్లు స్థిరమైన ఉపాధ్యాయ పదవికి రాజీనామా చేసి తడవకు ఒక్కొక్క సం॥పాటు నిరుద్యోగిగాఉన్నాడు. అయినప్పటికీ వాళ్ళ నాన్నా గారి దగ్గర నుండి గాని, అన్నల నుండి గాని, మరే మిత్రుల నుండి గాని ఒక్క పైసా అయినా సహాయం పొందలేదు. ఒక్క నెల రోజులైనా ఆశ్రయం కోరలేదు. ప్రతీసారి తనకున్న సర్వీసంతా విడిచి పెట్టుకొని మరల ఆంగ్లశాఖలో అందరికంటే చివరివాడుగా చేరాడు. ట్యూషన్‌లు చెప్పిగాని, గైడ్లు వ్రాసి కాని డబ్బు ఎన్నడూ సంపాదించలేదు. మాకు తెలిసి తనకొచ్చే జీతంలో ఎందరో పేద విద్యార్థులకు చదువు చెప్పించారు. నిరుద్యోగులెందరికో డబ్బు సహాయం చేస్తుండేవాడు. కొందరికి బ్యాంకులో అప్పు యిప్పించి వాళ్ళు చెల్లించకపోతే అదంతా తానే కట్టుకున్నాడు. తనకొచ్చిన పేరు తన కోసంగా ఎన్నడూ ఉపయోగించుకోలేదు. అతడు యిచ్చిన సహాయము, అతని పేరు, పలుకుబడి, సలహాలు వినియోగించు కొని ఎందరో జీవితంలో స్థిరపడ్డారు. అయినప్పటికీ వాళ్ళనుండి కించిత్తైనా సహాయం గాని, లేక కృతజ్ఞత గాని అతడాశించక, వాళ్ళల్లో కొందరు అతనినే విమర్శిస్తున్నా పట్టించుకొనక, "వెనుక వాళ్ళు గౌరవించినది నేనంటే వాళ్ళకప్పు డున్న అభిప్రాయాన్నే, ఈనాడు విమర్శిస్తున్నది గూడ ఈనాడు వాళ్ళకు నేనంటే వున్న అభిప్రాయాన్నే, వాళ్ళ పరిపాకమంతే, వాళ్ళ శక్తికి మించినది వాళ్ళు చేయలేక పోవడం నేరమేమి కాదుగదా ? నాన్నగారు చెప్పినట్లు శక్తివంచన లేకుండా సమాజానికి మేలు చేయడం ఒక్కటే మన పని, దాని విలువ తెలుసు కొని ఉపయోగించుకోవడమో, తెలుసుకొనక దానిపై బురదచల్లడమో అనేది సమాజం యొక్క ప్రాప్తాన్ని బట్టి

వుంటుంది" అంటాడు. ఎంతెంతో కట్నాలిస్తామని ఎన్నో పెళ్ళి సంబంధాలు వచ్చినా మా వాడు లక్ష్యపెట్టలేదు. మహాత్ములు ఆదేశించాక వాళ్లు సూచించిన సంబంధాన్ని కట్నం కించిత్తైనా తీసుకోకుండా వివాహం చేసుకొని ఆదర్శవంతమైన గృహస్థ జీవితం గడుపుతున్నాడు. అతడు చెప్పినట్లు తమను గురించి వాళ్ళ నాన్నగారు కనిన కలలు, నిరంతరం కష్టించి యిచ్చిన సంస్కారము అతడిలో సార్థకమయ్యాయి. అవాంఛనీయమైన వత్తిడులుఎంతో బలమైనవి ఎదురైౖ, తనను ఉద్యోగానికి దూరం చేసినా అతడు కించిత్తైనా తల ఒగ్గక ఉత్తమమైన కార్యక్రమం చేసుకుంటూ పోతున్నాడు. ఇటీవల నెలకు 4,5 వేలకు తక్కువ లేకుండా జీతమిస్తానని రెసిడెన్షియల్ కళాశాల వారు ఎంతగా ఆహ్వానించినా అది తన కార్యక్రమానికి అవరోధమని తలచి అంగీకరించలేదని తెలిసింది. అతని పసితనంలో తల్లి చనిపోయినదగ్గర నుండి వాళ్ళ నాన్నగారే తల్లియై పెంచినందుకు, గురువై ప్రాచీన గురుకుల విధానంలో చదువు, సంస్కారము అందించినందుకు,ధన – కీర్తి –సుఖ భ్రాంతులనే తెగుళ్లు రాకుండా సంరక్షించినందుకు మా భరద్వాజ అన్నింటిని సార్థకం చేసుకొని అలనాటి భరద్వాజ మహర్షిలా తన పితృఋణము, దేవ ఋణము, ఋషి ఋణము పుష్కలంగా తీర్చుకుంటున్నాడు".

మాస్టరు గారి మమతను చూరగొన్న వారి పెద్దన్న గారి రెండవ అబ్బాయి 1955లో వారి ఉపనయనమప్పుడు అకస్మాత్తుగా చనిపోయినాడు. అప్పటి నుండి జనన మరణాల తత్వం గురించి, ఆత్మ పరమాత్మల ఉనికిని గురించి వారి హృదయంలో కల్గిన విచార ధార తీవ్రమైన అన్వేషణగా సాగి, 1961లో ఊరి బయటకు నడుస్తూ వున్నప్పుడు, వారు అప్పటి వరకూ చదివనవి, ఆలోచించినవీ, అన్ని సమన్వయపడి, ఒకానొక గాఢమైన శాంతి కలిగినదని మాస్టరుగారే సాయిలీలామృతంలోని గురుస్తుతి అనే అధ్యాయంలో తెలియపరచారు. వారి విచారధార నిత్యానిత్య వివేకములోనికి వారిని దించి, దేహత్రయమునకు అధిష్టానమైన బ్రహ్మమునందు విచారించేటట్లు చేసింది. మిధ్యాభూతమైన భౌతిక వస్తుజాలమునుండి మనస్సు విరక్తి చెంది సత్యమైన బ్రహ్మవస్తువునందు స్థిరముగా నిలచినప్పుడే శాంతి కలుగుతుంది. ఇది పూర్ణమైన

యోగారూఢస్థితి, "యోగారూఢస్యతస్యైవ శమః కారణముచ్యతే" అని గీతా 111-3లో చెప్పినట్లు, శమము లేక శాంతి, యోగారూఢులకే కలుగుతుంది. సమస్త లోకాత్మకమైన విశ్వానికి అధిష్టానమై, సాత్వికమైన యజ్ఞ దాన తపః కర్మలను అనుగ్రహరూపంగా గ్రహిస్తూ సమస్త ప్రాణికోటినీ సమభావంతో పాలిస్తూ లీలావిలాసంతో, "రసోవైసః" గా వుండే భగవత్ చైతన్యమును అనుభవించే స్థితియే శాంతి అని గీత వి-29 శ్లోకం తెలియపరుస్తుంది. మాస్టరుగారికి యోగ పూర్ణ స్థితి 1961 నాటికే సిద్ధించినది. జన్మాంతరంలో పూర్ణ స్థితి పొందని యోగియైన మాష్టరుగారు వైదిక సాంప్రదాయములోని, వేదవిదుల గృహంలో జన్మించి యోగపూర్ణత్వాన్ని పొందారు.

వారి అన్వేషణలో వారి మనస్సు ఆలోచనాపరంపరల తర్కవితర్కాలను దాటి, అంతశ్చైతన్యపు లోతులలోనికి చొచ్చుకొనిపోయి కొన్ని అతీంద్రియ శక్తులను వారికి కల్గచేసినవి. వారి అంతః ప్రజ్ఞలో వివేక వైరాగ్యములు మేలుకొన్నవి. అంతఃకరణం పరిశుద్ధమై శాంతి శిఖరం పైన నిలచిపోయింది. వారిని కలిసే వ్యక్తుల యొక్క మనోభావాలు, వారి జీవిత విశేషాలు సులభంగా వారికి తెలిసిపోతుండేవి. జ్ఞానానంద స్థితి కలిగింది. ఇంతటి ప్రాతిపదికలో 1963వ సం॥రం ఫిబ్రవరిలో వారి రెండవ అన్నగారితో శిరిడీ దర్శించారు. అక్కడ సమాధి మందిరంలో వారు పొందిన అనుభూతిని సాయి లీలామృతంలో 'పరిచయం' అనే అధ్యాయం క్రింద ఈ విధంగా పొందుపరిచారు. "నా దృష్టి సాయి విగ్రహం మీద పడింది. ఆ స్థితిలో సాయి దృష్టి అంతర్ముఖమై ఏదో అతీతమైన స్థితిలో వున్నట్లు తోచింది. ఆ స్థితిలో ఆయనకు తన నుండి వేరుగా ఈ సృష్టి వున్నట్లు తోచి వుండదని, విశ్వమంతా ఏ మహత్తర చైతన్యంలో సంకల్ప మాత్రంగా వున్నదో దానితో ఆయన తాదాత్మ్యం చెంది వున్నారనిపించింది. అది కేవలం భావంగాకాక ఒక అనిర్వచనీయమైన అనుభవంగా నా హృదయాన్ని కబళించింది. నా చుట్టూ, నా లోపలా ఏమి జరుగుతున్నదో తెలియలేదు. అలా ఎంతసేపు గడిచిందో తెలియలేదు. కొంతసేపటికి తుళ్ళిపడి లేచాను. మా అన్నగారు వీపు తట్టి భోజనానికి రమ్మంటున్నారు. ఆ స్థితిలో నుంచి మేల్కొనడమెంతో బాధనిపించింది. టైమ్ చూస్తే నేను అక్కడికి వచ్చి సుమారు 5 గంటలైంది. అంతసేపూ

నేను నిలబడి విగ్రహాన్ని చూస్తున్నానని అనుకున్నాను. నిజానికి కూర్చుని వున్నాను. కళ్ళు మూతబడి వున్నాయి. భోజనానికి వెళుతూవుంటే కలలో నడుస్తున్నట్లు ఉన్నది. గాఢ నిద్రలో లేపితే తిరిగి మనసు నిద్రలోకి మళ్ళినట్లు నా మనసు అప్రయత్నంగా నిరామయమౌతున్నది. వస్తువులను గుర్తించాలన్నా, యోచించాలన్నా ఎంతో ప్రయత్నం చేయవలసి వస్తున్నది. ఇల్లు చేరిన తరువాత కొన్ని నెలలు గడచినా ఆ స్థితి అలానే వుండిపోయింది. గాఢమైన శాంతి, ఆనందాలలో రోజులు, నెలలూ, క్షణాలలో గడిచిపోయేవి. జగత్తంతా చైతన్యమయంగా తోచేది. దానివలన నా ఉద్యోగవిధులు దెబ్బతినకుండా కొన్ని ఆటలు నేర్చుకొని ఆడుతుండే వాణ్ణి. నా శరీర తత్త్వంలో గూడా ఎంతో మార్పు వచ్చింది. దృఢమైన ఆరోగ్యం కలిగింది. ఎంత తింటే అంత అరిగేది. ఏమీ తినకున్నా నీరసమూ, ఆకలీ ఉండేవి కావు. ఎప్పుడు పడుకున్నా గాఢంగా నిద్రపట్టేది. కొన్ని రోజులు నిద్రలేకపోయినా కళ్ళు మంటలు, ఆవలింతలూ వుండేవి కావు. ఎటువంటి ఆధ్యాత్మికమైన ప్రశ్న వచ్చినా తృటిలో సమాధానము స్ఫురించేది. ఎవరినైనా చూడాలనిపిస్తే త్వరలో వారే రావడం జరిగేది. ఇతరుల గురించి సామాన్యంగా తెలియడానికి వీలులేని అంశాలు అకస్మాత్తుగా నా మనసులో మెదిలేవి. నా పరిచయస్థులందరూ నా దగ్గర తమకెంతో శాంతిగా వుంటుందనేవారు". వీరి ఆత్మ, పరమాత్మకు ప్రతిరూపమయిన సాయిలో లీనమైనది. వీరి చైతన్య స్రవంతి విశ్వచైతన్య సముద్రంలో లీనమైంది. ద్రష్టజాతమైన తాను, దృశ్యము జ్ఞేయమైన సాయిగా వున్న పరమాత్మ, ద్రష్ట భావమైన జ్ఞానము అనే త్రిపుటి భావం వీడిపోయి వారి చిత్తం బ్రహ్మంలో లీనమై పోయింది.

ఈ అనుభూతిలో ఓతప్రోతమైన మాస్టరుగారు "అయ్యో? బాబాను సశరీరంగా చూడలేకపోతినే కనీసం యిప్పుడున్న పూర్ణ పురుషులనైనా చూస్తే బాగుండు" అని అనుకొని శిరిడీ వెళ్ళినపుడు బాబాను అలానే ప్రార్థించినారు. ఆయన దయ వలన వారి ప్రార్థన మన్నించబడింది. శ్రీ పాకలపాటి గురువు, రంగన్నబాబు, రాఖాడీబాబా, శ్రీ సత్యసాయి బాబా, శ్రీ ముమ్మిడివరం బాలయోగి, శ్రీ కంచి కామకోటి పీఠాధిపతి, శ్రీ ఆనందమాయి అమ్మ, శ్రీ అఖండానంద

సరస్వతి, చీరాల, కడప, కాళహస్తులలో నివసించిన అవధూతలు, శ్రీ చివటం అమ్మ, శ్రీ అనసూయమాత, శ్రీ పూండిస్వామి, శ్రీ గులాబ్ బాబా, ఇలా ఎందరెందరో మహాత్ముల దర్శన ఆశీస్సులు వారికి అనుగ్రహించబడినవి. వీరందరూ వారి కృపను మస్టారుగారికి సకల సిద్ధ స్వరూపి అయిన శ్రీ సాయిని స్మరించినంతనే ప్రసాదించినారు.

వీరు దర్శించిన మహాత్ములెందరో వీరిని మహాత్ముడని గుర్తించారు. మాస్టరు గారు నైమిశారణ్యంలో ఆనందమాయిని దర్శించారు. ప్రథమంలో అక్కడ ఆశ్రమము వారు వీరిని అమ్మ దగ్గరకు పోనీయలేదు. అక్కడకు చేరిన మరునాటి ఉదయం దూరంగా భక్తులతో చేరి చలిబాధ పోగొట్టుకోడానికి ఎండలో కూర్చున్న వీరిని అమ్మ చూచి ఒక భక్తుని ద్వారా తమ చెంతకు పిలిపించుకొని తమ సన్నిధిలో ఏ ఒక్కరికీ కలుగని విశేషమైన వసతిని కలిపించి అక్కడ భక్త బృందానికి వీరి పట్ల శ్రద్ధాభక్తులు కలిగేటట్లు అనుగ్రహించింది. వీరి కోరికపై తమ పునర్దర్శనం కలుగుతుందని చెప్పింది.

అక్కడ ఆధ్యాత్మిక సప్తాహంలో భాగవత ప్రవచనం చేస్తున్న అఖండానంద సరస్వతి, సమాధిచెందని సిద్ధపురుషుడే ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని ప్రసాదించగలరని చెప్పారు. సమాధి చెందిన సాయిని ఆశ్రయించిన వీరు ఈ శంకను తీర్చమని సాయిని ప్రార్థించారు. ఒక పూర్వ విద్యార్థి ఆహ్వానంపై వీరుపూనా వెళ్ళి అక్కడ 'గుళవణి మహారాజ్' అనే సిద్ధ పురుషుని దర్శించారు. ఆ వృద్ధ మహనీయుడు వీరిని "ఓసాయి బాబా కా బేటా" (ఓ సాయికుమారా) అని పలుకరించారు. వీరి శంకను విని, "సాయి సాక్షాత్తు దత్తాత్రేయుని అవతారమని, సమాధి చెందిన తరువాత గూడ ఎందరినో సశరీరంగా దర్శనమిచ్చి ఉద్ధరిస్తున్నారనీ చెప్పారు. అప్పుడు పూనేలో ఆనందమాయి వున్నదని ధ్యానంలో లోపమేమన్నా వుంటే ఆత్మజ్ఞానియైన ఆమె సన్నిధిలో ఒక గంట ధ్యానం చేసుకొంటే తీరిపోతుందని చెప్పగా మాస్టరుగారు ఆనందమాయి యొక్క పునర్దర్శనం, ఆమె సన్నిధిలో ఒక గంట ధ్యానం చేసుకొనే భాగ్యం పొందారు. వాసుదేవానంద సరస్వతి అనే మహాత్ముడు సంస్కృతంలోనికి అనువదించిన గురుచరిత్రను, "సంహితాయన గురుద్విసాహస్రి" అనే గ్రంథాల పారాయణ అనంతరం సాయి వీరికి స్వప్న

దర్శనమిచ్చి వీరిని కౌగిలించుకొని, "గురువు దొరకలేదని బాధ పడతావెందుకు, నేనున్నా" నని ముమ్మారు చెప్పి శంక తీర్చారని మాస్టరుగారు సాయి లీలామృతంలోని 'గురుస్తుతి' అనే అధ్యాయంలో తెలియపరిచారు.

అవధూత రామిరెడ్డి తాతగారు గుంటూరు వచ్చినప్పుడు ఒంగోలుకు వచ్చి మాస్టరుగారి యింటిలో కొద్ది గంటలుండి తరువాత గొలగమూడి వెళ్ళారు. దత్తస్వామి ఎక్కడ వున్నారని మార్గంలో ఒకరు అడిగినప్పుడు మనం ఇప్పుడు కూర్చొని వచ్చిన ఇంట్లో వున్నారని అవధూత చెప్పారు. అట్లనే మాయీ అమ్మను కన్యాకుమారి నుండి గుంటూరుకు తీసుకొని వెళుతున్న వ్యాన్ మాస్టరుగారి యింటిముందు ఆగింది. వ్యాన్‌లోనే ఫలహారం, ఆరతి, నైవేద్యం అయిన తరువాత అమ్మ బహిర్దేశానికన్నా వంకతో వ్యాన్ దిగి మాస్టారి ఇంటి వరండాలో సుమారు ఒక గంట కూర్చొని వెళ్ళారు. ఈ ఇద్దరు మహాత్ములూ మాస్టరు గారిని మహాత్ములని గుర్తించి వారి సన్నిధిలో కొంతసేపు గడిపారు.

శ్రీ రాముని నిత్యసాక్షాత్కారం కలిగిన రంగన్న బాబుగారు గుంటూరు వదలి ఎక్కడకూ వెళ్ళేవారు కాదు. మాస్టరుగారి ఆహ్వానం పై విద్యానగర్ వెళ్ళి రెండు రోజులుండి అందరినీ ఆశీర్వదించి, అక్కడ ఒకస్థలం చూపి అందులో ఒక సాయి మందిరం వెలుస్తుందన్నారు. ఆ విధంగానే సాయి మందిరం అక్కడ నిర్మించబడ్డది. 1975లో మాస్టరుగారు వివాహితులైనాక వారి తల్లి ఆబ్దీకం చేసుకో బోతూ భోక్తలుగా మహనీయులెవరైనా రావాలని ముందురోజు రాత్రి బాబాను ప్రార్థించారు. తెల్లవారుఝామునే రంగన్నబాబుగారు వారింటికి వచ్చి భోక్తగా నిలిచారు. వాకాడులో యజ్ఞం చేస్తున్న సమర్థ నారాయణ మహారాజుగారు మాస్టరుగారు సమర్పించిన భిక్షను స్వీకరించారు.

విద్యానగరంలోని సాయిమందిర నిర్మాణానికి పూర్ణానందస్వామి వారి ఆశీస్సులు కోరినప్పుడు "శ్రీ సాయిని ప్రతి శ్వాసలోను తలపులోనూ నింపుకొన్న మాస్టరు గారి హృదయంలో తలెత్తిన సాయి మందిర నిర్మాణ సంకల్పం విశ్వశక్తినే ప్రేరేపించగలదు. అంతటి దివ్యమైన కార్యానికి ఎంతటివారి ఆశీస్సులైనా కోరనవసరం లేదు. అది విధిగా సఫలమవలసిందే" అని తెలియపరచారు. సాయి మందిరానికి శంఖుస్థాపన చేయమని రంగన్నబాబు గారిని, విద్యానగర్‌కి వచ్చిన

పూర్ణానందస్వామినీ కోరితే వారు ఆ కార్యం నీవే చెయ్యవలెనని మాస్టర్‌గారితో అన్నారు. వీరిద్దరూ ఈ విధంగా మాస్టరుగారిని మహాత్ముడుగా ప్రకటించారు.

విశాఖపట్నం దగ్గర చింతపల్లి అడవులలో ఆశ్రమం ఏర్పాటు చేసుకొని సుమారు 50 సంవత్సరాలకు పైన అక్కడే నివసిస్తూ అక్కడి ఆటవిక ప్రజలకు సుమారు 300 గ్రామాలు ఏర్పాటు చేసి వాళ్లను సహజమైన జీవితంలో ఉన్నత మానవ జీవితాన్ని గడిపే వాళ్లనుగా తీర్చి ఉత్తమ స్థాయికి చెందిన సిద్ధపురుషుడు గా ప్రఖ్యాతిగాంచినవారు పాకలపాటి గురువుగారు. వారిని మాస్టరుగారు 1966 లో ప్రథమంగా దర్శించి వారి చేత ఆత్మజ్ఞానిగా గుర్తింపబడి వారికి ప్రీతి పాత్రు లయ్యారు. తరువాత 1970లో పాకలపాటి గురువుగారు తమ స్వప్నంలో మాస్టర్‌గారు శంఖచక్రాలతో, నామాలతో, చతుర్భాహులతో కనిపించారని వారిని తొందరగా చూడాలనీ, మాస్టర్‌గారి నాన్నకు, పెద్దన్నగారికి తెలియపరచి, తమ దగ్గరకు మాస్టర్‌గారికి వెంటనే జాబు వ్రాసి రప్పించమని చెప్పారు. మాస్టర్ గారి తండ్రి ఆ విధంగానే జాబు వ్రాసి వారి ఆతురతను తెలియపరచారు. మాస్టర్ గారు ఆ స్వప్నం యొక్క సంకేతాన్ని అర్థం చేసుకొని త్వరలో వారు దేహత్యాగం చేయబోతున్నారని తెలుసుకొని వారిని 1970 జనవరిలో దర్శించి వారిదేహ త్యాగానికి ముందే రహస్యమైన సందేశాన్ని అందుకున్నారు.

ఇక్కడ ఆత్మనిష్ఠులైన మాస్టర్‌గారు, ఆత్మ నిష్ఠులైన పాకలపాటి గురువుగారి స్వప్నమును ఆ స్వప్న స్థితి ఏమిటో బాగుగా ఎఱిగినారు. మహాత్ములకు గూడ నిద్ర, స్వప్నమూ వుంటాయని రమణ మహర్షి 1940లో ఒక పృచ్ఛకుడి ప్రశ్నకు సమాధాన మిచ్చారు. జ్ఞానోదయమైన తరువాత వ్యక్తిత్వముండదు. వారి మనస్సు ఆత్మజ్ఞాన నిష్ఠలోనే వుంటుంది. అక్కల్‌కోట స్వామి సమర్థులు గూడ గుఱ్ఱు పెట్టి నిద్రించారు. గోవిందరావనే భక్తుడు పరిపూర్ణుడైన మహాత్ముడికి నిద్ర లేదని శాస్త్రం చెబుతుందే అని స్వామిని శంకించినప్పుడు, స్వామి వెంటనే కండ్లు తెరచి అటువంటిదేమీ లేదని అతనికి చెప్పి వెంటనే గురకపెట్టి నిద్ర పోయారు. ఆత్మజ్ఞానికి వ్యక్తిత్వముండదు. వారు పూర్ణ ప్రజ్ఞులు, ఆత్మనిష్ఠులైన మాస్టర్‌గారు ఆత్మనిష్ఠులైన పాకలపాటి గురువుగారు తమ స్వప్నసందేశం ద్వారా తాము దేహం త్వరలో విడువబోతున్నారని తెలియపరుస్తున్నారని వెంటనే వెళ్ళి

వారి సందేశాన్ని అందుకొని వచ్చారు. 1970 ఫిబ్రవరిలో శివరాత్రినాడు పాకలపాటి గురువుగారు దేహం త్యజించారు.పాకలపాటి గురువుగారి దివ్య స్వప్నాన్ని ఆత్మ నిష్ఠులైన మాస్టర్‌గారు తెలుసుకోగలిగారు.

మాస్టర్‌గారు ఆత్మనిష్ఠులైన మహాత్ములనెందరినో దర్శించి వారిచేత వీరు ఆత్మ నిష్ఠులైన జ్ఞానిగా గుర్తింపబడ్డాడు. మహాత్ములతో వీరికి కలిగిన సన్నిధి విశేషాలు వీరు వ్రాసిన గ్రంథాల ద్వారానూ, మరో నందదీపం అనే సావనీరు లోనూ పొందుపరచబడినవి. ఆత్మజ్ఞానులైన వీరు సహజ సమాధి స్థితిని అనుభవిస్తూ సమాజ శ్రేయస్సును ఆకాంక్షించి ఎన్నో ఉత్తమ గ్రంథాలను రచించారు. విశేషంగా పర్యటించి, సత్సంగాలు జరిపి, ప్రజలలో ఉత్తమ సంస్కృతిని జాగృత పరచి వారి ద్వారా తమ సన్నిధి భాగ్యం లేనివారికి గూడ చక్కని సందేశం అందించారు. అంతేగాక ఒక "సాయిబాబా" పక్షపత్రిక ద్వారా మహాత్ముల జీవిత విశేషాలు, ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక విశేషాలు, ధార్మిక విశేషాలూ పరిప్రశ్నలు - వాటికి సమాధానలు, చక్కని జీవన విధానం - ఇట్లా ఎన్నో విశేషాలు ఉండేటట్లు చేశారు.

నిరంతరం వైజ్ఞానిక గ్రంథాలను చదివి వైజ్ఞానిక విషయముల ద్వారా సమన్వయింపబడిన ఆధ్యాత్మిక దర్శనాన్ని ప్రజలకందివ్వడానికి 'విజ్ఞాన వీచిక' లనే అత్యుత్తమ గ్రంథాన్ని రచించారు. ఈ శతాబ్దానికే మకుటాయమానమైన గ్రంథమని మేధావులు కీర్తించారు. వీరు వ్రాసిన సాయిలీలామృతం దైవతత్వాన్ని, గురుతత్వాన్ని, దేవతత్వాన్ని, ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని, ధర్మ విశిష్టతను చక్కగా వివరించేది మాత్రమే గాక పారాయణ గ్రంథంగా రూపుదిద్దుకొని, పాఠకుల నెందరినో చక్కని జీవిత పథంలో నడిపిస్తూ సద్గురు కృపకు పాత్రులను చేసి, వారికి, సమాజానికి శ్రేయస్సు చేకూర్చేదిగా వున్నదని యెందరి ప్రశంసలనో అందుకొన్నది. ఈ గ్రంథం యొక్క ఆంగ్లానువాదమైన "సాయిబాబా ది మాస్టర్" ను చదివిన విదేశీయుడు (అమెరికాలోని సియాటిల్‌కు చెందిన ప్రముఖ క్రైస్తవ పండితుడు) పాల్‌రెప్స్ మాస్టరు గారికి వ్రాసినది "మీరు మాకోసం, మానవ జాతి కోసం చేస్తున్న కార్యక్రమం మేమింతకు ముందెన్నడూ ఎరుగని మహామనీషి యైన సాయిబాబాను గురించి చెప్పడం ఈ కార్యక్రమాన్ని ఎలా వర్ణించాలో

తెలియడం లేదు. బహుశః ఒక విసూత్నమైన జీవిత వైఖరిని తెలుపుతున్నారేమో! మీ సాయిబాబా ది మాస్టర్ చదవకుండా జీసస్ జీవితాన్ని అర్థం చేసుకోవడం ఎవరి తరమూ కాదనిపిస్తుంది. ఈ కారణంగా మీ గ్రంథం కోటానుకోట్ల చేతులలో వుండి తీరుతుంది" అని వ్రాశారు. "మీ కృషి యావత్ ప్రపంచానికే వెలలేని కానుక. నేటి మానవాళికి అత్యావశ్యకము, విసూత్నము విశ్వదృష్టిని సాయినాథుడు ఈ లోకానికి అందించారని, అది మీ గ్రంథాలలోనే లభిస్తుందని" పాల్‌రెప్స్ అన్నాడు. "వాటి కోసం వేయి కళ్ళతో ఎదురు చూస్తుంటాము" అని కెనడాకు చెందిన 'హెన్రీమెకన్నాన్' అన్నాడు. ముముక్షువులకు, సాధకులకు గురువై అన్ని రూపాలు భగవంతునివే అని, విశ్వమంతా తమ రూపమే అని భక్తులకు అనుభవ పూర్వకముగా నిరూపించిన సాయితత్వాన్ని, సత్య స్వరూపమైన పరమాత్మతత్వాన్ని బోధిస్తుంది ఈ గ్రంథం. మాస్టరుగారి చేతనే వ్రాయబడ్డ సాయినాథ ప్రబోధామృతం, విజ్ఞాన వీచికలు దర్శన గ్రంథాలుగా కీర్తింపబడి ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో పయనించే సర్వజనులను తరతరాలుగ నడిపించే కరదీపికలుగా కీర్తింపబడుచున్నవి. భారతదేశంలో వెలసిన షడ్దర్శనముల ప్రక్కన చేర్చ దగిన సప్తమ దర్శనంగా విరాజిల్లుతుందని దేశ విదేశ ప్రజల మన్ననలు చాటుచున్నవి.

వీరు బహు గ్రంథకర్త. మానవుడుగా మహోన్నత మానవతా లక్షణములతో ప్రకాశించుచున్న ధర్మబద్ధమైన జీవితం గడుపుకుంటూ జ్ఞానవైరాగ్య వివేకము లతో విరాజిల్లుతూ, చిన్న, పెద్ద, సంపన్నుడు, దరిద్రుడు, విద్యావంతుడు, విద్యా విహీనుడు, అధికారి, అనధికారి అనే బేధంలేకుండా తమ చెంతకు వచ్చిన వారందరికీ అందుబాటులో వుండి వారి సమస్యలను తీరుస్తూ, వారి ప్రశ్నలకు సమాధానమిస్తూ, శాంతిచేకూరుస్తూ ఉండేవారు. వారి సన్నిధే శాంతి చప్పరం, ఆధ్యాత్మిక అనుభూతితో నిండిన వారి అంతరంగం ప్రగాఢ శాంతితో గూడిన సహజ సమాధిలో దృఢంగా నిలచియున్నదని, నిర్మలము, నిశ్చలమూ అయిన చూపుతో వెలుగుచున్న వారి నేత్రప్రకాశం తెలుపుతుంది.

వారి ఉద్గ్రంథాలు, పరిప్రశ్నలకు, వారు వ్రాసిన సమాధానాలు, వారి గోష్ఠి ప్రవచనములు, ఉపన్యాసములు, వ్యక్తుల ఆంతరంగిక విషయాలు తెలుసుకోవ డమే గాక, పాకలపాటి గురువుగారు సిద్ధ పురుషులకు వచ్చిన వ్యక్తిత్వరహితమైన

దివ్య స్వప్న సంకేతంలోగల వాస్తవిక సూచనలను తెలుసుకొన్న మాస్టరుగారు ఋతుంభర ప్రజ్ఞలు, ప్రజ్ఞాన ఘనములు.

పూర్ణదత్తావతారము, సాయి మరోరూపమూ అయిన అక్కల్‌కోటస్వామి సమర్థులు చోళప్ప కుటుంబం వారికి స్వప్న సందేశం ద్వారా వారి ఇంటిలోనున్న తమ చర్మ పాదుకులను ఒంగోలులో వున్న భరద్వాజ మాస్టర్ గారి దగ్గరకు తీసుకుపొమ్మని తెలిపారు. స్వామి పాదుకలు మాస్టర్ గారింటికి వారి నిర్యాణమునకు ముందు రోజు వచ్చినవి. ఆ పాదుకలను మాస్టరుగారు సేవించుకొని మరునాడు అనగా 12-4-89 ఉదయం వాటిని మందిరానికి తీసుకుపోండి, భక్తులందరూ సేవించుకొంటారని పాదుకలు తెచ్చిన వారికి చెప్పి వారిని కొంత దూరం సాగనంపి వారు తిరిగి వెళ్ళారు. పాదుకలు మందిరానికి చేరినవి. మాస్టరుగారు నిర్యాణం చెందారనే వార్త గూడా వెంటనే మందిరానికి చేరింది. ఈ విషయం మొన్న సెప్టెంబరు మాసంలో శిరిడీ యాత్రకు టూరిస్టు బస్సులో వెళ్ళిన మాకు అక్కల్‌కోటలో చోళప్ప కుటుంబం వారు బరువెక్కిన గుండెతో మాకు చెప్పి మాస్టర్ గారిని మా స్మృతికి తెచ్చి మా నేత్రాలను ఆర్ద్ర పరిచారు. స్వామి సమర్థులు మాస్టరుగారు నిర్యాణము చెందబోతున్నారని, వారికి తమ అనుగ్రహసూచకంగా పాదుకలను వారి దగ్గరకు పంపించారు. ఈ విధంగా మాస్టర్ గారు మహాత్ములని సాయి మరో రూపులైన స్వామి ప్రకటించారు.

అట్టి మహాత్ముడైన మాస్టర్ గారి జ్ఞానతరంగంలో ఉద్భవించిన మరొక కమలం ఈ 'తాజుద్దీన్ బాబా జీవిత చరిత్ర', సంసార తాపతప్తులైన లౌకిక పాఠకుల హృదయాలను ఈ గ్రంథం ఆర్ద్రపరచి సేద తీరుస్తుందని, భక్తుల హృదయాలు మహాత్ముల లీలాసౌరభము గుబాళింపుతో పులకించగలవనీ భావిస్తూ ఈ గ్రంథ సుమమునందించిన మాస్టర్ గారికి ప్రణామాలర్పిస్తున్నాను.

– తంగెళ్ళ వెంకట సుబ్బయ్య

శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా దివ్య చరిత్ర

అధ్యాయము - 1

జననము - బాల్యము - సంపూర్ణత్వము

తాజుద్దీన్ బాబా పూర్వీకులు అరబ్బుదేశం వారు, హజరత్ ఇమామ్ ఆస్కార్ అనే ఆయన మనుమడైన సయ్యద్ అబ్దుల్లా అరేబియా దేశం నుండి హిందూ దేశానికి వచ్చి మద్రాసులో స్థిరపడ్డారు. చాలాకాలంగా ఆయన సంతతి వారంతా మద్రాసు పరిసర ప్రాంతంలోనే నివసిస్తూ వస్తున్నారు. ఆ సంతతిలోని వారి లోనివాడే సయ్యద్ బద్రుద్దీన్. సయ్యద్ బద్రుద్దీన్ సైన్యములో చేరి మద్రాస్ ప్లాటూన్ 32లో సుబేదారుగా వుంటూ 'కాంప్టీ' అనే వూళ్ళో వుంటూ ఉండేవాడు. అతను షేక్ మీరాన్‌సాహెబ్ కూతురైనా మీరాబీని వివాహం చేసుకొన్నాడు.

1861 సంవత్సరము జనవరి 27వ తేదీన గురువారం ఉదయం గం.5-15 ని॥లకు కాంప్టీలో బద్రుద్దీన్‌కు కొడుకు పుట్టాడు. ఆ పిల్లవాడికి తాజుద్దీన్ అని పేరు పెట్టారు. అయితే తాజుద్దీన్ అందరిపిల్లల వలె పుట్టగానే ఏడవలేదు. తల్లిదండ్రులు శిశువులో జీవం వుందో లేదోనని అనుమానించి గాబరా పడ్డారు. అందుచేత వారి ఆచారం ప్రకారం శిశువు కణతల మీద, ముఖం మీద కాల్చారు. అప్పుడా శిశువు తాను జీవించే వున్నానని తెల్పడానికేమోనన్నట్లు కొద్ది క్షణాలు మాత్రమే రోదించి వూరుకొని అన్ని వైపులకు చూడడమారంభించాడు. మహాత్ముడైన తాజుద్దీన్ ముఖం మీద ఆనాడు కాల్చిన ముద్రలు శాశ్వతంగా వుండిపోయాయి.

తాజుద్దీన్ తల్లిదండ్రులకు ఆయనను "బాబా తాజుద్దీన్" గా చూచే అదృష్టం లేకపోయింది. తాజుద్దీన్ పుట్టిన సంవత్సరానికే అతని తండ్రి బద్రుద్దీన్ చనిపోయాడు. ఆయనకు 9వ సంవత్సరం రాగానే తల్లి కూడా గతించింది. తండ్రి చనిపోయిన తరువాత తాజుద్దీన్ వాళ్ళ అమ్మమ్మగారి యింటి వద్దనే పెరిగాడు. అతనిని 6వ యేట స్కూల్లో చేర్పించారు. 6వ సంవత్సరం నుండి 18వ సంవత్సరం దాకా తాజుద్దీన్ అరబ్బీ, పార్శీ, ఇంగ్లీషు భాషలు నేర్చుకున్నాడు.

ఆశీర్వాదం :

తాజుద్దీన్ 6వ సంవత్సరంలో ఒకసారి స్కూల్లో వుండగా ఆ వూళ్ళో ప్రఖ్యాతి గాంచిన ముస్లిం మహాత్ముడైన హజరత్ అబ్దుల్లా షా తాజుద్దీన్ ను చూడడానికి వచ్చాడు. ఆ మహాత్ముడు తాజుద్దీన్‌వైపు దృష్టి నిగిడ్చి చూచి, సంచి లోంచి కొంత మిఠాయిని తీసి కొంచెం చప్పరించి తాజుద్దీన్ నోట్లో వేశారు. తరువాత ప్రక్కనే వున్న ఉపాధ్యాయునితో ఆయన "ఇతనికి మీరేం బోధించగలరు? క్రిందటి జన్మలలోనే యితడు నేర్చుకోవలసినవన్నీ నేర్చుకొన్నాడు" అని, తాజుద్దీన్‌తో, "మితంగా తిను, మితంగా నిద్రపో, మితంగా మాట్లాడు. ఖురాన్ చదివేటప్పుడు మహమ్మదులవారే నీలోవుండి చదువుతున్నట్లు భావించుకో !" అని చెప్పి వెళ్ళారు.

ఈ అసామాన్యమైన సంఘటన తాజుద్దీన్‌లో అద్భుతమైన మార్పు తెచ్చింది. మూడు రోజుల పాటు అతని కళ్ళవెంట సంతత ధారగా నీళ్ళు కారసాగాయి. అప్పటి నుంచీ తాజుద్దీన్‌కు ఆటపాటల యందు విముఖత కలిగింది. ఆయన ఒంటరిగా కూర్చొని గొప్ప సూఫీ మహాత్ములు రచించిన గ్రంథాలను చదువుతూ క్రమంగా అద్భుతమైన వారి నవీన విధానాలవైపు ఆకర్షితుడైనాడు.

అతను చదివిన వాటన్నిటిలోకి ఒక మహాత్ముడు రచించిన ద్విపద తాజుద్దీన్ హృదయాన్ని పూర్తిగా ఆక్రమించింది. అదేమిటంటే, "సారాయి త్రాగు, ఖురాను, కాబాను తగలబెట్టు, కావాలంటే దేవాలయంలో నివసించు. కాని ఏ మానవుని మనస్సునూ గాయపరచకు!" హజరత్ అబ్దుల్ షా గొప్ప ముస్లిం మహాత్ముడు. పైన చెప్పిన ద్విపద సాహిత్యపరమైన అర్థంతో ఆ మహాత్ముడుచెప్పాడనటం సరికాదనిపిస్తుంది. సూఫీ మహాత్ములు వ్రాసే అటువంటి ద్విపదలు భావగర్భిత మైన భాషలో వుంటాయి. ఆ పదాలలో పైకి ప్రకటమయ్యే అర్థమే గాక లోతైన ఆధ్యాత్మిక సత్యాలు యిమిడి ఉంటాయి. సామాన్యంగా వారు ఆధ్యాత్మిక అనుభూతులను గురించి చెప్పేటప్పుడు త్రాగుడు, ప్రేమ మైకం లాంటిపదాలు వాడుతూ ఉంటారు. అలాగే తాజుద్దీన్‌ను ఆకర్షించిన ద్విపదలో "సారాయి త్రాగు" అంటే భక్తి పారవశ్యం చెందటం. అలాగే "ఖురాన్" అంటే కాగితాల మీద ముద్రించబడ్డ సిరా కాదు. పవిత్రమైన 'కాబా' అంటే నల్లని రాయి మాత్రం కాదు. 'దేవాలయంలో నివశించు' అంటే "ఎవరి నమ్మకాలనూ ఆచారాలను

వారిని పట్టించుకోనివ్వు" అని భావం. అందుకే ఆయన సిద్ధపురుషుడిగా ప్రఖ్యాతి గాంచిన తరువాత హిందువులను, ముస్లింలను కూడా సమానంగా గౌరవించేవారు. అన్నిటికంటే ఉత్తమమైనధర్మం - ఇతరుల శరీరాలను గాని హృదయ గత భావాలను గాని దెబ్బ తీయకుండటం, తాజుద్దీన్ బాబా జీవిత చరిత్ర అంతా యీ సత్యాలను గూర్చిన మౌనవ్యాఖ్య.

సైన్యంలో ఉద్యోగం :

తాజుద్దీన్ 18వ ఏట కాంప్టీ దగ్గరగా వున్న కమాన్ అనే నదికి తీవ్రమైన వరదలు వచ్చాయి. ఆ వరదలకు తట్టుకోలేక తాజుద్దీన్ మామగారిల్లు కూలి పోయింది. వరద బాధితుల కష్టాలు చూచి తాజుద్దీన్ హృదయం చలించింది. వరద వలన కలిగిన అపార నష్టం వలన తాజుద్దీన్ మామగారైన హజరత్ అబ్దుల్ రహమాన్ అటవీశాఖా కార్యాలయంలో యిల్లు గడవడం కోసం పని చేయవలసి వచ్చింది. ఆయన తాజుద్దీన్‌ను సైన్యంలో చేరమని సలహా యిచ్చారు. తాజుద్దీన్ తన 20వ యేట 1881 వ సంవత్సరంలో 13వ నాగపూర్ రెజిమెంట్ లో చేరాడు. సైన్యంలో వుండగా తాజుద్దీన్ ఉద్యోగ నిర్వహణలో దేశం నలుమూల లా తిరిగాడు. ఫ్రాన్సు మొదలయిన విదేశాలలో గూడ ఆయన పర్యటించారు. విదేశాల నుండి వచ్చాక వారి రెజిమెంట్ హైదరాబాద్‌లో గ్రాస్ ఫారం అనే చోట స్థావరం ఏర్పరచుకున్నారు. అక్కడ ఉన్న బెంజ్ అనే అమెరికన్ అధికారి తాజుద్దీన్‌తో పరిచయం ఏర్పరచుకున్నాడు. ఆయన తాజుద్దీన్ దగ్గర ఖురాన్ అంతా నేర్చుకున్నాడు. విలియం అనే ఆయన కూడా తాజుద్దీన్‌కు సన్నిహితుడై ఆధ్యాత్మికంగా పురోగమించారు. తరువాత విలియం కలకత్తా వెళ్ళిపోయాడు. బింగ్‌మెరి అనే చోట నేటికీ ఆయన సమాధి చూడవచ్చు.

1884వ సంవత్సరంలో తాజుద్దీన్ వాళ్ళ సైనికదళం సవ్‌గర్ అనే చోటుకు చేరింది. సైన్యంలో పనిచేసే రోజుల్లో తాజుద్దీన్ నమాజ్ చేయడంలో ఎప్పుడూ అశ్రద్ధ చూపలేదు. సవ్‌గర్‌లో వుండేటప్పుడు ఒకరోజున తాజుద్దీన్‌కు అద్భుతమైన కంఠధ్వని వినిపించింది. ఆ శబ్దానికి ఆకర్షితుడై ఆయన అది ఎటునుంచి వస్తుందో ఆ దిక్కుగా పోతూ ఊరి బయట హజరత్ దావూద్ షా అనే ముస్లిం మహాత్ముని నివాసం దగ్గరకు చేరాడు. అప్పటి నుండి తాజుద్దీన్ రోజూ వెళ్ళి ఆ మహాత్ముని

సేవించుకొనేవాడు. ప్రతిరోజూ తన ఉద్యోగ ధర్మం ముగిశాక, తాజుద్దీన్ ఆ మహాత్ముని దగ్గర కూర్చొని వీలైనంత ఎక్కువ సేపు ధ్యానంలో గడిపేవాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు రాత్రులు గూడ ఆయనతోనే ఉండేవాడు. కాంప్టీలో వుండే తాజుద్దీన్ బామ్మగారు తాజుద్దీన్ రాత్రులు సైనిక గుడారంలో వుండడం లేదని తెలిసి ఆయన ఏదో దుష్టసాంగత్యానికి లోనైనాడని తలచి సౌగర్ వచ్చింది. ఒకరోజు రాత్రి రహస్యంగా తాజుద్దీన్‌ను వెంబడించి ఆయన ముస్లిం మహాత్ముని దగ్గర కూర్చొని ధ్యానం చేసుకుంటూ వుండడం చూచింది. మరునాడు ఉదయమే తాజుద్దీన్ యింటికి రాగానే ఆమె ఆయనకు ఫలహారం పెట్టింది. కాని తాజుద్దీన్ వాటిని తినక, "నా దగ్గర లడ్డూ, జిలేబి, ఉన్నాయి. నేను వాటినే తింటాను" అంటూ ఆయన చేతిలో ఉన్న రెండు రాళ్ళను చప్పరించసాగాడు. తాజుద్దీన్ చేసిన యీ పని బామ్మగారిని ఆశ్చర్యంలో ముంచింది. తాజుద్దీన్ దైవచింతనలో కాలం గడుపుతూ వుండడం వల్ల ఆయనలో గొప్ప ఆధ్యాత్మిక శక్తులు మేల్కొన్నాయని ఆమె గుర్తించింది. తాజుద్దీన్ ఏ దుష్టసాంగత్యానికీ లోను కాలేదని సంతోషిస్తూ ఆమె తిరిగి కాంప్టీలు వెళ్ళిపోయింది. దావూద్ చిస్తీ గారు మరణించాక గూడ తాజుద్దీన్ ఆయన సమాధి దగ్గర కూర్చొని ఆధ్యాత్మిక సాధనలు కొనసాగించారు. హజరత్ దావూద్‌తో కలవడం తాజుద్దీన్ జీవితంలో ముఖ్యమైన మరొక సంఘటనగా చెప్పుకోవచ్చు. ఆయన ఆధ్యాత్మిక సాధన రోజురోజుకు తీవ్రమయ్యేసరికి సైన్యములో ఉద్యోగం ఆయనకు పెద్ద అవరోధంగా తయారయింది. ఆయన తన ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేస్తున్నట్లు సైన్యాధిపతికి వ్రాసుకున్నాడు. చక్కని ఉద్యోగాన్ని వదులుకుంటున్నందుకు ఆశ్చర్యంతో తాజుద్దీన్ బంధువులకు యీ విషయం తెలియచేశాడు ఆ కమాండరు. తాజుద్దీన్‌కు మతి ఏమన్నా భ్రమించిందేమోనని భయపడుతూ బామ్మగారు సౌగర్ వచ్చి మనుమడిని చూచింది. అప్పటికే తాజుద్దీన్ పూర్తిగా మారిపోయారు. ఏదో అతీతమైన వస్తువు కోసం పరితపిస్తూ ఆయన శారీరక అవసరాలను, ప్రాపంచిక బాధ్యతలను పూర్తిగా విస్మరించి తిరుగసాగారు. ఇప్పటి తాజుద్దీన్, ఇదివరకు చూచిన తాజుద్దీన్ కాదు. ఆమె వెంటనే మనుమడిని తనతో పాటు కాంప్టీ తీసుకవెళ్ళింది. ఆయనను మామూలు ప్రపంచంలో పడవేయడానికి ఎన్నో చికిత్సలు చేయించింది. ఆయన పిచ్చిని తగ్గించడానికి వైద్యులు, మంత్రవేత్తలు ఇంద్రజాలకులు ప్రయత్నించి

నిష్ఫలులయ్యారు. ఆయనకు పిచ్చి అనుకోవడం వారి పిచ్చి. అంతేగాని దైవ కృప, గురువుయొక్క ఆశీర్వాదం వల్ల తాజుద్దీన్ బాబా తన అస్తిత్వాన్ని మరచిపోయి ఆధ్యాత్మిక స్థితుల్లో ఉన్నతదశయైన అద్వైతస్థితిని అనుభవిస్తున్నారని వారు గుర్తించలేక పోయారు. ఊరి ప్రజలంతా ఆయనొక పిచ్చివాడనే వారు. పిల్లలు చుట్టూ గుంపుగా చేరి రాళ్ళు ఆయన మీదకు విసిరేవారు. ఆయన వారికెన్నడూ అడ్డు చెప్పక చిరునవ్వుతో అంతా సహించేవారు. ఇంకా పైగా పిల్లలు తనను కొట్టడానికోసం తనే రాళ్ళన్నీ ఏరుకొచ్చి కుప్పలు కుప్పలుగా పోచి వుంచేవారు. ఇతరులెవరైనా ఇది చూచి మందలిస్తే మధ్యలో కల్పించుకున్నందుకు వారిపై కోపగించేవారు.

ఈ స్థితిలో తాజుద్దీన్ బాబా 4 సంవత్సరాలు కాంప్టీలో వున్నారు. ఆ సమయంలోనే ఆయన బామ్మగారు తన మనుమడుగొప్ప ఔలియా అవుతాడనే సంగతి తెలియకుండానేమరణించారు. అప్పుడు తాజుద్దీన్ మామగారైన రహమాన్ గారు ఆయనను 'ఛాండా'కు తీసుకువెళ్ళారు. అక్కడ కూడ తాజుద్దీన్ కు కొంతకాలం వైద్యము చేయించి ఫలితమేమీ కనిపించకపోయేసరికి ఆయనను తీసుకువచ్చి మళ్ళీ కాంప్టీలో వదలి వెళ్ళారు. తాజుద్దీన్ వంతెనల క్రింద, పాడుబడిన ఇండ్లలో నివసించేవారు. ఆయన ఎండనూ వాననూ ఎన్నడూ లెక్క చేయలేదు. వానవస్తే ఏదో ఒక చెట్టు క్రింద నుంచొనేవారు. ఏదైనా తినాలని గాని, త్రాగాలని గాని ధ్యాసేలేక ఆయన పూర్తిగా నగ్నంగా సంచరించేవారు, ఎవరైనా ఎప్పుడైనా తినమని ఆయనకేదైనాపెడితే రోడ్డుమీద పోయే ఏకుక్కకో దానిని పెట్టేవారు.

తాజుద్దీన్ పట్ల ప్రతి మనిషీ నిర్లక్ష్యంగా వున్న ఆ సమయంలో దైవ హస్తము ఆయనను ప్రజలలోకి తోసింది. ఆయనలో నుండి అద్భుతమైన మహిమలు ప్రకటమవడం మొదలయ్యేసరికి తాజుద్దీన్ వ్యక్తిత్వం, ఆయన శక్తి ప్రజలకు అర్థమవసాగాయి. తరువాత వందల సంఖ్యలో జరిగిన అద్భుత మహిమల గురించి ప్రజలంతా కథలు కథలుగా చెప్పుకోసాగారు. తాజుద్దీన్‌ను లోకమంతా 'తాజుద్దీన్ బాబా' గా వ్యవహరించసాగారు. ఆ లీలలలో కొన్నింటిని మనము కూడా చూద్దాము.

అధ్యాయము - 2

అద్భుత మహిమలు

వింతైన జ్యోతిష్యం :

కాంప్టీలో ఒక కుమ్మరి వాని యింటికి తాజుద్దీన్ బాబా ఒకసారి వెళ్ళి, అతనితో "ఈ ఇల్లు ఖాళీ చెయ్యి, నీ వస్తువులన్నింటినీ వీలైనంత త్వరగా బైటికి చేర్చుకో" అన్నారు. బాబా కీర్తిని ఇదివరకే విన్న కుమ్మరి ఆయనపట్ల గౌరవంతో ఆయన చెప్పినట్లే చేశాడు. ఆ రాత్రి ఆ ఇల్లు కూలిపోయింది. ఆ విధంగా ఆ కుమ్మరి వాని కుటుంబం మృత్యువు నుండి రక్షింపబడడంతో వారు గూడ బాబా భక్తులయ్యారు.

ఒకసారి తాజుద్దీన్ బాబా ఒక ఇంటికి వెళ్ళి భిక్ష అడిగారు. ఆ వ్యక్తి, "ఈ సమయంలో ఇంట్లో పక్వాన్నం లేదు బాబా" అన్నాడు. తాజుద్దీన్ బాబా విడవకుండా అతనితో, "పెట్టెలో ఆహారముంచుకొని లేదని అబద్ధమాడతావేం ?" అన్నారు. తాజుద్దీన్ బాబా అసామాన్య శక్తుల గురించి అతడిదివరకే విన్నాడు గనుక ఇంట్లోకి వెళ్ళి పెట్టెలో వెతికాడు. ఆశ్చర్యం; ఆ పెట్టెలో ఎవరూ ఇంతకు ముందు దాచకనే అందులో ఆహారపదార్థాలున్నాయి. వాటిని తెచ్చి అతను బాబాకు సమర్పించాడు.

దావానలం ఎంత వేగంగా అన్ని వైపులకూ వ్యాపిస్తుందో అలాగే తాజుద్దీన్ బాబా మహిమల గురించి దేశదేశాలు ప్రాకిపోయింది. ప్రజలు బాబా ఆశీస్సుల కోసమూ, ఆయన కృపాదృష్టివల్ల తమ కోరికలు తీరుతాయనే ఆశతోనూ ఆయన చుట్టూ మూగేవారు. ఏ మాత్రం శ్రమ పడకుండా, కాని ఖర్చు లేకుండా కోరికలు తీరే మార్గం దొరికితే ఆ కోరికలు తీర్చడంలోని వారి దివ్యత్వాన్ని మరుస్తారు. వ్యక్తిగత కృషి త్యాగ భావనలతో తమ స్థితిని అభివృద్ధి పరచుకోవడానికి బదులు విలువగల, విలువలేని విషయాలను కోరడానికి మనిషి దిగజారి యింకా యింకా దుఃఖాన్ని కొని తెచ్చుకుంటాడు.

అటువంటిమనస్తత్వంతో ప్రజలు వారిచుట్టూ చేరుతున్నపుడు మహాత్ములు వారి అద్భుతశక్తులను సత్యం కోసం అన్వేషించే సాధకులకు నిదర్శనాలివ్వటం వరకు మాత్రమే పరిమితం చేసుకుంటారు. కాలక్షేపం కోసం వారి దివ్య శక్తులను పరీక్షింప యత్నించే వారిని మహాత్ములు లక్ష్యపెట్టరు. నిజమైన మహాత్ముడెపుడూ భక్తుల వ్యక్తిగత, మానసిక దృక్పధాల వల్ల ఖచ్చితమైన అవగాహన కల్గివుంటారు.

కొంత కాలానికి అర్ధరహితమైన కోరికలతో మహిమల కోసం వేధించే ప్రజల పట్ల తాజుద్దీన్ బాబా విసుగుచెందారు. ఒక రోజాయన, "నేనురేపు పిచ్చాసుపత్రికి వెళ్తాను" అన్నారు. చెప్పినట్లుగానే ఆయన మరురోజు పిచ్చాసుపత్రి కి వెళ్లారు. అయితే ఆయన అక్కడకు వెళ్ళిన పద్ధతి వింత గొల్పేదిదిగానూ హాస్య పూరితంగానూ వుంది.మరునాడు సూర్యోదయ సమయాన నగ్నంగా ఆయన ఆంగ్లేయ స్త్రీల టెన్నిస్ క్లబ్ ముందు నుంచున్నారు. ఆయనను చూచిన ఆంగ్లేయ స్త్రీలు అశ్లీలమైన ఆయన ప్రవర్తనకు రెచ్చిపోయి పోలీసులను పిలిచి ఈయనను పిచ్చాసుపత్రికి పంపించమన్నారు. పోలీసువారు తాజుద్దీన్ బాబాను నాగపూర్ పిచ్చాసుపత్రిలో చేర్చారు. ఆ విధంగా చేర్చమని కాంప్టీ కంటోన్మెంటు జిల్లా న్యాయాధికారి 1892 ఆగస్టు 26న ఉత్తర్వు జారీ చేశారు.

తాజుద్దీన్ బాబాను పిచ్చాసుపత్రిలోని ఒక గదిలో పెట్టి తాళము వేసినప్పటికీ ఆయన తరచుగా నాగపూర్ వీధులలో తిరుగుతూ కనిపిస్తూ ఉండడంతో, "పిచ్చి తాజుద్దీన్" ను మాత్రమే గదిలో బంధించగలరని, మహాత్ముడైన తాజుద్దీన్ బాబాను అలా ఎవరూబంధించి ఉంచలేరనీ అందరికీ తెలిసిపోయింది. పిచ్చాసుపత్రిలో చేర్చే రోజుకు తాజుద్దీన్ బాబా వయస్సు 32 సంవత్సరాల 7 నెలల 9 రోజులని నమోదు చేయబడింది.

ఆంగ్లేయ స్త్రీల విస్మయం !

పోలీసులు తాజుద్దీన్ బాబాను పిచ్చాసుపత్రిలో చేర్పించాక కొద్ది రోజులకు ఆయనకు ఆ శిక్షపడడానికి కారకులైన ఆంగ్లేయ స్త్రీలు తాజుద్దీన్ బాబా కాంప్టీలో తమ యింటి వైపు వెళ్తుండడం చూచారు. పోలీసులు తమ మాటనులెక్క చేయక తాజుద్దీన్ బాబాపై ఎట్టి చర్యా తీసుకోలేదని తలచి,వారు నేరుగా పిచ్చాసుపత్రికి

వెళ్ళి ఆ పిచ్చి ఫకీరును స్వేచ్ఛగా విడిచిపెట్టినందుకు పోలీసులను నిందించారు. పోలీసులు ఆశ్చర్యపోతూ వారిని తాజుద్దీన్ బాబా వుండే గదికి తీసుకు పోయారు. అందులో బాబా కటకటాల వెనుక హాయిగా కూర్చుని వున్నారు. ఆంగ్లేయ స్త్రీల ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు !

తాజుద్దీన్ బాబా అటువంటి అద్భుత శక్తులు ప్రదర్శించిన సంఘనలు ఇంకా ఎన్నో ఉన్నాయి. ఆ రోజులలో పిచ్చాసుపత్రిలో ముఖ్య దాక్టరుగా అబ్దుల్ మజీద్ వుండేవారు. ఒకనాటి రాత్రి ఆయన హాస్పిటల్‌లో పర్యవేక్షణ చేస్తుండగా, తాజుద్దీన్ బాబా ఆసుపత్రి వరండాలో తిరుగుతూ కనిపించారు. వెంటనే డాక్టరు గారు రోగులను వారి వారి గదులలో వుంచి తాళాలు వేసే ఉద్యోగి దగ్గరకు వెళ్ళి తాజుద్దీన్ బాబాను అలా బయట వదలినందుకు నిందించారు. అతడు డాక్టరును వెంట బెట్టుకొని తాజుద్దీన్ బాబా గదికి తీసుకుపోయి చూపాడు. తాజుద్దీన్ బాబా తాళం వేసి ఉన్న గదిలో కూర్చొని వుండడం చూచి డాక్టరు గారు ఈయన మామూలు పిచ్చివాడు కాదు అని తెలుసుకున్నాడు. అప్పటి నుండి ఆయన తాజుద్దీన్ బాబాకు డాక్టరుగా మాత్రమే కాక భక్తుడుగా కూడా అయ్యాడు. అతను ఏపని చేసినా బాబా ఆశీస్సులతోనే చేసేవాడు. తరువాత డాక్టరు అబ్దుల్ మజీద్‌కు తాజుద్దీన్ బాబా ఎన్నో నిదర్శనాలు చూపారు.

పారిపోయిన పిచ్చివాడు !

ఒకరోజు ఆసుపత్రి నుంచి ఒక రోగి పారిపోయాడు. ఎంత వెదికినా అతని జాడ దొరకలేదు. ఆస్పత్రి అధికారి అయిన డాక్టర్ అబ్దుల్ మజీద్ చాలా ఆందోళన గా వున్నారు. ఆ సమయంలో తాజుద్దీన్ బాబా డాక్టరు దగ్గరకు వచ్చి, "నువ్వేమీ కంగారు పడవద్దు. నిశ్చింతగా వుండు. రేపు ఉదయానికల్లా రోగి తనంతట తానే తిరిగి వస్తాడు" అని చెప్పారు. మరునాడు ఉదయానికల్లా ఆపిచ్చివాడు ఆసుపత్రి గేటు ముందు కనిపించాడు. వెంటనే కాపలావారు అతనిని పట్టుకున్నారు. తరువాత డాక్టరు మజీద్ అతనిని ఎక్కడికి పోయాడో ఎలా తిరిగి వచ్చాడో అడిగినపుడు ఆ పిచ్చివాడు, తాను ఆసుపత్రి నుండి పారిపోయాక కొంతసేపు అటూ ఇటూ తిరిగి డాక్టర్ మజీద్ ఇంటి వైపు వెళ్తుండగా, తాజుద్దీన్

బాబా కనబడి తనను తీసుకుని ఆస్పత్రిగేటు దగ్గర వదలిపెట్టి పోయారని చెప్పాడు. ఇందులో ఆశ్చర్యకరమైన విషయమేమంటే ఆ వ్యక్తి పారిపోయిన దగ్గర్నుంచి మళ్ళీ తిరిగి వచ్చిందాకా, తాజుద్దీన్ బాబా ఆసుపత్రిలోని తన గదిని దాటి ఎక్కడికీ పోలేదు. ఈ అపూర్వమైన సంఘటన డాక్టర్ మజీద్‌కు బాబాపై దృఢమైన భక్తి శ్రద్ధలు కలిగేలా చేసింది.

మృత్యువు నుండి డాక్టరుకు రక్షణ

తన స్వంత పని మీద బొంబాయి వెళుతూ ఒకసారి డాక్టరు అబ్దుల్ మజీద్ తాజుద్దీన్ బాబాను ఆశీర్వదించమని అడిగారు. బాబా మౌనంగా వూరుకున్నారు. బాబా ఆశీర్వదించకుండా వుండిపోయినా, డాక్టరు ఆయన ఉద్దేశాన్ని గ్రహించక మళ్ళీ మళ్ళీ పీడించసాగాడు. చివరకు విసిగిపోయిన తాజుద్దీన్ బాబా ఇలా అన్నారు : "మాట లక్ష్య పెట్టకుండా నువ్వు వెళ్ళేటట్లయితే వెళ్ళు. అయితే ఈ ఆకును మాత్రము నీ చెంతనే వుంచుకో !" అని క్రిందపడి వున్న చిన్న ఆకును తీసి డాక్టరు చేతిలో వుంచాడు. డాక్టరు ఆ ఆకును భద్రంగా జేబులో దాచుకుని బొంబాయికి ప్రయాణమయ్యాడు. రైలులో ప్రయాణం చేస్తూ అతడు భూసావల్ రైల్వేయార్డులో క్రిందకు దిగాడు. అతడు పట్టాలమీద వుండగా హఠాత్తుగా ఒక రైలింజన్ అదే పట్టాలమీద వేగంగా వచ్చింది.అందరూ డాక్టరు ఇంజను క్రింద పడి చనిపోయి వుంటాడని, తప్పించుకోవడానికి అక్కడ ఏ మాత్రం అవకాశం లేదనే అనుకున్నారు. కానీ సరిగ్గా ఇంజన్ వచ్చి డాక్టరును గుద్దుకోబోయే సమయంలో డాక్టరు స్పృహ కోల్పోయి పట్టాలమీద పడిపోయాడు. ఆశ్చర్యకరంగా ఇంజన్ నిలచిపోయింది. తాము ఆపకుండానే ఇంజన్ ఎందుకు ఆగిపోయిందా అని డ్రైవరూ, బొగ్గు వేసేవాడూ దిగివచ్చి చూచారు. బ్రేకులు వేయకుండానే ఇంజన్ ఆగిపోవడం,పట్టాల మీద డాక్టర్ మజీద్ పడి వుండడం చూచి ఇంజన్ డ్రైవరూ, మిగతా సిబ్బంది డాక్టరు గొప్ప మహాత్ముడై వుంటాడని తలచారు. ఆయన ప్రదర్శించిన అద్భుత మహిమకు అందరూ ఆయనను కీర్తించసాగారు. ఈ సంఘటనను అప్పుడు స్టేషన్‌లో వున్న జనమంతా చూచారు. డాక్టరు మజీద్ వెంటనే తాను తాజుద్దీన్ బాబా భక్తుడనని,ఆయన తన

ప్రయాణానికి మొదట అంగీకరించలేదని, కానీ తన బలవంతం మీద ఆయన ఆశీర్వదిస్తూ ఈ ఆకును వెంట వుంచుకోమన్నారని, ఈ మహిమ అంతా బాబా ప్రసాదించిన ఆకుదేనని తనది కాదనీ అందరకూ చెప్పాడు.

బొంబాయి సేట్ కథ

డాక్టర్ మజీద్ బాబాతో స్వయంగా తనకుగల అనుభవాలేగాక బాబా పిచ్చాసుపత్రిలో వుండగా ఆయన దగ్గరకు వచ్చే అసంఖ్యాక భక్తుల అనుభవాలను చూచారు.

ఒకసారి బొంబాయి నుండి ఒక పెద్ద సేట్ వచ్చారు. ఆయన తండ్రికి తీవ్రంగా జబ్బు చేసింది. బొంబాయిలో వున్న పెద్ద డాక్టర్లందరూ రోగ నివారణ చేయలేకపోయారు. తన తండ్రి జబ్బు నయం చేయమని ప్రార్థించడం కోసం ఆయన తాజుద్దీన్ బాబా దర్శనార్థం వచ్చాడు. ఆ సేట్ తన కథను ఇంకా ఆయనతో చెప్పక ముందే తాజుద్దీన్ బాబా అతనితో, "నువ్వు ఇంటికి వెళ్ళు. నీ తండ్రికి జబ్బు నయమయింది" అన్నారు ! అయితే ఆ సేట్ ఆ మాటలు నమ్మక, తనను వదిలించుకోవడానికి బాబా అలా చెప్పారనుకొని అక్కడి నుండే తండ్రి పరిస్థితిని తెలియచేయమని ఇంటికి టెలిగ్రాం యిచ్చాడు. వెంటనే ఇంటి వద్ద నుండి అతని తండ్రి రోగం పూర్తిగా నివారణైందని టెలిగ్రాం వచ్చింది. అతడు కృతజ్ఞతలతో తాజుద్దీన్ బాబా పాదలపై బడి నమస్కరించాడు. సంతోషంతో ఆ రోజతడు పేదలకు అన్నదానం చేశాడు.

డా॥ కె.జి. పేనాస్కర్

డాక్టర్ మజీద్ మాత్రమే కాక బాబా మహిమలను చూచినవారు ఆసుపత్రి లో ఇంకా ఎందరో వున్నారు. తాజుద్దీన్ బాబాకు గొప్ప భక్తుడైన డా॥ పేనాస్కర్ అనుభవం మరీ విచిత్రంగా ఉంటుంది.

డాక్టరు పేనాస్కర్ మొదట్లో పాట్నాలో వైద్య వృత్తిని అవలంబిస్తుండేవాడు. అయితే ఆయనకు ప్రభుత్వ ఆసుపత్రిలో డాక్టరుగా ఉద్యోగం చేయాలని కోరికగా ఉండేది. ఒకసారి గంగానదిలో స్నానం చేయడానికి వెళ్తుండగా డాక్టరు దృష్టి

బ్రహ్మవర్చస్సుతో ప్రకాశిస్తున్న ఒక 'బ్రహ్మచారి బాబా' మీద పడింది. ఆయనలోని పవిత్రతకు ఆకర్షితుడైన డాక్టరు కొంచెం సేపు ఆయనతో మాట్లాడాక తన కోరిక సఫలమయ్యేటట్లు ఆశీర్వదించమని, తనకు ప్రభుత్వ ఉద్యోగం లభించేటట్లయితే ఆయనను తీర్థ యాత్రలకు తన ఖర్చు మీద తీసుకువెళ్ళగలననీ 'బ్రహ్మచారి బాబా' ను ప్రార్థించాడు. అతి త్వరలోనే అతడికి నాగపూరు ఆస్పత్రిలో డాక్టరుగా ఉద్యోగం లభించింది. 'బ్రహ్మచారి బాబా' కు వాగ్దానం చేసినట్లు డాక్టరు ఆయనను తీసికొని తీర్థ యాత్రలు చేశాడు. 'బ్రహ్మచారి బాబా' అతనికి నాగపూర్‌లో ఉద్యోగం వచ్చినందుకు ఎంతో సంతోషించారు. తీర్థయాత్ర పూర్తయ్యాక డాక్టర్‌తో పాటు ఆయన కూడా నాగపూర్ వచ్చారు. నాగపూర్ చేరగానే 'బ్రహ్మచారి బాబా' డాక్టరును వెంటబెట్టుకొని పిచ్చాసుపత్రి గేటు వద్దకు నేరుగా వచ్చారు. అక్కడ నుంచొని ఆయన పెద్దగా, "ఓ సోదరుడా తాజుద్దీన్ ! ఇదుగో ఇతడు మనపిల్లవాడు, ఇతనిని నీకు అప్పగిస్తున్నాను. ఇతని బాగోగులన్నీ ఇక మీదట నువ్వే చూడాలి" అని చెప్పి అక్కడ చేరి ఇదంతా చూస్తున్న ప్రజలను, డాక్టరునూ ఆశ్చర్యంలో ముంచుతూ అక్కడే 'బ్రహ్మచారి బాబా' అదృశ్యులయ్యారు. ఇది చూచి అందరూ నిశ్చేష్టులయ్యారు. వారంతా వింటూ వుండగా ఆ సమయంలో ఆస్పత్రిలోపల ఒక చెట్టు క్రింద కూర్చుని వున్న 'తాజుద్దీన్ బాబా' 'బ్రహ్మచారి బాబా' మాటలకు సమాధానంగా, "అవునవును ! అలాగే, అతను మన కుటుంబంలోని వాడే, మనల్ని విడచి అతనెక్కడికి పోతాడు ?" అని తనలో తాను అనుకుంటున్నారు.

డాక్టరు పేనాస్కర్ ఆసంఘటనకూ, ఆ మహాత్ములిద్దరి మధ్యా జరిగిన అద్భుత సంభాషణకే గాక,వారిద్దరూ ఇంతకు ముందు ఒకరికొకరు బొత్తిగాపరిచయం లేని వారని తెలిసి మరీ ఆశ్చర్య పోయాడు.కొంత కాలం గడిచాక తాజుద్దీన్ బాబా డా॥ పేనాస్కర్‌ను పిలచి సాకోరి వెళ్ళి శిరిడీ సాయి శిష్యుడైన ఉపాసనీ మహరాజ్ దర్శనం చేసుకోమని చెప్పారు. ఉపాసనీ మహరాజ్‌ను దర్శించాక తాజుద్దీన్ బాబాతనకు సరియైన సమయంలో చక్కటి సలహా యిచ్చారని తలచాడు పేనాస్కర్. ఈ విధంగా డాక్టర్ పేనాస్కర్ పీర్‌సాహెబ్, (బ్రహ్మచారి బాబా రూపంలో) తాజుద్దీన్ బాబా, ఉపాసనీ మహరాజ్‌ల ఆశీర్వచనాలతో అద్భుత

రీతిన ఆధ్యాత్మికంగా ఉద్ధరింపబడ్డారు. ప్రఖ్యాతి వహించిన ఆ ముగ్గురు మహాత్ములూ మూడు రకాలైన సాంప్రదాయాలకు చెందిన వారైనప్పటికీ, ముగ్గురూ కలసి ఒకే వ్యక్తి పురోభివృద్ధికి బాధ్యత వహించారు. అందుకు వారికి వారి సాంప్రదాయబేధాలు ఏ మాత్రము అడ్డు రాలేదు.

డాక్టర్ కాశీనాథరావ్

డాక్టరు మజీద్ పదవీ విరమణ తరువాత డాక్టరు కాశీనాథరావ్ నాగపూర్ పిచ్చాసుపత్రికి అధికారిగా నియమింపబడ్డారు. ఆయన హిందువు. ఆచారవంతుడైన బ్రాహ్మణుడైనప్పటికి తాజుద్దీన్ బాబాకు గొప్ప భక్తుడైనాడు. ఆయనకు బాబాతో గల అనుభవం వింటే ఎంతో ఆశ్చర్యానందాలు కలుగుతాయి.

ఒకసారి డాక్టర్ కాశీనాథ రావ్ ఆసుపత్రిలోని తన గదిలో ఒక్కడే కూర్చుని వున్నాడు. ఇంతలో ఆయన ఎదురుగా తాజుద్దీన్ బాబా కూర్చుని కనిపించారు. ఇంతకు కొద్దిసేపు క్రితమే ఆయన తాజుద్దీన్ బాబా తాళం వేసివున్న గదిలో వుండడం చూశాడు. హఠాత్తుగా ఆయన తన గదిలో కనిపించేసరికి డాక్టరుకు ఆశ్చర్యంతో పాటు భయం గూడా వేసింది. దిగ్భ్రమనుంచి ఆయన తేరుకోక మునుపే ఎక్కడ నుంచో 'సలాము అలేకుం బాబా తాజుద్దీన్' అనే వింతైన శబ్దము వినిపించింది. వెంటనే తాజుద్దీన్ బాబా, "వా అలేకుం-అస్-సలామ్" అని సమధానమిచ్చారు. అదే సమయంలో గోడలో నుండి ఒక పెళ్ళ వూడిపడి, అందులో నుంచి ఒక హస్తం బయటకు వచ్చింది. ముస్లింలు దానిని 'పంజా' అంటారు. తాజుద్దీన్ బాబా ఆ చేతి దగ్గరకు వెళ్ళి ఆ చేతితో తన చేతిని కలిపారు. ఆశ్చర్యంతో డాక్టర్ ఇదంతా చూస్తుండగా ఆచెయ్యి, తాజుద్దీన్ బాబా కూడా అదృశ్యులైనారు. వెంటనే డాక్టర్ కాశీనాథరావ్ తాజుద్దీన్ బాబా వుండే గది దగ్గరకు పరుగెత్తి వెళ్ళి చూచారు. తాళము వేసిన గదిలో ప్రార్థనలో మునిగి వున్న తాజుద్దీన్ బాబాను చూచిన డాక్టర్ ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు !

ఆ విధంగా ఆధునిక శాస్త్రాన్ని అభ్యసించిన ఎందరో వైద్యులు ప్రతిరోజూ బాబాచేసే ఏదో ఒక మహిమను చూచి ఆయనను తమ రక్షకుడిగా, ఉపకారిగా గుర్తించారంటే ఆశ్చర్యం లేదు.

పక్షవాత రోగి

తాజుద్దీన్ బాబా ప్రదర్శించిన అద్భుతమైన మహిమలకు అంతు లేదు. ఒకసారి ఒక వృద్ధుడు తన అత్తగారిని తీసుకొని నాగపూర్ వచ్చాడు. అతనికి పక్షవాతము వచ్చి ఒక చెయ్యి పూర్తిగా చచ్చుబడి పోయింది. ఆయన తాజుద్దీన్ బాబాను చూడడానికి పిచ్చాసుపత్రికి వచ్చాడు. ఆస్పత్రి ఆవరణలో ఒక వేప చెట్టు క్రింద మక్కా నుంచి వచ్చిన ఒక యాత్రికుని కలుసుకుని అంతదూరం నుంచి యిక్కడికి ఏం పని మీద వచ్చారని అడిగాడా వృద్ధుడు. అందుకు సమాధానంగా, ఆ హాజీ "నన్ను తాజుద్దీన్ బాబా ఇక్కడకు రప్పించారు. మక్కాలో ఆయన నాతో పాటు 21 రోజులు వున్నారు. వారి ఆహ్వానం మీదే నేనిక్కడకు వచ్చాను" అన్నాడు. ఇది వింటూ అక్కడే వున్న డాక్టరు కాశీనాథ రావ్ ఆశ్చర్య పోయారు. ఎందుకంటే కొన్ని సంవత్సరాలుగా తాజుద్దీన్ బాబా పిచ్చాసుపత్రి దాటి ఎక్కడకూ వెళ్ళలేదనీ, బాబాకు మక్కా వెళ్ళి ఇరవై ఒక్క రోజులు గడిపేటంత అవకాశం ఎప్పుడూరాలేదని ఆయనకు తెలుసు ! సంభ్రమంలో మునిగిపోయిన డా॥ కాశీనాథ రావ్ పరుగున వెళ్ళి భక్తితో తాజుద్దీన్ బాబా కాళ్ళ మీద పడ్డాడు. ఆయన కళ్ళ వెంట ధారగా నీళ్ళు కారుతున్నాయి. అప్పుడు బాబా డాక్టరుతో, "ఈసంఘటనను గురించి యితరులకు చెప్పి నన్ను కీర్తించకు" ! అన్నారు. తాజుద్దీన్ బాబా ఆ పక్షవాత రోగి చెయ్యి పట్టుకొని, "ఓ ! ఇది నిజమైన రోగం కాదే!" అన్నారు. తాజుద్దీన్ బాబా రోగి చెయ్యి పట్టుకోగానే కొంచెం కొంచెంగా ఆ చెయ్యి వేడెక్కసాగింది. కొద్ది సేపు అలా పట్టుకున్న తరువాత బాబా ఆ చేతిని గట్టిగా విదిలించి వదిలేశారు. వెంటనే ఆ వృద్ధుని చేతికి పూర్తి సామర్థ్యం వచ్చింది. బాబా అతనితో, "దేముడు చేతిని బాగు చేసినందుకు కృతజ్ఞతగా మక్కా యాత్ర చేసుకో !" అన్నారు.

ఒకరోజు తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు ఒక పెద్దమనిషి వచ్చాడు. వస్తూనే ఆయన బాబాకు నమస్కరించి, "ఓ మహాత్మా ! నా కూతురు ఆఖరు క్షణంలో వుంది. దయచేసి ఆమెకు జీవితాన్ని ప్రసాదించండి" అని దీనంగా ప్రార్థించాడు. బాబా ప్రశాంతంగా కొద్దిసేపు ఆ పెద్ద మనిషి ముఖంలోకి చూచారు. తరువాత కళ్ళు మూసుకొని కొద్దిసేపు సమాధిలోకి వెళ్ళారు. నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరచి అతనితో,

"నువ్వు ఇంటికి వెళ్ళు, ప్రమాదం తప్పిపోయింది. ఇప్పుడు నీ కూతురు క్షేమంగా వుంది" అన్నారు. ఆ పెద్దమనిషి ఇంటికి వెళ్ళి చూడగానే తన కూతురు కూర్చొని ఏదో తింటూవుంది. బాబా ప్రదర్శించిన కరుణ పట్ల కృతజ్ఞతతో కరిగిపోతూ యింత త్వరలో అమ్మాయి యెలా కోలుకుందని భార్యనడిగాడు. అప్పుడామె బాబా దర్శనం కోసం వెళ్ళిన కొద్దిసేపటికి, గుమ్మం ముందు ఒక ఫకీరు కనిపించాడని, ఆమె దుఃఖిస్తూ వుండడం చూచి కారణమడిగారనీ, పిల్ల పరిస్థితి ప్రమాదకరంగా ఉందని తెలుసుకొని లోపలికి వచ్చి రోగి మంచం మీద కూర్చొని ఆయన చేతితో ఒళ్ళంతా నిమిరి, "ఇన్షా అల్లా, ఇప్పుడు వెంటనే రోగికి స్వస్థత చేకూరుతుందని" చెప్పి వెళ్లారని, ఆయన వెళ్ళిన కొద్దిసేపటికల్లా అమ్మాయి లేచి కూర్చొని తినడానికి ఏమైనా పెట్టమని అడిగిందనీ వివరంగా భర్తతో చెప్పింది.

ఫోటో నుంచి బాబా అదృశ్యం

ఒక సారి బాబాను చూడడానికి అలిఘర్ ముస్లిం యూనివర్శిటీ నుండి విద్యార్థుల బృందం వచ్చింది. వారంతా జట్టుగా కలసి బాబాతో ఫోటో తీసుకున్నారు. ఆ విద్యార్థులను ఆశ్చర్యంలో ముంచుతూ ఆ ఫోటోలో మిగతా అందరి బొమ్మలు స్పష్టంగా పడగా, తాజుద్దీన్ బాబా బొమ్మ మాత్రం యెక్కడా కనిపించలేదు.

కానుకలు

బాబా చేసే అటువంటి లీలలకు లెక్కలేదు. తిరుగులేని ఆయన ఆశీర్వచనం కోసం రోజూ ఎందరో భక్తులు పిచ్చాసుపత్రికి వచ్చేవారు. వారంతా బాబా దర్శనం కోసం బారులు తీరి వరుసలో నుంచునేవారు. వారాయనకు బట్టలు, పండ్లు, మధురమైన వంటకాలు, బీడీలు సత్యము ఎవరి తాహతును బట్టి వారు సమర్పిస్తుండేవారు. బాబా వాటిని తన చేతితో తాకి తిరిగి వారికే యిచ్చేవారు. లేదా ఆ గుంపులో తనకెవరికి బుద్ధిపుడితే వారికి యిచ్చేవారు. తాజుద్దీన్ బాబా దివ్యశక్తులు చూశాక ఆయన భక్తులైన పెద్ద పెద్ద డాక్టర్లు ఆయనను మిగతా రోగులవలె గాక ప్రత్యేకంగా చూచేవారు. మిగతా రోగులు తప్పనిసరిగా

చేయవలసిన శారీరక శ్రమను బాబా గారి చేత చేయనిచ్చేవారు కాదు. ఆయన గదికి వారు తాళం కూడా వేసేవారు కాదు. కానీ బాబా అందుకు అనుమతించక అందరితో పాటు తను కూడా పనులలో పాల్గొనేవారు. తన గదికి ఆయనే కోరి తాళం వేయించుకొనేవారు. మిగతా రోగుల నుండి ప్రత్యేకంగా తనను చూడడానికి ఆయన ఆసుపత్రి సిబ్బందిని అనుమతించేవారు కాదు.

ఆసుపత్రి సిబ్బంది ప్రవర్తన బాబా పట్ల యిలా ఉండగా అప్పటి ప్రభుత్వం మాత్రం వేరే దృష్టితో చూచింది. ఆయన ఆశీర్వచనాలు పొంది తమ కోరికలు తీర్చుకోవడానికి ఎందరో ఆంగ్లేయులు కూడా బాబా దగ్గరకు వస్తున్నపటికీ ప్రభుత్వం బాబాను చూడడానికి వచ్చే వారి నుండి పన్ను వసూలు చేయటానికి నిశ్చయించింది.

బాబా భక్తులైన ఆంగ్లేయులు

నాగపూర్‌కు చీఫ్ కమీషనర్ అయిన కర్నల్ రో అనువారు బాబా భక్తులైన ఆంగ్లేయులలో ముఖ్యులు. పెద్ద హోదాలో వుద్యోగం చేస్తున్న వారు కూడా బాబా దర్శనార్థం వస్తుండేవారు. Extra Asst. కమీషనర్ అయిన హాఫీజ్, విలయ తుల్లాఖాన్, నాగపూర్ పట్టణ పోలీసు సూపరింటెంట్‌గా వున్న Mr. మోతీ అనేవారు కూడా బాబాకు ముఖ్య భక్తులు,నాగపూర్ మహరాజ్ అయిన రఘోజీరావ్ భోంస్లే బాబా దగ్గరకు తరచూ వచ్చేవారు. వీరంతా తమ వ్యక్తిగత, సామాజిక సమస్యల పరిష్కారం కోసం వచ్చి తాజుద్దీన్ బాబా ఆశీర్వచనాలు పొందేవారు.

నాగపూర్ మహరాజ్ ఔదార్యం

తాజుద్దీన్ బాబా పిచ్చాసుపత్రిలో వుండడం సమంజసంగా లేదని, ఆయనను బైటకు తీసుకువెళ్ళి సరియైన స్థానంలో వుంచాలనే ఆలోచన మొదటిసారిగా నాగపూర్ మహరాజైన రఘోజీరావ్ భోంస్లేకు కలిగింది. ఆయన ఆసుపత్రి వారికి రూ. 2000/- చెల్లించి బాబాను పిచ్చాసుపత్రి నుండి తన స్వంత భవనానికి తీసుకువెళ్ళారు 1908వ సంవత్సరములో. అంతటితో తాజుద్దీన్ బాబా 16 సంవత్సరాల 'పాగల్‌ఖానా' జీవితం ముగిసింది.

ఆ మహారాజు సకర్‌దరాలో వున్న 'లాల్‌కోటి' అనే భవనంలో తాజుద్దీన్ బాబాను వుంచి, ఆ భవనాన్ని ఆయన ఉపయోగార్థమే వదిలేశారు. అంతేగాక బాబా వాడుకోవడానికి ఒక గుర్రాలబగ్గీని, ఆయన సేవకులుగా కొందరు పహిల్వాన్లను నియమించారు. తరచుగా ఆయన కూడా బాబా దర్శనార్థం వచ్చేవారు. కానీ రాజులకు రాజైన ఆ మహాత్ముడు నియమం తప్పక ఫకీర్ ధర్మాలనే పాటించేవారు.

లాల్‌కోటిలో బాబా జీవితం

లాల్‌కోటిలో వుండగా బాబా ఎక్కువ సమయం సమాధిలో గడిపేవారు. ఉదయమే నిద్రలేచి భవనంలో నుంచి వెళ్ళి మధ్యాహ్నం రెండు గంటల సమయం లోనో లేక సాయంత్రమో తిరిగి వచ్చేవారు. ఎప్పుడూ ఆయన చుట్టూ చుట్టు ప్రక్కల వాళ్ళూ, దూర ప్రదేశాల నుంచి వచ్చేవారూ పూల దండలు, వివిధ నైవేద్యాలూ పట్టుకొని వుండేవారు. ప్రతిరోజూ అక్కడ పండుగే. ఆయన తిరిగే త్రోవలన్నింటిలోనూ రకరకాల దుకాణాలు వెలిశాయి. బాబా ముందు వాద్యగాళ్ళూ, వివిధ కళాకారులు ప్రదర్శనలిచ్చి ఆయన ప్రశంసలనందుకునేవారు. బాబా ఎక్కడికి వెళ్తే అక్కడికి భక్తులంతా వెంబడించేవారు. చివరకు నాగపూర్ అడవులలోనైనాసరే ఆయనను వదిలేవారు కాదు. వందలాది ప్రజలు పళ్లాలలో పెట్టుకొని ఆయనకు నైవేద్యాలు తెచ్చేవారు. అందులో ఏదో ఒక పళ్లెంలోంచి ఆయన కొంచెంగా తీసుకొని రుచి చూచి భక్తులను తృప్తిపరచేవారు. మిగతా పదార్థాలన్నీ ప్రత్యేకించి అనాధలకు, పేదవారికి పంపేవారు. తాజుద్దీన్ బాబా ఎప్పుడూ ఒకటే పొడుగైన లాల్చీనో, లేకపోతే పొడుగాటి చొక్కానో తొడుక్కొనేవారు.

డా॥ అబ్దుల్ మజీద్‌ఖాన్ బాబాకు గొప్ప భక్తుడు. డా॥ కాశీనాథరావ్ తాజుద్దీన్ బాబాకు హిందూ దేవుళ్లకు చేసినట్లే పూజలు చేసేవాడు.ఆయన శిరస్సుపై పూల నుంచేవాడు. నుదుటన గంధం రాసేవాడు. ఇటువంటి ఉపచారాలను ఎన్నో చేసేవాడు ఆయన అలా చేస్తుంటే తాజుద్దీన్ బాబా ఎప్పుడూ అడ్డు చెప్పేవారు కాదు.

బాబా రాజభవనాన్ని వదలి వాకీ వెళ్ళడం

ఫకీరైన తాజుద్దీన్ బాబా రాజభవనంలో నివసించడానికి ఎంత మాత్రం యిష్టపడలేదని చెప్పాలి. కాని మహరాజు రాఘోజీరావు మరీ మరీ ప్రార్థించిన మీదట ఆయన కొంత కాలం రాజభవనంలో నివసించడానికి అంగీకరించారు. రాజ భవనంలో సకల సదుపాయాలూ వున్నప్పటికీ ఆయన నేలమీదే నిద్రించే వారు. తీవ్రమైన ఎండల్లో కూడా ఆయన కాళ్ళకు చెప్పులు లేకుండా నడిచేవారు. నిజానికి ఆ రాజభవనం కూడా బాబా తాజుద్దీన్‌కు ఒక కారాగారంలాంటిదే, ఆయన నాగపూర్ అడవులలో స్వేచ్ఛగా తిరుగుతూ నిజమైన ఫకీరు జీవితాన్ని గడపటాన్నే కోరుకునేవారు.

ఒకరోజున తాజుద్దీన్ బాబా రాజభవనాన్ని వదలి నేరుగా నాగపూర్‌కు 16 మైళ్ళ దూరాన వున్న "వాకీ" అనే గ్రామానికి వెళ్ళారు. అక్కడ పటేల్ అయిన కాశీనాథరావు బాబాను ఆహ్వానించి ఆయనను సేవించాడు. వాకీ ప్రజలు ఆయనను ఎండల్లో, వానల్లో, చలిలో తిరుగుతుండడం, కాళ్ళకు జోళ్ళు లేకుండా ఆయన నడుస్తుండడం చూస్తుండేవారు. ఆయన చొక్కా వానలో తడిస్తే అది ఆయన ఒంటిమీదే ఎండిపోయేది. సకర్‌దరాలో లాగానే యిక్కడ కూడా బాబా అనేక మహిమలు చూపారు. వాకీలో ఉండగా బాబా అక్కడ ఒక మామిడి చెట్టుకు ఆసుపత్రి అని పేరు పెట్టారు. రోగనివారణ కోసం వచ్చే వారందరినీ ఆయన ఆ మామిడిచెట్టు క్రింద కూర్చోమని, అక్కడ మట్టినే మందుగా ఉపయోగించమని చెప్పేవారు. అలా చేస్తే వ్యాధులు తప్పనిసరిగా నివారణ అయ్యేవి. ఒక ప్రదేశాన్ని బాబా 'మసీద్' అని పిలిచేవారు. ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధి కోరి వచ్చే భక్తులను అక్కడ కూర్చొని ప్రార్థన చేయమనేవారు. అక్కడ (ఆ మసీదులో) కూర్చొని పాప పరిహారం చేసుకున్న వారిలో పార్శీ మహాత్ముడైన మెహర్ బాబా (అహమ్మద్ నగర్), గొప్ప మహాత్ముడూ, శిరిడీ సాయి భక్తుడూ అయిన ఉపాసనీ మహరాజ్ ముఖ్యులు. తాజుద్దీన్ బాబా అక్కడే వున్న యింకొక ప్రదేశాన్ని 'న్యాయస్థాన' మనేవారు. కోర్టు గొడవలలోగానీ లేక ఏదైనా చట్ట సంబంధమైన వ్యవహారాల పరిష్కారం కోసం గానీ వచ్చే భక్తులను ఆయన ఆ న్యాయస్థానంలో కూర్చోమనేవారు. భక్తుల సమస్యలు అక్కడ కూర్చుంటే చాలు

పరిష్కారమయ్యేవి. ఆయన అక్కడ ఒక ప్రదేశానికి "స్కూలు" అని పేరు పెట్టారు. పరీక్షలలో ప్రథమ శ్రేణిలో ఉత్తీర్ణులయ్యేటట్లు ఆశీర్వదించమని అడిగేవారిని బాబా ఆ బళ్ళో కూర్చోమనేవారు.

షేరు :

బాబా సకర్‌దరాలోను, వాకీలోను వుండగా చేసిన లెక్కకు మించిన మహిమలన్నింటిలోనూ చనిపోయిన వారిని బ్రతికించడం, నివారణ చేయడం ఎవరివల్లా కాని వ్యాధులను నివారించడం ఆశ్చర్యం గొలిపేలాగ ఉంటాయి.

అటువంటి సంఘటనలన్నింటిలోకి ఖ్యాతి చెందిన లీల బాబా "షేరు" అనే పెంపుడు కుక్కను బ్రతికించడం. ఆ కుక్క బాబా లోని గొప్పతనాన్ని గుర్తించి తనకాలాన్ని బాబా సేవలోను, భక్తుల సేవలోనూ గడిపేది. ప్రతి రోజూ షేరు రైలు వచ్చే సమయానికి ఖచ్చితంగా రైల్వేస్టేషన్‌కు వెళ్ళేది. అక్కడ నుండి బాబా దర్శనార్థం వచ్చే యాత్రికులను నేరుగా బాబా వున్న చోటుకు చేర్చేది. బాబా ఒక్కొక్కప్పుడు వాకీలో ఉండేవారు. లేదా చుట్టుప్రక్కల అడవులలో ఎక్కడో తిరుగుతుండేవారు. భక్తులు ఆయన జాడ తెలియక బాధపడకుండా షేరూ వారిని నేరుగా ఆయన వున్నచోటికి చేర్చేది. షేరూ బ్రతికి వున్నంత కాలమూ నియమం తప్పక ప్రతిరోజూ ప్రతి రైలు దగ్గరకూ వెళ్ళేది. భక్తులందరూ రైలు దిగగానే ముందు షేరూ కోసం చూచేవారు. నేరుగా దానివెంటే వెళ్ళేవారు.

ఒకసారి ఒక భక్తుడు వాకీలో రైలు దిగాడు. అలవాటు ప్రకారం ఆయన షేరూ కోసం చూచాడు. కానీ షేరూ ఎక్కడా కనిపించలేదు. తరువాత ఆయన మరో యాత్రికులతో కలసి తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు బయల్దేరాడు. త్రోవలో వారంతా షేరూ గురించే మాట్లాడుకుంటూ ఈ రోజు అది స్టేషన్‌కు రాకపోవడం వింతగా వుందని అనుకోసాగారు. వారు వెళ్ళిన సమయానికి తాజుద్దీన్ బాబా ఆయన కుటీరంలో లేరు. ఆ భక్తులాయన కోసం అడవులలో కొంత దూరం వెదకవలసి వచ్చింది. షేరూ వుంటే వారిని నేరుగా బాబా దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళేది. వారికి అడవులలో తిరిగే శ్రమ తప్పేది. షేరూ లేనిలోటు వారికి బాగా తెలిసింది. అడవులలో బాబా కోసం వెతుకుతుండగా వారు షేరూ మృత కళేబరాన్ని చూచి

నిష్చేరపోయారు. అది చూచి వారికి విపరీతమయిన దుఃఖం కలిగింది. చివరకు వారెలాగో బాబాను కలుసుకొని ఏడుస్తూ షేరూ నిర్జీవంగా పడి వున్న సంగతి ఆయనకు చెప్పారు.

ఇది విన్న తాజుద్దీన్ బాబా "షేరూ చనిపోవడం అసంభవం రండి, పోయి చూద్దాము" అని భక్తులందరితో కలసి షేరూ పడి వున్న చోటికి వచ్చారు. ఆయన షేరూ మృతదేహాన్ని ఒక బుట్టలో వుంచమని భక్తులలో ఒకరిని కోరారు. తరువాత ఆయన తన పొడుగాటి చొక్కాను ఆ బుట్టపై కప్పారు. అందరూ కలసి ఆ బుట్టను తీసుకొని బాబా కుటీరానికి బయల్దేరారు. కానీ కొంత దూరం నడిచారో లేదో బుట్టలో నుంచి షేరూ క్రిందకు ఒక దూకు దూకి, అందరూ తెల్లముఖాలు వేసుకు చూస్తుండగా తన యజమానియైన తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు వెళ్ళి తన విశ్వాసాన్ని ప్రకటించసాగింది. తరువాత షేరూ కొంతకాలం జీవించింది. అది చనిపోయినప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా దాని మృతదేహంపై తన తెల్లని చొక్కాను కప్పి సమాధి చేయించారు. ఇప్పటికీ ఆ సమాధి అందరూ దర్శించడానికి వీలుగా భద్రపరచబడినది. కుక్క కరచినవారు ఆ సమాధిని దర్శించి షేరూకు చెప్పుకుంటే వారు ఆ బాధ నుంచి నివారణ పొందుతున్నారు.

గిరిజాబాయి

బాబా గిరిజాబాయిని బ్రతికించడం బహుళ ప్రచారంలోకి వచ్చిన లీలలలో ఒకటి. గిరిజాబాయి అనే ఆమె భయంకరమైన వ్యాధితో బాధ పడుతూ ఉండేది. ఎన్నో చికిత్సలు నిష్ఫలంకాగా, ఆమె రోగ నివారణ కోసం తాజుద్దీన్ బాబాను సేవిస్తూ ఉండేది. ఒకరోజు కాశీనాథరావ్ పటేల్ మనుష్యులు ఆమె తన కుటీరంలో జీవం లేకుండా పడి ఉండడం చూచి పటేల్‌తో ఆ విషయం చెప్పారు. కాశీనాథరావ్ పటేల్ గిరిజాబాయిచనిపోయిన విషయం చెప్పి ఆమెను దహనం చేయించమంటారో, లేక సమాధి చేయించమంటారో కనుక్కొని రమ్మని తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు మనిషిని పంపాడు. ఆ సమయంలోనే తాజుద్దీన్ బాబా గిరిజాబాయికి 'టీ' యిచ్చిరమ్మని తన భక్తులలో ఒకరిని గిరిజా బాయి కుటీరానికి పంపారు. ఇద్దరు వ్యక్తులూ దోవలో కలుసుకున్నారు. పటేల్ పంపిన వ్యక్తి 'టీ'

తీసుకువెళ్తున్న భక్తునితో ఇంక 'టీ' తీసుకుపోయే శ్రమ అనవసరమని, గిరిజాబాయి యింతకు ముందే చనిపోయిందనీ చెప్పాడు. కానీ బాబా యందు అచంచల విశ్వాసం గల ఆ భక్తుడు ఆ మాటలను నమ్మక టీ తీసుకుని గిరిజాబాయి కుటీరానికి వెళ్ళాడు. అక్కడ గిరిజాబాయి నిజంగానే చనిపోయి వుంది. ఆమె చుట్టూ చేరి ముగ్గురు నలుగురు స్త్రీలు శోకాలు పెడుతూ దుఃఖిస్తూ వున్నారు. విచారకరమైన ఆ సన్నివేశాన్నుంచి తేరుకుంటూ ఆ టీ తెచ్చిన వ్యక్తి నెమ్మదిగా గిరిజాబాయి శవాన్ని సమీపించి తాజుద్దీన్ బాబా టీ పంపారని ఆ మృతశరీరంతో మూడు సార్లు బిగ్గరగా చెప్పాడు. ఆశ్చర్యకరంగా గిరిజాబాయి తాజుద్దీన్ బాబా పేరును ఉచ్ఛరిస్తూ తనలో జీవత్వ లక్షణాలను ప్రకటించి నెమ్మది నెమ్మదిగా ఆ భక్తుడు నోట్లో పోస్తున్న 'టీ' ని చప్పరిస్తూ త్రాగేసింది. కొంచెం సేపట్లోనే ఆమె లేచి కూర్చొని, 'తాజుద్దీన్ బాబా ఎక్కడ?' అని అడుగుతూ కుటీరం నుంచి బయటకు వచ్చింది. ఈ సంఘటన చూచి అక్కడ చేరిన వారందరూ నిర్ఘాంతపోయారు. ఇంతలో తాజుద్దీన్ బాబా అక్కడకు రానే వచ్చారు. బాబా ఆమెతో భగవంతుని కీర్తిస్తూ పాటనొకదానిని పాడమని చెప్పారు. ఆమె అత్యంత మధురంగా గానం చేసింది. ఈ సంఘటన దావానలం లాగా పట్టణమంతా క్షణంలో పాకిపోయింది. తరవాత గిరిజాబాయి చాలా సంవత్సరాలు జీవించి సహజస్థితిని పొందింది.

తుకారాం :

తుకారాం అనేవాడు 30 సంవత్సరముల నుండి మొండిగా పట్టుకున్న దగ్గుతో బాధపడుతూ వున్నాడు. ఆ దగ్గు తుకారాంను రాత్రిళ్ళు హాయిగా నిద్రపోనిచ్చేది కాదు. ఎన్ని వైద్యాలకూ లొంగేది కాదు. తుకారాం స్నేహితులు దగ్గు తగ్గటాని కోసం అతనిని వాకీ వెళ్ళి తాజుద్దీన్ బాబాను దర్శించుకోమన్నారు. అతను స్నేహితుల సలహాను అంతగా పట్టించుకోలేదు. అయినా తాజుద్దీన్ బాబా అతనిని వదలక ఆయనే తుకారాంను తన దగ్గరకు రప్పించుకున్నారు. ఆతనొకసారి తన సేట్ (యజమాని) వెంట వాకీ వెళ్ళవలసి వచ్చింది. వారు అక్కడ వుండగా ఒకరోజు టీ తీసుకువెళ్ళి తాజుద్దీన్ బాబాకు యివ్వాలనే ప్రేరణ తుకారాంకు కలిగింది. అతను టీ తయారుచేసి వెండి గ్లాసులో పోసుకొని

తాజుద్దీన్ బాబా ఆశ్రమానికి బయలుదేరాడు. దుష్ట స్వభావం గల అతని సేట్ వెండిగ్లాసు ఎక్కడైనా పోతుందేమోననే భయంతో అందుకు అభ్యంతరపెట్టాడు. ఎలాగో సేట్‌కు నచ్చ చెప్పి తుకారాం బాబా వద్దకు బయలుదేరాడు. బాబాకు యింకా తుకారాం వందల గజాల దూరంలో వుండగానే తుకారామునుద్దేశించి బాబా, "టీ ఆ గ్లాసుతో తెస్తున్నావేమి" అని అడిగారు. బాబాలోని సర్వజ్ఞత్వాన్ని గుర్తించిన తుకారాం ఆయనకు పాదాభివందనం చేసి తను తెచ్చిన టీని సేవించమని ఆయనను కోరాడు కరుణామయుడైన బాబా అతని ప్రార్థనను అంగీకరించి గ్లాసు అందుకున్నారు. తుకారంతో బాబా "నీవు గనుక 30 సంవత్సరాల క్రిందటే యిక్కడికి వచ్చినట్లయితే యిన్నేళ్ళబట్టి ఆ దగ్గు నిన్ను బాధించేది కాదు గదా?" అన్నారు. తనకు ఎటువంటి వ్యాధి వున్నదో, అది ఎన్ని సంవత్సరాల బట్టి తనను బాధిస్తున్నదో తను చెప్పకుండానే తెలుసుకున్న మహత్తరమైన బాబా శక్తికి తుకారాం ఆశ్చర్యపోయాడు. అపుడు తాజుద్దీన్ బాబా క్రింద నుంచి ఒక చిటికెడు మట్టి తీసుకొని, "దీనిని తిను. నీకు హాయిగా ఉంటుంది" అన్నారు. తుకారాం దానిని సేవించిన వెంటనే అతని వ్యాధి మటుమాయమైంది. ముప్పది సంవత్సరాల తరువాత మొదటిసారిగా ఆ రోజు రాత్రి గాఢ నిద్రలో మునిగి పోయాడు తుకారాం. ఇది చూచి అతని సేట్ గూడ ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఒక రోజు రాత్రి 8 గంటలకు ఒక భక్తుడు రొట్టెలు తెచ్చి బాబా ముందుంచి ఆరగించమని ప్రార్థించాడు. "ఆగు, నా భోజనం యిప్పుడే వస్తుంది" అని అక్కడ నుండి లేచి తమ కుటీర ద్వారం వద్ద నిరీక్షిస్తూ కూర్చున్నారు. కొద్ది సేపటికి జాన్సీ నుండి ఒకామె వచ్చి తన చంకలోనున్న 6 సం॥ల పాపను ఆయన ముందుంచింది. ఆ పిల్ల లేచి నిలబడడానికి, నడవడానికి శక్తి లేక చచ్చుబడిన కాళ్ళు, చేతులతో అక్కడే కూర్చుండిపోయింది. బాబా అమ్మాయికేసి చూచి, "లే ! నిలబడు" అని రెండు సార్లు గద్దించారు, మూడవసారి, "నువ్వు లేచి నా వెనుకనే రా" అని ఆదేశించి గది లోపలికి వెళ్ళారు. వెంటనే ఆ పిల్ల లేచి ఆయనతో పాటు లోపలకు వెళ్ళింది. అప్పుడు బాబా ఆ స్త్రీ సమర్పించిన నైవేద్యాన్ని ఆరగించారు

ఒకసారి బాబా ఒక చెట్టు క్రింద కూర్చున్నారు. అచటనున్న భక్తుల మధ్య లోనికి ఒక స్త్రీ శోకాలు పెడుతూ వచ్చింది. "నా భర్త ప్రాణాన్ని రక్షించు బాబా" అని ఆమె వేడుకుంటోంది. ఆయన ఒక్క క్షణం కళ్ళు మూసుకుని మరల ఆమెకేసి చూస్తూ "నేనెవరికీ మరణ శిక్ష వెయ్యలేదే !" అన్నారు. ఆమె ఎంతగానో సంతోషించి ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది. కాని మరురోజు న్యాయస్థానంలో ఆమె భర్తకు మరణ దండన నిశ్చయించబడిందని, అయినా తీర్పును మాత్రం అధికారికంగా మరురోజు వెల్లడిచేయగలననీ న్యాయమూర్తి అన్నారు. మరల ఆ రోజు సాయంత్రం ఆ స్త్రీ బాబా వద్దకు వచ్చి ఏడ్చింది. బాబా ప్రేమగా నవ్వుతూ "ఎందుకమ్మా ఏడుస్తావు ! నేనుండగా వాడినెవరేం చేయగలరు ?" అన్నారు. చిత్రం ! మరురోజే ఆ శిక్ష ఉపసంహరించబడిందని న్యాయమూర్తి తెలిపారు.

ఒకసారి నాగపూర్‌కు సమీపాన ఉన్న సత్రంజిపూర్ అనే పూళ్ళో భూమిని గూర్చి పెద్ద కొట్లాట జరిగింది. కొందరు మరణించారు. ఎందరో గాయపడ్డారు. పోలీసులు రంగంలో దిగి ఇరుపక్షాలకు చెందిన వారిని నిర్బంధించి న్యాయ స్థానంలోవిచారణ జరిపారు. వారిలో ఒక వర్గానికి నాయకుడైన అబ్దుల్ సత్తార్ కోర్టుకి వెళుతుండగా ఆ రోడ్డునే ఒక గుర్రపు బండిలో తాజుద్దీన్ బాబా వస్తుంటే చూచి, పరుగున పోయి ఆయన పాదాలపై వ్రాలి తనను రక్షించమని ప్రార్థించాడు. "నేనూ కోర్టుకు వస్తాను. నువ్వు ముందుగా వెళ్ళు" అని మాత్రం చెప్పి, బాబా బండిలో సాగిపోయారు. సత్తార్ కోర్టు చేరేసరికి న్యాయమూర్తి అప్పటికే తన స్థానంలో కూర్చున్నాడు. వాకిట్లో జవాను అతడి పేరును మూడు సార్లు కేక వేశారు. సత్తార్ పైప్రాణాలు పైనే పోయాయి. అతనాశ వదలుకొని బోనులో కెక్కి కన్నులు మూసుకొని బాబాను తలచుకొన్నాడు. తిరిగి అతను కళ్ళు తెరిచే సరికి జడ్జి గారి స్థానంలో బాబా కూర్చుని కనిపించి అతనిని రెండు మూడు ప్రశ్నలు వేశారు. అతని నోటి వెంట అప్రయత్నంగానే సమాధానాలు వెలువడ్డాయి. కానీ తానేమి చెబుతున్నాడో అతనికే తెలయలేదు. రెండు నిమిషాలలో అతడు నిర్దోషి అని నిర్ణయించబడినది. అతడెంతో సంతోషంతో బాబా బైటకు వస్తారని కోర్టు వరండాలో వేచి యున్నాడు. ఎంత సేపటికీ ఆయన బైటకు రాకపోయే సరికి అతడు కోర్టు హాలులోకి తొంగి చూశాడు. అక్కడ బాబా

బదులు యథాస్థానంలో జడ్జి కూర్చొని వున్నాడు. అప్పుడు కాని అతడికి బాబా మాటలు అర్థం కాలేదు.

అబ్దుల్ హసన్ అనే యువకుడికి అబ్దుల్ గఫూర్ అనే చిన్న తమ్ముడున్నాడు. ఆ చిన్న పిల్లవాడికి ఒక సంవత్సరం నిండకముందే ప్రమాదంగా జబ్బు చేసి మృత్యుముఖంలో వున్నాడు. ఆ పిల్లవాడిని తీసుకొని హసన్, అతని తల్లి బాబాను దర్శించారు. పిల్లవాడిని చూస్తూనే ఆయన హసన్‌తో, "తమ్ముడూ ! భగవంతుని నిర్ణయమలా వుంటే ఆ జీవిని పోనివ్వరాదా !" అన్నారు. ఆ తల్లి ఏడుస్తూ ఆయన పాదాలపై బడి, "పిల్లవాడి ప్రాణాలు ఎలాగయినా దక్కించు బాబా!" అంటూ ఏడ్చింది. "అది చాలా" అన్నారాయన. "ఆ పైన మీ దయ బాబా ! ఎలా వున్నా సంతోషమే" అన్నది ఆమె. ఆయన కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. హసన్ కేసి చూచి, "ఏది, ఆ పుస్తకమిలా యివ్వు" అన్నారు. అతడు తన డైరీ తీసి ఆయనకందించారు. ఆయన అందులో, "గఫూర్‌కు 20 సంవత్సరములు" అని వ్రాసి యిచ్చి ఇక పొండి "యిక్కడ నుంచి" అని కసిరారు. తర్వాత ఆ పిల్లవాడికి ఆరోగ్యం చేకూరింది. సంపూర్ణమైన స్వస్థతతో 20 సంవత్సరములు జీవించాడు. 20వ సంవత్సరం పూర్తవుతూనే స్వల్పమైన అస్వస్థతతో అకస్మాత్తుగా చనిపోయాడు. ఆనాడు బాబా వ్రాసినది తన డైరీలో మాత్రమే కాదని చిత్రగుప్తుడి చిట్టాలోనని కాలం నిరూపించింది.

బరంపురంలో సారంగపాణి మొదలియార్ అనే పేదవాడుండే వాడు. అతడు ఆ పరిసరాలలో నాలుగైదు గ్రామాలలో పూలమ్ముకొని కుటుంబాన్ని పోషించుకునే వాడు. అతడెంతగా ప్రయత్నించినా కుమార్తెకు సరియైన పెళ్ళి సంబంధం కుదర లేదు. ఒకసారి అతడి అక్కగారు నాగపూర్ నుండి వచ్చి ప్రతి గురువారము ఉపవాసం, బాబా నామం స్మరిస్తే ఆయనే దయ చూడగలడని సలహా యిచ్చింది. అతడు ఆ ప్రకారం మూడు గురువారాలు చేసి ప్రతి మంగళవారం దానాలు చేస్తుండేవాడు. ఒక మంగళవారం వచ్చిన వారిలో ఒక సాధువు తాజుద్దీన్ బాబాను ఎంతగానో పోలి యున్నాడు. సారంగపాణి ఆయనకు దానమిచ్చి, "స్వామీ ! మీకు పూలు సమర్పించాలనుకొన్నాను. కాని అవి ఎండిపోయాయి" అని బాధపడ్డాడు. "అవి ఎండిపోలేదు. తాజాగా వున్నాయి చూడు" అన్నారా

సాధువు. అవి తక్షణమే తాజా పుష్పాలుగా మారిపోవడం చూచి ఆశ్చర్యపోయాడు. అంతటి మహనీయుని ఆశీర్వచనం తన కుమార్తెకు యిప్పించాలని యింటిలో నుండి ఆమెను పిలుచుకొచ్చేసరికి ఆ సాధువు ఎక్కడా కనబడలేదు. ఆ మరురోజే సికింద్రాబాదు నుండి ఆ వూరికి వచ్చిన ఒక కుటుంబం పరిచయమై అతడి కుమార్తెను చూస్తూనే ఆమెను వారబ్బాయికి వివాహం చేసుకోవడానికి నిశ్చితార్థం చేసుకొన్నారు. త్వరలో వివాహం కూడా అయింది.

బాబా దగ్గరకు సంతానం లేని వారు కూడా ఆశీర్వచనం కోసం వచ్చేవారు. అలా వచ్చిన ప్రతి వారు ఆయన ఆశీర్వచనం వల్లనే వారికి సంతతి కల్గిందన టానికి ప్రతి సంఘటనలోనూ తగినన్ని ఆధారాలు వుండేవి.

సంతానం లేని వారికి సంతానం

ఒకసారి బాబా నది మెట్ల మీద కూర్చుని వుండగా అమరావతి నుండి ఇద్దరు స్త్రీలు బాబా దర్శనార్థం వచ్చారు. గౌరవపూర్వకంగా బాబాకు నమస్కరించా క ఆ స్త్రీలు తమకు సంతానం లేని విచారాన్ని వ్యక్తపరిచారు. వారి వివాహాలై 12, 13 సంవత్సరాలయినప్పటికీ సంతానం కలగలేదు. వారి కోరికను విని తాజుద్దీన్ బాబా భక్తులు సమర్పించిన నివేదనలోంచి రెండు లడ్లను తీసి చెరొక లడ్డు ప్రసాదంగా యిచ్చారు. అందులో ఒకామె భక్తి శ్రద్ధలతో ఆ ప్రసాదాన్ని అప్పటికప్పుడే తినేసింది. రెండవ స్త్రీకి బాబా యందు అంతగా విశ్వాసం లేదు. అందుచేత ఆమె ఆ లడ్డును నేర్పుగా క్రింద పడవేసి ఎవరూ దానిని గమనించ వీలు లేకుండా ఇసుక కప్పి వేసింది. బాబా దగ్గర కొంత సేపు గడిపాక ఆ ఇద్దరు స్త్రీలు అమరావతి వెళ్ళిపోయారు. ఒక సంవత్సరం గడిచాక లడ్డు తిన్న స్త్రీకి మగశిశువు జన్మించాడు. కాని తనతో పాటు బాబా ఆశీర్వచనం పొందిన తోటి స్త్రీకి సంతానం కలగకపోవడం ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలిగించింది. కొంత కాలానికి ఆ ఇద్దరు స్త్రీలు మళ్ళీ ఒకసారి తాజుద్దీన్ బాబాను చూచి వద్దామను కున్నారు. మాతృత్వాన్ని పొందిన స్త్రీ బాబా తనకు బిడ్డను ప్రసాదించినందుకు కృతజ్ఞత తెలుపుకుని తన శిశువు బాబా ఆశీస్సులు పొందడం కోసం బాబా దర్శనార్థం బయలుదేరింది. దురదృష్టవంతురాలైన రెండవ స్త్రీకి హృదయంలో

తను చేసిన పనికి పశ్చాత్తాపం కల్గింది. మాతృత్వాన్ని పొందిన తన తోటి స్త్రీలపట్ల అసూయచెంది, మళ్ళీ తాజుద్దీన్ బాబా ఆశీర్వచనం పొందాలని ఆయన దర్శనార్థం బయలుదేరింది. వారిద్దరూ వాకీ చేరాక, మొదటి స్త్రీ తన శిశువును బాబాకు చూపించి ఆశీర్వచనం పొందింది. అయితే రెండవ స్త్రీ సహజంగా సిగ్గు పడింది. అందుకామె చెంపలు వాయించుకొని తన పశ్చాత్తాపాన్ని వ్యక్తం చేస్తూ, "బాబా, నా బిడ్డ ఎక్కడ ?" అని అడిగింది. అందుకు తాజుద్దీన్ బాబా అతి శాంతంగా, "నీ బిడ్డ ఇసుకలో కప్పబడి వుంది. అక్కడి నుంచి తీసుకో! అని చెప్పారు. అప్పుడు ఆమె తన లడ్డూని ఇసుకలో పారవేసిన సంగతి అంతా దాపరికం లేకుండా చెప్పి తనను క్షమించి మరలా దీవించమని కోరింది. ప్రేమమూర్తి అయిన ఆ మహాత్ముడు ఆమె తప్పును మన్నించి, ఆమెకు ప్రసాదం మళ్ళీ యిచ్చారు. సంవత్సరం తిరుగక ముందే ఆమెకు సంతతి కలిగింది.

విడుదలైన ఖైదీ :

ఒకసారి పండ్ల వ్యాపారం చేసే వర్తకుడొకడు వాకీ వచ్చాడు. అతని పేరు అబ్దుల్ హసన్. పేదలకన్నదానం చేస్తానని మ్రొక్కుకొని వుండడం వల్ల ఆ మొక్కుని చెల్లించుకోదలచి వంట చేయడానికి అన్ని ఏర్పాట్లు చేశాడు.ఒక ప్రక్కన వంట జరుగుతూ వుండగా కుంభవృష్టి కురిసింది. ఇంకా వంటకాలన్నీ ఉడుకు పట్టక ముందే పొయ్యిలన్నీ నీటితో నిండిపోయాయి. కట్టెలన్నీ ఆ నీటిలో తేల సాగాయి. ఇదంతా చూచి ఆ వ్యాపారి మొదట కొంత ఆందోళన చెందాడు. తరువాత అతడు మళ్ళీ మరొక పొయ్యి ఏర్పాటు చేసి వంట పూర్తి చేద్దామను కున్నాడు.

ఇంతలోనే తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు ఒక ఖైదీ వచ్చాడు. అతని చేతికి బేడీలు వేసి వున్న గొలుసు పట్టుకొని ఇద్దరు పోలీసులు కూడ అతని వెంట వున్నారు. తాజుద్దీన్ బాబా ఎదుటకు వస్తూనే ఆ ఖైదీ బిగ్గరగా ఏడుస్తూ ఆయన కాళ్ళ మీద పడి, "ఓ దయామయా ! వీరు నన్ను ఉరి తీయబోతున్నారు. నా ఆఖరి కోరిక తీర్చడం కోసం వీరు నన్ను మీ దగ్గరకు తీసుకువచ్చారు. దయతో నాకు విడుదల లభించేటట్లు అనుగ్రహించండి" అని ప్రార్థించాడు.

అప్పుడు, అబ్దుల్‌హాసన్ తండ్రి బాబా దగ్గరే నిల్చుని వున్నాడు. ఆయనతో బాబా ఆ ఖైదీని వంట ఇంట్లోకి తీసుకుపోయి అక్కడ వండి వున్న దాంతో భోజనం పెట్టమని ఆజ్ఞాపించారు. బాబా ఆజ్ఞలోని తీవ్రతను చూచి ఆయనకు వాన వల్ల పొయ్యి ఆరిపోవడంతో వంటంతా నిలచిపోయిందని చెప్పటానికి అతనికి ధైర్యం చాల లేదు. మెదలకుండా, ఆయన ఖైదీని తనతో వంట గదిలోకి తీసుకువెళ్ళాడు. అతను అన్నపు గుండిగ మూత తెరచి చూచే సరికి అన్నం చక్కగా వుడికి వుంది. నిప్పు,మంటా లేని పొయ్యి మీద పదార్థాలన్నీ చక్కగా వుడికి వుండటం వారందరి ఆశ్చర్యానికి అంతు లేదు ! ఆ ఖైదీ ఒక్కడే కాక అక్కడ చేరిన వారంతా కుత్తుకల దాకా భోజనం చేశారు. తర్వాత ఎందుకు ఉరిశిక్ష విధించబడిందో అడిగినప్పుడు ఆ ఖైదీ అతని నౌకర్లలో ఒకడు తన కూతరితో అక్రమ సంబంధం పెట్టుకున్నందు వల్ల అతనిని కొట్టానని, ఆ నౌకరు చనిపోయాడనీ, అందువల్ల తనకా శిక్ష పడిందనీ చెప్పాడు. ఇది విన్న తాజుద్దీన్ బాబా అతనిని పై కోర్టుకు అప్పీలు చేసుకోమని, విడుదల లభించగలదనీ చెప్పారు. అతను అలాగే చేసి ఖైదు నుండి విడుదల పొందాడు.

రఘోజీ మహరాజ్ భక్తి

బాబా చూపించే అద్భుత మహిమలను లెక్కించ సాధ్యం కాదు. లెక్కలేనంత మంది భక్తులు వాకీలో బాబా వద్దకు రోజూ వచ్చి ఆయన ఆశీర్వచనాలు పొందేవారు. బాబాకు ముఖ్యులైన భక్తులలో నాగపూర్‌ను పాలించిన రఘోజీ రావు భోంస్లే ఒకరు. ఆయన ఎన్నో సార్లు బాబాను దర్శించి తన రాజభవనంలో వుండమని కోరేవాడు. కానీ బాబా ఆ విషయం పట్టించుకొనేవారు కాదు. ఆయన మరొకసారి వాకీ వచ్చి బాబాను తన రాజభవనంలో వుండాల్సిందిగా కోరాడు. ఇంతకు ముందు ఆయన రెండు సార్లు హిందువుల ఇండ్లను తన నివాసంతో పావనం చేశారు. మొదటిసారి 'లాల్‌కోటి' లో వున్నప్పుడు, రెండవ సారి పటేల్ కాశీనాథ్ తో వున్నపుడు, ముస్లిం మహాత్ముడైన తాజుద్దీన్ బాబా హిందువుల భవనంలో నివసించడం యిది మూడవ సారి. బాబా అలా చేయటానికి గల కారణాలు ఆలోచిస్తే మనకు తెలుస్తాయి. తాజుద్దీన్ బాబా అంటే భౌతికంగా కన్పించే ఆయన శరీరం మాత్రమే కాదు. అన్ని మతాలూ చెప్పే మూలమైన ఆత్మతత్వమే ఆ మహాత్ముడి అసలు స్వరూపం. మనుష్యులు

సృష్టించుకున్న మత బేధాలను ఆయన అధిగమించారు. ఇంతకు ముందే మనం తెలుసుకున్నట్లు బాబా బాల్యంలో ఆయన హృదయానికి హత్తుకుపోయిన సూఫీ మహాత్ముని ద్విపద ఆయనపై చెరుగని ముద్ర వేసింది. ఆ ద్విపద మత బేధాలను అధిగమించమని ఆయనకు ప్రబోధించింది. ఆయన అట్టి స్థితిని సాధించారు కూడా. బాబా హిందువుల యిళ్ళలో నివసించడం వంటి చర్యలలోని ఆంతర్యం ఎరుగని పామరులైన ముస్లింలను ఆశ్చర్యంలో ముంచినట్లే. హిందువైన రఘోజీరావ్ ముస్లిం షేర్ అయిన బాబాను ఆరాధించడం కూడా పామరులైన హిందువులను అలాగే ఆశ్చర్యంలో ముంచింది.

ఏమైనప్పటికీ మహారాజ్ తాజుద్దీన్ బాబా యీ సారి నిరాశ పరచకుండా రాజ భవనంలో వుండడానికి అంగీకరించారు. మహారాజు బాబా కోసం భవనమే కాక ఒక గుర్రాల బండినీ, కొంత మంది సేవకులనూ ఆయన అవసరాలను చూడడాని కోసం నియమించాడు. నియమంగా రఘోజీరావు కూడా బాబాను సేవించేవాడు. తాజుద్దీన్ బాబా జీవితంలోని యీ మలుపులో ఆయన కీర్తి మరింత వ్యాపించింది.

వింత స్వభావం

1916వ సంవత్సరంలో బాబాను దర్శించిన వారిలో యేత్‌మల్ జిల్లాలోని పుసద్ అనే గ్రామానికిచెందిన చించోల్కర్ ఒకడు. తాజుద్దీన్ బాబా ఉగ్రమైన స్థితిలో సమీపించిన వారిపై మండుతూ వున్న కట్టెలను, రాళ్ళనూ విసిరేవారని, అప్పుడప్పుడూ బాహ్యాప్రజ్ఞను కోల్పోయేవారని, లేచిన వెంటనే వింతైన ఆవేశంలో వుండేవారని, ఆయన ఒక్కొక్కసారి భక్తులు సమర్పించిన గుడ్డలకు నిప్పంటించే వారనీ,ఇలా ఆయన ఎందుకు చేసేవారో తెలియదనీ, ఎవరికీ ఆయనను కారణం అడిగే ధైర్యం వుండేది కాదనీ చించోల్కర్ చెప్పాడు. ఈ వింత ప్రవర్తనతో తాజుద్దీన్ బాబా శిరిడీ సాయిబాబాను పోలి యుండేవారు. కొన్ని కొన్ని సందర్భాలలో యీ మహాత్ములు తమకున్న ద్వేషమంతా వ్యక్తులలోని అంతః శత్రువులైన బలహీనతల పట్లేనని, పైకి కనిపించే తమ ప్రవర్తన దానికి చిహ్నమేననీ తెలియజేసే వున్నారు. ఎందుకంటే వారి అటువంటి వైఖరులు వ్యక్తులలోని బలహీనతలను నశింపజేసేంతటి ప్రభావాన్ని కల్గి వుండేది.

ఇద్దరూ భక్తులే

అన్ని మతాలలోనూ జీవులు తాము చేసిన పాపాలకు నిజమైన పశ్చాత్తాపం పొందినట్లయితే వారికి దైవం యొక్క రక్షణ ఎప్పుడూ వుంటుందని చెప్పబడి వున్నప్పటికీ జీసస్ క్రీస్తు అటువంటి వారికి రక్షణ కల్పించడంలో ప్రఖ్యాతి గాంచారు.

కానీ తాజుద్దీన్ బాబా భక్తులకు ఆధ్యాత్మిక శ్రేయస్సు చేకూర్చడమే కాక యితరుల అవినీతి వల్ల నష్టానికి గురైన భక్తులకు ఆ నష్టాన్ని సహితం పూరించే వారని క్రింద సంఘటన వల్ల తెలుస్తుంది. ఒకసారి మిఠాయి దుకాణం నుండి మిఠాయిని కాజేసిన దొంగ ఒకడు తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి నిజమైన పశ్చాత్తాపంతో ఆయనను శరణువేడాడు. బాబా అతని కళ్ళలోకి తీక్షణంగా కొద్దిసేపు చూచాక,"నువ్వు వచ్చిన పని పూర్తయింది. ఇక వెళ్ళు" అన్నారు. అతను వెళ్ళిన కొద్ది సేపటికి ఆ మిఠాయి దుకాణాదారు వచ్చి తన షాపును కొల్లగొట్టారని, తనకు చాలా నష్టం వచ్చిందనీ బాబాకు విన్నవించుకున్నాడు. బాబా అతనితో శాంతంగా,"నీవు యింటికి వెళ్ళి కూర్చో" అన్నారు. మొదట తాజుద్దీన్ బాబా తన విన్నపాన్ని అంగీకరించారో లేదోనని సందేహించాడు. అయినా బాబా ఆజ్ఞానుసారం చేయడం కంటే గత్యంతరం లేదు గనుక తిరిగి వెళ్ళి షాపులో కూర్చొని దొంగిలించుకపోగా రెండు బుట్టల నిండుగా మిగిలి వున్న మిఠాయిలను అమ్మడం ప్రారంభించాడు. ఆశ్చర్యకరంగా అతను ఉదయం నుండి సాయంత్రం వరకు అమ్ముతున్నప్పటికీ ఆ బుట్టలో మిఠాయిలు యింకా మిగిలే వున్నాయి. అతనికి వచ్చిన నష్టమంతా భర్తీ అయింది. అప్పటి నుండి అతని వ్యాపారం రోజు రోజుకూ అభివృద్ధి చెంది, దైవకృప బాబా ఆశీర్వచనాల వలన అతను వేలకు వేలు లాభాలు సంపాదించాడు.

సూఫీ ఫకీర్ శక్తి

ఈ సూఫీ మహాత్ముని (తాజుద్దీన్ బాబా) దివ్యశక్తులు ప్రకృతి శక్తులను సైతం శాసించగలిగేంతటి మహిమను కలిగి వుండేవి. మనం యింతకు ముందుగా చదివినట్లు నిప్పులేని పొయ్యి మీద బాబా ఆజ్ఞాపించినంత మాత్రాన్నే

పంటంతా ఎలా తయారయింది ! అలానే ఒకసారి వ్యవసాయదారు లంతా తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు వచ్చి వర్షాలు యింకా కురవలేదని, సమయం మించి పోతున్నదనీ సకాలంలో వర్షం వచ్చేటట్లుగా చేయమని ప్రార్థించారు. అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా ఒక కుండనిండుగా నీరు తెమ్మని ఆజ్ఞాపించారు. ఆయన ఐదు నిముషాల సేపు బొట్లుబొట్లుగా నీటిని ఆయన వద్దనున్న పొయ్యిలో చల్లారు. వెంటనే ఆకాశం మేఘావృతమైంది. కావలసినంత వర్షం కురిసింది. ఆ వర్షం యిప్పుడు శాస్త్రవేత్తలు తమ యిష్టానుసారం వర్షం కురిపించడానికి చేసే ప్రయోగాల ప్రదర్శన వంటిది కాదు. అది నిజంగా దైవ మహిమే !

బాబా సకర్‌దరా రాజభవనంలో వుండగా ఆయన ఎంతో మంది చనిపోయిన వారిని తిరిగి బ్రతికించడం చాలామంది చూచారు. అటువంటి అనుభవం వలనే నాగపూర్ జైలు రోడ్డులో వుండే రామగులామ్ పాండే తాజుద్దీన్ బాబా భక్తుడయ్యాడు. అతను పంజాబ్ నుంచి మేలుజాతి బర్రెనొకదాన్ని తెచ్చుకున్నాడు. ఆ పశువంటే అతనికి చాలా ఇష్టం. అది త్వరలోనే సంతతిని పొందుతుందని ఆశలు పెట్టుకున్నాడు. కొంత కాలానికి దానికి ఒక దూడ కలిగింది. కాని ఆ దూడ పుట్టిన వెంటనే చనిపోయింది. రామ్‌గులామ్‌కు చాలా నిరాశ కలిగింది. పొరుగున వున్న వారిలో ఒకరు, ఆ దూడను తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు తీసుకు పొమ్మని, ఆయన బ్రతికిస్తారనీ ఎగతాళిగా అన్నారు. రామ్‌గులామ్ అందుకు సందేహిస్తుండగా, తాజుద్దీన్ బాబా తానే బగ్గీలో అక్కడికి వచ్చారు. బండి దిగి చనిపోయిన దూడ దగ్గరకు వచ్చి దాన్ని కాలితో ఒక్క తన్ను తన్నారు. ఆశ్చర్య కరంగా అది వెంటనే లేచి నుంచుంది. ప్రేక్షకులనందరినీ విభ్రాంతిలో ముంచి బాబా అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయారు.

ఏసుక్రీస్తు చేసిన యిలాంటి మహిమలను విన్నప్పుడు కలియుగంలో కూడా యిటువంటి మహిమలు జరగడం సాధ్యమేనా ! అని ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది. కాని 50 సంవత్సరముల క్రితమే తాజుద్దీన్ బాబా జీవితంలో ఆయన చేసిన వేలాది మహిమలను లక్షల మంది ప్రజలు చూచారు. భారతీయ మహాత్ములంతా అటువంటి లీలలు అసంభవం కాదని నిరూపించి చూపడం ఆధునిక శాస్త్రజ్ఞు లందరికీ కనువిప్పు కాగలదు.

కురూపి :

తాజుద్దీన్ బాబా దర్శనార్థం అంగవైకల్యం గల కురూపులెందరో వచ్చి చక్కబడి పోయేవారు. ఒకసారి ఢిల్లీకి చెందిన ధనవంతుడైన మార్వాడీ సేట్ సకర్‌దరా వచ్చాడు. అతని కాళ్ళు రెండూ యేమీ ఉపయోగం లేకుండా శరీరం నుండి వ్రేలాడుతూ వుండేవి. అతను బాబా దగ్గరకు రావడానికి పాకవలసి వచ్చింది. అప్పుడు బాబా చాలా కోపావేశంలో వున్నారు. ఆయన సేట్‌ను, "ఓరి దున్నపోతా! నువ్వు నా దగ్గర నాటకాలాడుతావా ! ఇక్కడ నుండి పరుగెత్తు" అంటూ కాలుతో ఒక్క తన్ను తన్నారు. బాబా యొక్క యీ తిరస్కార వైఖరికి భయపడిపోతూ జీవితంలో అతను మొదటిసారిగా లేచినుంచున్నాడు. బాబా యింకా శాంతించక, "నేచెప్పిందినీకు వినపడ్డం లేదా ? నేను చెప్పినట్లు చేయక పోతే చంపుతాను జాగ్రత్త. నేను పరుగెత్తమని చెప్పాను. ఊఁ పరుగెత్తు లేకపోతే తంతాను" అన్నారు. వెంటనే ఆ సేట్ కాలుకొద్దీ పరుగెత్తాడు. బాబా చేసిన యీ అద్భుతమైన లీలకు అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

డిప్యూటీ కమీషనర్ అనుభవం :

తాజుద్దీన్ బాబా చేసే మహిమలు ఎన్నో రకాలుగా వుండేవి. బహదూర్‌సాబ్ తివారీ అనే ఆయన సోదరుడు గొప్ప హకీమ్. (యునానీ వైద్యుడు). ఆయనను నాగపూర్‌లో డిప్యూటీ కమీషనర్‌గా నియమించారు.ఒక రోజున ఆ హకీమ్ గారిని ఆయన సోదరుడైన తివారీ తాజుద్దీన్ బాబాను సేవించడం కోసం సకర్‌దరా తీసుకువచ్చాడు. తర్వాత ఆ హకీమ్ అక్కడ నుండి సాగర్ వెళ్ళి ముగ్గురు సాధువులను కలుసుకున్నాడు. మాటల సందర్భంలో తాజుద్దీన్ బాబా మహిమల గురించి, ఆయన గొప్పతనం గురించి డిప్యూటీ కమీషనర్ ఆ సాధువులతో చెప్పాడు. వారు హిందూ సాంప్రదాయానికి చెందిన వారవడం వల్ల ముస్లిం మహాత్ముని మహిమలను గురించి ఆసక్తి చూపలేదు. తాజుద్దీన్ బాబా ఒక హిందువుకు శ్రీరాముడిగా, శంకరుడిగా దర్శనమిచ్చిన సంగతి కూడా డిప్యూటీకమీషనర్ ఆ సాధువులతో చెప్పినా వారికి ఆయనయందు లక్ష్యం కలగలేదు.

ఆ రోజు రాత్రి డిప్యూటీ కమీషనర్ గారికి ఒక కల వచ్చింది. ఆ కలలో తాజుద్దీన్ బాబా అతని దగ్గరకు వస్తున్నారు. ఈయన లేచి నుంచొని నమస్కరించాడు. అప్పుడు బాబా, "నాయనా ! నిన్ను తీర్థయాత్రలు చేయిస్తాను. మనతో పాటు ఆ ముగ్గురు సాధువులను కూడా రమ్మను" అన్నారు. తాజుద్దీన్ బాబా చురుకగా ముందు నడుస్తుంటే ఆయన వెనకాలే యీ నలుగురు మిత్రులు వెళ్తున్నారు. గయ, ప్రయాగ లాంటి ఎన్నో క్షేత్రాలు వారు దర్శించారు. తర్వాత బాబా వారితో, "రండి, జగన్నాథం వెళ్దాం" అని జగన్నాథ్‌కు తీసుకుపోయారు, జగన్నాథ్‌లో ఆ ముగ్గురు సాధువులలో ఒకరు కమండలాన్ని ఒకదానిని కొనుక్కోవాలనే కుతూహలాన్ని వ్యక్త పరిచాడు. అప్పుడా డిప్యూటీ కమీషనర్ ఆయనను రోడ్డు ప్రక్కన గల షాపులోకి తీసుకువెళ్ళి ఒక కమండలాన్ని కొనిపెట్టి తిరిగి మిగతా బృందంతో చేరగానే కలపూర్తయి మెలకువ వచ్చింది.

మరునాడు డిప్యూటీ కమీషనర్ తన కలను గురించి చెప్పడానికి ఆ ముగ్గురు సాదువులు వుండే చోటుకు వెళ్ళాడు. కాని అప్పటికే ఆ ముగ్గరు అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోయారు. తర్వాతాయన తనకు కలలో కనిపించి తీర్థయాత్రలు చేయించినందుకు కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవడానికి బాబా దర్శనార్థం సకర్దరా చేరాడు. సకర్దరాలో అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగిస్తూ ఆ ముగ్గురు సాధువులు అక్కడ కనిపించారు. అందులో ఒకని చేతిలో రాత్రి తాను కలలో కొనిపెట్టిన కమండలాన్ని సరిగ్గా పోలిన కమండలమే వున్నది. డిప్యూటీ కమీషనర్ ఆ సాదువును నీకీ కమండలం ఎక్కడిదని అడిగాడు. అందుకా సాధువు అతనితో, "అప్పుడే ఎలా మర్చిపోయావు ! జగన్నాథ్‌లో నువ్వేకదా నాకు యీ కమండలం కొని పెట్టావు" అన్నాడు. ఆశ్చర్యంతో తబ్బిబ్బవుతున్న డిప్యూటీ కమీషనర్‌ను యింతలోనే తాజుద్దీన్ బాబా సమీపించి "ఓ లక్షాధికారి బిడ్డా ! రెండు రూపాయలు చేసే కమండలాన్ని 8, 9 రూపాయలిచ్చి ఎందుకు కొన్నావ్?" అని అడిగారు. అప్పుడా కమీషనర్‌కు తనకు రాత్రి కలిగిన అనుభవం కేవలం మామూలు కల కాదని అర్థమయింది. అద్భుత మహిమతో తననాశీర్వదించిన బాబా పాదాల మీద ఎంతో కృతజ్ఞతతో తలవాల్చాడు ఆ కమీషనర్.

అత్యున్నత స్థాయిలో బాబా ప్రతిష్ఠ

1920-25 సంవత్సరాల కాలంలో బాబా కీర్తి నలుదిశలకూ వ్యాపించి గొప్ప సూఫీ మహాత్మునిగా ఆయన ప్రతిష్ఠ అత్యున్నత స్థానాన్నందుకున్నది. లక్షలాది ప్రజలు ఆయన దర్శనార్థం వచ్చేవారు. మహారాజు రఘోజీరావు వచ్చే ప్రజావాహిని బాబాను దర్శించడానికి వీలుగా అన్ని సౌకర్యాలు సమకూర్చేవాడు. బాబాకు భక్తులు సమర్పించే గుడ్డలు, యితర కానుకలూ అందరికీ పంచేసేవారు. ముఖ్యంగా రంజాన్ నెలలో వాటినన్నింటినీ పేద ప్రజలకు పంచేవారు. బాబాకు సమర్పించే డబ్బూ యితర కానుకలలో ఎక్కువ భాగం బాబా మామగారైన అబ్దుల్ రహమాన్ షాకు, బాబాకు దగ్గిర బంధువైన జబ్బార్ అనే ఆయనకు అందేటట్లు చూచేవారు. కొంత భాగం ఆయన సేవకులకు యిచ్చేవారు. ఇంకా మిగిలినదంతా బాబా సత్రానికి, భోజనశాలకూ పంపేవారు.

వివాద కారణము

అయితే దురభిప్రాయపడిన కొందరు ముస్లింలు బాబాకు వచ్చే డబ్బు ఖరీదైన కానుకలు రఘోజీరావ్ మహారాజ్ చేతుల మీదుగా ఖర్చు పెట్టబడుతుండడం చూచి అసూయ చెందారు. తాజుద్దీన్ బాబా రాజ భవనంలో వున్నందువలనే కదా డబ్బంతా రఘోజీరావ్ చేతుల్లోకి వెళ్తున్నది అని తలచి బాబాను ఎలాగైనా సరే రాజభవనం నుంచి బయటకు రప్పించి తమ పర్యవేక్షణలో వుంచుకోవాలని తలచారు. అందుకోసంగా వారు మత కలహాలను రెచ్చగొట్టటానికి కూడా వెనుకాడలేదు. తాజుద్దీన్ బాబా తమ దివ్యలీలల ద్వారా బాహ్యంగా మనమేర్పరచుకున్న వివిధ మత విధానాలు, కుల వర్గ వివక్షతలూ ఆధ్యాత్మిక పురోగతి ద్వారా భగవంతునితో ఐక్యత సాధించడానికి యేమీ సహకరించజాలవని ప్రకటిస్తున్నప్పటికీ, చారిత్రాత్మక విలువ గల అటువంటి నైతిక బోధల పట్ల స్వార్థపరులైన కొందరు ముస్లింలకు గౌరవమే లేకపోయింది. ఇటువంటి మూఢులే జీసస్ క్రీస్తును అగచాట్లు పెట్టినపుడు ఆయన తన తండ్రి అయిన భగవంతునితో, "తండ్రీ, వీరి తప్పులన్నింటిని క్షమించు. వారేం చేస్తున్నారో వారికే తెలియదు" అని ప్రార్థించడం స్మరించదగినది.

ఈ వివాద పరిస్థితిలో ముస్లిం సోదరుల మొదటి కోరిక ఏమిటంటే తాజుద్దీన్ బాబా నివసించే దర్గా మీద ముస్లిం మత చిహ్నాన్ని ఏర్పాటు చేయడం, తర్వాత ఇంతవరకూ ముస్లిములు, హిందువులు గూడా బాబాను దర్శించి ఆయన ఆశీర్వచనాలను పొందుతూ వున్నారు. ఇక మీదట ఆయన దర్శన ఆశీర్వచనాలను ముస్లింల వరకే పరిమితం చేయడం. ఇటువంటి సంకుచితమైన చర్యల వలన బాబా ప్రవచించబూనిన పవిత్ర ఆదర్శాలకే భంగం కలుగుతుందని వారు తలచలేదు. క్రమంగా అబ్దుల్ రహమాన్ షా, జబ్బార్ గూడా వారి ఆలోచనలతో ఏకీభవించారు. అందుచేత 1936వ సంవత్సరంలో నాజర్‌ఖాన్ అనే ఆయన అధ్యక్షుడుగా, యూసఫ్ (బారిస్టర్) కార్యదర్శిగా ఒక సంస్థ ఏర్పాటు చేయబడింది. తాజుద్దీన్ బాబాకు ముఖ్యమైన భక్తులుగా వెల్లడి కాగోరిన వారందరూ అందులో సభ్యులుగా చేరారు. వారి దృష్టిలో ముస్లిం ఫకీరు మాత్రమే అయిన తాజుద్దీన్ బాబాను తనకు తాను ఆయన సేవకుడిగా మాత్రమే భావించు కొనే రఘోజీ మహారాజ్ ఏ ఆధిక్యతా లేని హిందువు మాత్రమే ! వారి ప్రధాన ఆశయం తాజుద్దీన్ బాబాను ఆయన రాజభవనం నుండి బైటకు తీసుకు వెళ్ళటమే. ముఖ్యంగా వారి దృష్టి అంతా బాబాకు భక్తులు సమర్పించే కానుకలను చేజిక్కించుకోవాలనే.

సహజంగా యిటువంటి వివాదాలు, వాటి పరిణామము రఘోజీ మహారాజ్ హృదయాన్ని వికలం చేశాయి. అయినా ఆయన నమ్మకంగా బాబాను సేవించడం మానలేదు. ఒకరోజున బాబా రఘోజీరావ్ గారితో, "నన్ను యిక్కడనుంచి, నీ నుంచి దూరంగా ఎవరు తీసుకెళ్ళగలరు ? నా జస నీ ఇంట్లోనే కొన్ని లక్షల సంవత్సరాల వరకూ ఉంటుంది" అంటూ ఆయన వ్యధను తొలగించారు. ఆయన ప్రసాదించిన అభయానికి ప్రతిఫలంగా నేటికీ లాల్‌కోటిలో తాజుద్దీన్ బాబా వున్న మందిరం పవిత్రంగా వుంచబడి భద్రపరచబడింది. తాజుద్దీన్ బాబా భౌతికంగా అక్కడ లేనప్పటికీ ఆయన సమాధి అయిన తరువాత కూడా ఆ మందిరంలో జరిగే అద్భుత మహిమల వల్ల బాబా రఘోజీరావుకి యిచ్చిన వాగ్దానాన్ని నెరవేరుస్తున్నారని మనకు స్పష్టమవుతున్నది. మత మౌఢ్యంలో మునిగి వున్న కొందరు ముస్లింలకు నచ్చినా, నచ్చకపోయినా మానవుడు సృష్టించుకొన్న

యీ బేధాలకు అతీతమైన స్థితిలోనే ఆయన ఎప్పుడూ వున్నారు. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే తాజుద్దీన్ బాబా జాతి, కుల, మత, బేధాలకు పరిమితం కాకుండా మానవజాతిలోని దుఃఖాన్ని తొలగించడానికి అవతరించిన దైవాంశ సంభూతుడు.

అయితే ఈ వివాదం కోర్టు దాకా వెళ్ళింది. ముస్లింలు తాజుద్దీన్ బాబా, మహరాజ్ భవనంలో వుండడానికి అభ్యంతరం పెట్టారు. ఈ వివాదాల మధ్య ఉదయించిన సంఘర్షణను తగ్గించడానికా అన్నట్లు ఆయన పురపాలక సంఘానికి చెందిన ఒక రోడ్డు కూడలిలో వేసిన టెంటులో వుండసాగారు.

అధ్యాయము - 3

మహా సమాధి

తాజ్ - ఉల్ - ఆరిఫీన్ :

1924లో ఒకరోజు తాజుద్దీన్ బాబా నాగపూర్‌లోని ధిగోరి రోడ్డులో నడుస్తూ రోడ్డు ప్రక్కగా వున్న ఒక చిన్న వంతెన మీద కూర్చున్నారు. ఎప్పటి లాగానే ఆయన చుట్టూ కొద్ది సేపటికి జనం గుమిగూడారు. అప్పుడు బాబా భక్తుడైన కరీమ్ బాబా అని పిలువబడే షాఫర్రీదుద్దీన్ తాజీ అనే ఆయన కూడా ఆయన ప్రక్కనే వున్నాడు. కాసేపయ్యాక తాజుద్దీన్ బాబా కరీమ్ బాబాను యిలా అడిగారు! "తాజ్-ఉల్-ఆరిఫిన్ (సూఫీ యోగులందరికీ గురువైనవాడు) ఎవరు ?" వెంటనే కరీమ్ బాబా "మీరు కాకఅంతటి వారు యింకెవరున్నారు"? అన్నారు. అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా నిర్భయంగా, "అవును ! నేనే" అన్నారు. తరువాత ఆయన కన్నులు రెండూ మూసుకొని, "ఓం! ఈద్ చంద్రుడు దర్శనమిస్తున్నాడు" అన్నారు.

కరీమ్‌బాబా ఈద్ పండుగ చాలా రోజుల క్రితమే అయిపోతే ఇప్పుడు ఈద్ చంద్రుడు దర్శనమివ్వడమేమిటా అని ఆశ్చర్యపోతూ,"స్వామీ ! రంజాన్ మాసమంతా గడచిపోయింది. ఇప్పుడు దర్శనమిస్తున్నది బక్రీద్ చంద్రుడు కదా!" అన్నారు. అందుకు బాబా, "ఈద్ చంద్రుని మేమిక చూడబోము" అని నొక్కి పలికారు. చాలారోజుల తరువాత గాని తాజుద్దీన్ బాబా సంకేతంగా పలికిన

ఆ మాటలు భక్తులకు అర్థం కాలేదు. ఆ మాటలలో ఆయన తాము పరమాత్మలో ఐక్యం కాబోతున్నామని సూచించారని భక్తులు తరువాత గ్రహించారు.

అనారోగ్యం

1924 జులై మాసం నిష్క్రమిస్తున్న సమయంలో బాబాకు జబ్బు చేసింది. పది రోజులు గడిచినా ఆయన కోలుకోలేదు. రోజు రోజుకూ క్షీణిస్తూ ఆయన యిదివర కటిలాగా బయటికి కదలలేక పోయారు. మహారాజ్ రఘోజీ బాబా ఆరోగ్య పరిస్థితి నానాటికీ అలా వుండడం వల్ల చాలా కలత చెందారు. ఆయన తరచుగా తాజుద్దీన్ బాబా దర్శనానికి రావడమారంభించారు.

కొందరు మతిభ్రష్టులు సృష్టించిన మత వైషమ్యాలు తీవ్రరూపం దాల్చి, అలాగే కొనసాగుతున్నాయి. బాబాభక్తులయిన ముస్లింలు కొందరు బాబా కూర్చున్న ప్రాంతంలో రోడ్డు ప్రక్కనే నివసించసాగారు. అయితే వారు ఆక్రమించిన భూములు ఇతరుల స్వంత ఆస్తులవడంతో వారు ముస్లింలను అక్కడ వుండనీయ లేదు. తరువాత వారు నియాజుద్దీన్ వారికి యిచ్చిన స్థలాలలో స్థిరనివాస మేర్పరచుకున్నారు. తాజుద్దీన్ బాబా ఆజ్ఞను పొంది మొదటగా కరీంబాబా అక్కడే ఒక కట్టడాన్ని ఆరంభించాడు. చాలా మంది సహకారంతో ఇప్పుడు అక్కడ వెలసిన "తాజ్-అబాద్-షరీఫ్" అనే కట్టడం నిర్మించబడింది. మహారాజ్ భవనంలో ప్రతిరోజూ సూర్యోదయాన్ని సూచిస్తూ మ్రోగింపబడే గంటను తాజుద్దీన్ బాబా ఇక నుంచి తాజ్-అబాద్-షరీఫ్ నుంచి మ్రోగించవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించారు. ముస్లిం భక్తులు కూడా అక్కడే ఒక మసీదును నిర్మించారు. బాబా ఒకసారి వెళ్ళి మసీదులో కూర్చొని కొంచెం ఆహారం తెమ్మని భక్తులను కోరారు. భక్తులందరూ తలా కొంత తినుబండారాలను తెచ్చి బాబా ముందు వుంచారు. అయితే బాబా చాలా కొద్దిగా మాత్రమే తిని నెమ్మదిగా పట్టణం వైపుగా రోడ్డు మీద నడవడమారంభించారు. నడుస్తూ నడుస్తూ ఆయన ఆగి, ఒక ఖాళీగా వున్న ప్రదేశంలోకి వెళ్ళి కూర్చున్నారు. ఆయన అక్కడి మట్టిని చేతి నిండా తీసుకుని వాసన చూచారు. తర్వాత ఆయన "ఈ మట్టి చాలా మంచిది. మీరంతా ఇక్కడ నాకొక భవంతిని కట్టిస్తే చాలా బాగుంటుంది" అని ప్రకటించారు.

మళ్ళీ ఒక్క క్షణకాలం తర్వాత ఆయన, "వద్దు ! వద్దు ! ఒక పూరి గుడిసె మాత్రమే చాలు నాకు!" అన్నారు.

తర్వాత రోజుల్లో తాజుద్దీన్ బాబా ఆరోగ్యం క్రమంగా క్షీణించసాగింది. ఆయన సాయంకాలాలను విరామంగా గడపసాగారు. అప్పుడు పవిత్రమైన బక్రీద్ మాసం ప్రారంభమయింది. ప్రతి సంవత్సరమూ బక్రీద్ చంద్ర దర్శన సమయంలో భక్తులంతా బాబాకు సరికొత్త కఫ్నీని సమర్పించుకోవడం పరిపాటి. ఆ రోజు ఆయన కొత్త కఫ్నీతో బాటు కొత్త లుంగీని కూడా ధరించి, తన దగ్గరకు రాలేని భక్తులు కూడా తనను దర్శించుకొనడానికి నాగపూర్ పుర వీధులన్నీ తిరుగుతూ తమ దర్శనాన్ని పుర ప్రజలకు అనుగ్రహిస్తారు. అయితే ఈ సారి మాత్రం ఆయన తనకు కొత్త వస్త్రాలు సమర్పించవద్దని కఠినంగా భక్తులను శాసించారు. ఆయన ఆ రోజు బయటకు రాలేదు కూడా. మొహరం నెల ప్రవేశించే దాకా ఆ మాసమంతా సందేహాస్పదమైన వాతావరణంలోనే గడిచిపోయింది.

కర్బలాకు ఊరేగింపు

ప్రతి సంవత్సరమూ మొహరం నెల 10వ రోజున తాజుద్దీన్ బాబా ఆకుపచ్చని జుబ్బాను ధరించి "కర్బలా" కు వెళ్ళేవారు. (ఇమాం హుసేన్ గారి పుణ్యతిథియైన మొహరం మాసం పదవ రోజున ముస్లింలు తాజియాలను పాతి పెడతారు).

కర్బలా వద్ద 10 రోజుల సంతాపానంతరం 'తాబూత్'లను సమాధి చేసి తమ మతానుసారం ముస్లింలు వేడుకలు చేస్తారు. ప్రతి సంవత్సరం చేసుకునే ఈ పండుగనాడు, తాజుద్దీన్ బాబా భక్తుడుగా తప్ప తనను తాను అధికంగా చూచుకోని మహారాజ్ రఘోజీరావు కూడా బాబాతోపాటు, తన పరివారమంతటి తోనూ సకల రాజ లాంఛనాలతో ఆ ఉత్సవంలో పాల్గొనేవారు. మొదట రఘోజీ మహారాజు తన పట్టపుటేనుగుమీద వెళ్ళేవారు. ఆయన వెనుక ఆయని పరివార మంతా వచ్చేవారు. తరువాత తాజుద్దీన్ బాబా, ఆయన వెంట (ముర్షిద్‌లు) శిష్యులు, భక్తులూ, వారి వెనుకగా మిగిలిన ప్రజానీకమూ వెళ్ళేవారు. అయితే ఈ సంవత్సరం అలా గాక తాజుద్దీన్ బాబా సకర్దరా పొలిమేరల వద్దకు వెళ్ళారు.

అక్కడే ఆయన ఒక వజీర్ దగ్గర నుండి ఒక కాగితాన్ని తీసుకొని తన చేతిని పైకెత్తి అందులో వ్రాసిన ప్రార్థనను గట్టిగా చదివారు. ప్రార్థన పూర్తి అవటం తోనే ఆయన తీవ్రంగా ధ్యానంలో మునిగిపోయినట్లు కనిపించారు. వెంటనే ఆయన ప్రవర్తనలో పూర్తి మార్పు కనిపించింది. చుట్టూ వున్న భక్తులు వారిని కీర్తిస్తూ 'హసన్! హసన్' అంటూ పవిత్రమయిన నామాలను గట్టిగా వుచ్చరించారు. తాజుద్దీన్ బాబా కాసేపటి తరువాత తన బసకు వెళ్ళిపోయారు.

రోజురోజుకీ క్షీణిస్తున్న బాబా ఆరోగ్య పరిస్థితి వల్ల ఎప్పుడు ఏం జరుగుతుందో ఏమోనని భక్తులంతా ఆందోళనతో రోజులు గడుపుతున్నారు. అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా తన ప్రసంగాలలో తన నిర్యాణం దగ్గరలోనే వున్నట్లు సూచిస్తూనే వున్నారు. ప్రసిద్ధి చెందిన వైద్యులైన జాఫర్ హుసేన్, ధర్మవీర్ ముంజే మొదలయినవారు ఆయనను పరీక్షించి ఆయన రుగ్మత ఏమిటో నిర్ణయించలేక పోయారు. అందువల్ల ఆయనకు ఎలా మందులు వాడాలో నిర్ణయించుకోలేకపోయారు. మహరాజ్ రఘోజీరావు యిక బాబా భౌతిక కాయంతో ఎక్కువ కాలం వుండరని నిశ్చయానికొచ్చారు. బాబా అంత అనారోగ్యంగా వున్నప్పటికీ ఆయన ముఖం మాత్రం ప్రశాంతంగానే వుండేది. ఒకరోజు మహరాజ్ రఘోజీరావు తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు వెళ్ళారు. బాబా ఎంతో ప్రేమతో ఆయన వైపు చూడగానే రఘోజీరావు బాబా పట్ల తనకున్న భక్తి గౌరవాలను కంఠములోనుంచి ఒలికిస్తూ ఆయనను యిలా అభ్యర్థించారు. "బాబా ! మీ దర్శనం కోసం బయట ఎంతో మంది ప్రజలు వేచి యున్నారు. వారినందరినీ లోపలికి ప్రవేశపెట్టనా !" అని. బాబా చిరునవ్వుతో, "సరే, అలాగే కానీ" అన్నారు.

నిర్యాణం

1925వ సంవత్సరం ఆగస్టు నెల 17వ తేదీన ఎన్నో పక్షులు గుంపుగా వచ్చి మహరాజు భవనం మీద చేరాయి. వాటి సహజమయిన చేష్టలకు భిన్నంగా అవన్నీ అత్యంత నిశ్శబ్దంగా కదలక, మెదలక కూర్చున్నాయి. బాబా వాటిని చూచి తన చేతిని పైకెత్తి వాటి సంక్షేమం కోసం ప్రార్థించి వాటిని ఆశీర్వదించారు. తర్వాత ఆయన ప్రశాంతంగా పడుకున్నారు. కొద్దిసేపటికి ఆయన గొంతులో

నుండి చిన్న గురక వచ్చింది. వెంటనే ఆయన ఆత్మ అనంతంలో ఐక్యమై పోయింది. ఇన్నా-అల్లాహ్-యి-వాయిన్నాల్లా-ఇ-రాజ్-ఉన్ (మనమంతా దేవునికి చెందినవాళ్ళం ఆయన వద్దకే తిరిగి చేరుకుంటాం).

క్షణాల్లో ఈ వార్త నాగపూర్ పట్టణ ప్రాంతమంతా వ్యాపించింది. పట్టణ ప్రజలంతా ఈ వార్త విని అత్యంత దిగ్భ్రమ చెందారు. ఇన్నాళ్ళూ వాళ్ళందరూ తెలిసీ తెలియకా వారికందుతున్న రక్షణ, పట్టణానికంతటికీ మూలంగా గల బాబా ఆలంబనా సన్నగిల్లినట్లుగా ప్రతిపౌరుడూ బాధపడ్డారు. హిందూ, ముస్లింలు కూడా ఎంతో ముఖ్యమైన వస్తువును పోగొట్టుకున్నట్లుగా దుఃఖంతో కన్నీరు కార్చారు. దాదాపు అర్ధ శతాబ్దంపాటు వారందరికీ ప్రియ బాంధవుడాయన. దైవం యొక్క మూర్తీభవించిన కరుణే ఆయన స్వరూపమయినట్లు వారందరి దురదృష్టాన్ని తొలిగిస్తూ, భౌతికంగా ఎదురైన వారి సమస్యలను పరిష్క రిస్తూ, వారికి అండగా నిలిచిన దైవ ప్రతినిధియైన తాజుద్దీన్ బాబా భౌతిక కాయాన్ని చివరిసారిగా దర్శించుకోవటం కోసం అసంఖ్యాకమైన ప్రజలు సకర్దరా వైపుకు గుంపులు గుంపులుగా చేరారు.

ఆఖరి సంస్కారం

ఆఖరిసారిగా తాజుద్దీన్ బాబా భౌతిక కాయానికి చేయవలసిన లాంఛనాల విషయాల్లో విభేదాలు చెలరేగడం దురదృష్టకరమైన విషయమే ! ఆయన జ్ఞాపక చిహ్నంగా దర్గాను ఎక్కడ ఏర్పాటు చేయాలనే విషయమే ఆ విభేదాలకు కారణం. మహారాజు రఘోజీరావ్ తన భవనానికి దగ్గరలో నిర్మిస్తే బాగుంటుందని అనుకున్నారు. కాని అది జరుగని పని అని వారికీ తెలుసు ! అందుకే ఆయన మౌనంగా వూరుకున్నారు. ఆఖరుకు భక్తులందరూ కలసి చివరి నిర్ణయానికి వచ్చారు. ఒకప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా ఒక ఖాళీ ప్రదేశంలో కూర్చుని, ఇక్కడి మట్టి చాలా మంచిది. ఇక్కడ నాకొక గుడి నిర్మిస్తే బాగుంటుంది" అన్నారు. భక్తులందరూ అప్పుడు ఆయన చూపించిన చోటులోనే ఆయన భౌతిక కాయాన్ని వుంచి దర్గా నిర్మించాలని తీర్మానించారు. అత్యంత పవిత్రమైన ఆ దేహాన్ని వూరేగింపుగా ఆ ప్రదేశానికి తీసుకువెళ్ళారు. ఆ వూరేగింపులో అర లక్షకు పైగా ప్రజలు పాల్గొన్నారు. ఆయన శరీరాన్ని గోతిలో వుంచుతుండగా పవిత్ర

వాక్యాలను చదువుతున్న మఠాధికారికి తాజుద్దీన్ బాబా గోతి ప్రక్కనే నిల్చొని దర్శనమిచ్చారు. ఆయనను సమాధి చేసిన పవిత్రమైన రోజు 1925 ఆగస్టు నెల 18వ తేది. ఆ రోజు గురువారం అవడం విశేషం.

దైవవిగ్రహాల కన్నీరు

తాజుద్దీన్ బాబా తాము జన్మించినపుడు ఎలా అయితే ఏడవనే లేదో ఆయన వెళ్ళిపోయేటప్పుడు కూడా అలానే ఏమాత్రం బాధపడలేదు. ఆయన పుట్టినప్పుడు ఎలాగైతే వింతలు జరిగాయో అలానే ఆయన భౌతికంగా నిష్క్రమించిన సమయంలో కూడా వింత వింత విశేషాలు జరిగాయి. అవి కొద్ది రోజులు గడిచాక కాని లోకానికి వెల్లడి కాలేదు. 1925, ఆగస్టు 25వ తేదీన "ఈవెనింగ్ న్యూస్" అనే పత్రికలో నారాయణ్‌రావ్ మదన్ అనే ఆయన యిలా వ్రాశారు : "తాజుద్దీన్ బాబా నిర్యాణం చెందిన సమయంలో పాండురంగ మందిరంలోని విఠల్, రుక్మిణి విగ్రహాలు 12 గంటల పాటు ఏకాధాటిగా కన్నీరు కార్చాయి. ఆశ్చర్యకరమైన ఈ దృశ్యాన్ని వేలాది భక్తులు చూచారు". "ప్రముఖ దినపత్రికలైన "ది మెడ్రాస్ మెయిల్", "ఆంధ్ర పత్రిక" 1925, ఆగస్టు 22న యిలా వ్రాశాయి : "సాక్షాత్తూ శ్రీ రాముడే తిరగి తాజుద్దీన్ బాబా రూపంలో అవతరించి లోకాన్ని పవిత్రపరిచారు. ఆయన వచ్చిన పని పూర్తి కాగానే ఆయన నిష్క్రమించారు. ఆయన మహాత్మ్యాన్ని అందరూ గుర్తించారు".

అయితే కొద్ది కాలం మాత్రమే నడిచిన ఆయన జీవిత చరిత్ర నిజానికి ఆయన సమాధి చెందడంతో సమాప్తి కాలేదు. ఎందుచేత నంటే ఆయన ఒకసారి నిగూఢమైన శ్లేషను ధ్వనింపజేస్తూ రెండు వాగ్దానాలు చేశారు. అందులో ఒకటి సర్వ మానవాళికి వర్తించేది. రెండవది మహారాజ్ రఘోజీరావ్ గారికి వర్తిస్తుంది. కాలాంతరంలో శ్రీ రఘోజీరావుగారు తాజుద్దీన్ బాబా తనకు యిచ్చిన వాగ్దానాన్ని నెరవేర్చినట్లు స్పష్టం చేశారు.

తాజుద్దీన్ బాబా, తాము ఒక లక్షా 25 వేల మంది మహాత్ములను తయారు చేసే వరకూ తన కార్యక్రమాన్ని ఈ లోకంలో కొనసాగిస్తానని సర్వమానవాళికి వాగ్దానం చేశారు. మహాత్ములు అంటే ఆయన అభిప్రాయం తనంతటి వారినిగా

వారందరినీ తీర్చిదిద్దుతామని. ఎందుచేతనంటే హిందూ శాస్త్రాలన్నీ కూడా సద్గురువు అయినవాడు తన శిష్యులందరినీ తనంతటి మహాత్ములుగా తయారు చేసేంతటి సమర్థులు అని చెప్పి వున్నాయి. శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా కూడా తన భక్తులను ఎంతోమందిని తనంతటి వారిని చేశారు. శ్రీ ఉపాసనీ మహరాజ్‌ను తమంతటి సిద్ధపురుషునిగా చేసి, తమ ఎదుటనే భక్తులందరిచేత ఆయనకు గురు పూజ చేయించి తామూ, ఆయనా ఒకటేనని ప్రకటించడము, ఆ తరువాత ఉపాసనీబాబా తామిద్దరూ గూడ వేరు కాదని భక్తులకు నిదర్శనాలివ్వడం గమనార్హం.

సద్గురువు తమ కృప వలన తమ శిష్యులను తనంతటి వారుగా చేయగల సమర్థులేనని అజ్మీర్‌లోని సూఫీ మహాత్ముడైన హజరత్ బాబా మొయినుద్దీన్ చిస్టీ, తన అయిదుగురు శిష్యులైన 1. హజరత్ కుతుబుద్దీన్, 2. హజరత్ బాబా షరీదుద్దీన్ 3. హజరత్ మఖ్‌దూమ్ అల్లాఫుద్దీన్ సాబిర్ 4. హజరత్ బాబా నిజాముద్దీన్ ఔలియా, 5. హజరత్ బాబానశీరుద్దీన్ చిరాగ్‌లు వారి గురువంతటి వారుగా తయారు అవటం వల్ల మనం గుర్తించవచ్చు. పై ఆరుగురు మహాత్ములను వివరంగా "Six Great Sufi Saints of India" అనే గ్రంథంలో చదవవచ్చు.

తాజుద్దీన్ బాబా మహరాజ్ రఘోజీరావ్ గారితో ఒకసారి "నా ఐస లక్షలాది సంవత్సరాలు నీ యింట్లోనే వుంటుంది" అని అభయమిచ్చారు. బాబా చేసిన ఈ వాగ్దానం వల్ల ఆయన తన భక్తుల చెంతనే వుంటూ వారి జీవితాలలో ప్రవేశించి వారి ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధికి సహకరిస్తూ వుంటారని మనకు తెలుస్తున్నది.

"అడిగినవారికి అడిగినంత ఇస్తాను" అనే బాబా వాక్యాలు నిజంగా ఆయన నెరవేరుస్తున్నారనడానికి నమ్మదగిన సాక్ష్యాధారాలేమిటి? లేకపోతే తన భక్తులు తన సమాధి తర్వాత ఉత్సాహాన్ని కోల్పోకుండా భక్తి సాధనలు కొనసాగించడం కోసం ప్రోత్సహించడానికి చెప్పిన మాటలేనా అవి ? తను నమ్మిన సిద్ధాంతము, మత దురభిమానము, అజ్ఞానము, గర్వములలో మునిగిపోయిన సందర్భాలలో తప్ప మిగతా విషయాలలో మానవులు తగిన ఆధారాలు లేనిదే వ్రాయరు. తన

సమాధి అనంతరం కూడా తాజుద్దీన్ బాబా తాము యిచ్చిన వాగ్దానాన్ని న్యాయంగా నెరవేరుస్తున్నారనడానికి తగిన లీల నొకదానిని తెలుసుకుందాము.

బాకీ తీర్చిన బాబా

తాజుద్దీన్ బాబా భక్తులలో సుభానుద్దీన్ ఒకడు. అతడు బాబా నిర్యాణం చెందేవరకు ఆయననే సేవిస్తూ బాబాతోనే నివశించాడు. నిత్యమూ ఆయనకు అవసరమయే పాలను బీర్‌పేటకు చెందిన ఒక స్త్రీ యిస్తూ వుండేది. ఒక సారి సుభానుద్దీన్ సక్రమంగా ఆమెకు పాల ఖరీదు చెల్లింపలేకపోవటంతో ఆమె సుభానుద్దీన్‌కు పాలు పోయడం నిలిపి వేసింది. తాజుద్దీన్ బాబా ఆమెను తన భక్తుడయిన సుభానుద్దీన్‌కు యథాప్రకారం పాలను పోయవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించారు. ఆమె బాబాతో సుభానుద్దీన్ తనకు బాకీపడ్డాడని ఫిర్యాదు చేసింది. అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా ఆమెతో, "ప్రతి రోజూ అతనికి పాలను పొయ్యి, ఆ ఖరీదు నేనుచెల్లిస్తాను' అని చెప్పి పంపారు. బాబా అలా వాగ్దానం చేయడంతో ఆ స్త్రీ సుభానుద్దీన్‌కు ఎప్పటిలాగే పాలను అందిస్తూ వచ్చింది.కొంతకాలం అలా నడిచాక ఆ స్త్రీకి పాలఖరీదు చెల్లించకుండానే తాజుద్దీన్ బాబా సమాధి చెందారు. ఆమె ఆ బాకీ వసూలు కావడం కలలోని మాట అనుకొని ఆశ వదులుకుంది. అయితే బాబా నిర్యాణం చెందిన నాలుగవ రోజున ఆ స్త్రీ తన ఇంటి ముందు గల ఆవరణలో తన పాపకు స్నానం చేయిస్తూ వుంది. ఇంతలో అక్కడికి ఒక ఫకీరు వచ్చి ఆమెతో, "తాజుద్దీన్ బాబా వాగ్దానం ప్రకారం నీవు ఇంతవరకు సుభానుద్దీన్‌కు పోసిన పాలఖరీదు ఇదిగో" అంటూ ఆమె చేతిలో 7 రూపాయల 2 పైసలను వుంచి వెళ్ళారు.

అధ్యాయము - 4

కాలానుగుణ్యమైన మహాత్ముడు

మానవచరిత్రను పరిశీలించినట్లయితే మనకందులో ఒకక్రమం గోచరిస్తుంది. మానవజాతికి తగిన హెచ్చరికలు, ఆశలు స్ఫురిస్తాయి. కొన్ని శతాబ్దాల నుండి క్రమంగా అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశాంతర ప్రయాణ సౌకర్యాల వల్ల ఒక వంక వివిధ దేశస్థులు దగ్గరవుతున్నారు. మరో వంక అంతర్జాతీయ భాష ద్వారాను, గ్రంథ ముద్రణ, రేడియోలు మొదలైన సదుపాయాల వల్ల వివిధ దేశాల, మతాల వారి మనసులు దగ్గరపడుతున్నాయి. ఇందువల్ల మొదట కొంత ఘర్షణలు, పోటీలు దేశాల మధ్య, జాతుల మధ్య, మతాల మధ్య చెలరేగాయి. అయితే మానవుడు వీటితో విసుగుచెంది సహనం చేకూర్చుకోవలసిన అవసరం ఏర్పడుతుంది. సాటి వారితో సామరస్యం చేకూర్చుకుంటాడు మానవుడు.

బహుశః యిదే మార్పు పరిమిత స్థాయిలో మన దేశంలో కూడా జరుగుతూ వుండవచ్చు. మన దేశాన్ని వివిధ దేశాల వారు జయించాక ఆ జాతి వారు మన దేశంలో స్థిరపడ్డారు. మొదట్లో యీ జాతిభేదాలు కలతలకు దారి తీసాయి. అయితే వెంటనే వారి మధ్య సమైక్యత కోసం కావలసినంత యత్నం కూడా ఆరంభమయింది. ఈ సంగతి మత విషయంలో స్పష్టంగా గోచరిస్తుంది. ఈ నూతనమయిన దృక్పథానికి కబీరు, నానక్ వంటి వారు ప్రతినిధులు. మత కలహాలు యీ శతాబ్దారంభంలో మన దేశంలో చాలా తీవ్రరూపం ధరించాయి. ఈ సత్యాల దృష్ట్యా చూచినట్లయితే మతాల మధ్య సమైక్యతకు దారిచూపు ధృవతారగా తాజుద్దీన్ బాబా గారిని తలచవచ్చు. ఉత్తర హిందూస్తాన్‌లో శ్రీ షిర్డీసాయిబాబా కూడా అదే కార్యాన్ని నిర్వహించారు. వీరిద్దరూ సమకాలికులు. అంతేకాక మానవునిలో మహత్తర శక్తులు దాగున్నాయని, సంస్కారంచేత అవి అభివృద్ధి చెందగలవనీ, వీరిద్దరి మహిమలు నిరూపించాయి. మతవిశ్వాసాలు సత్యాలని, అన్ని మతాలలోని సత్యం ఒక్కటేనని, నిజమైన తత్త్వవేత్త బాహ్యాడంబరాలకు, అంధవిశ్వాసానికి, యితర మతాలపట్ల ద్వేషానికీ బానిస కాదనీ

వీరిద్దరూ నిరూపించారు. జన్మతః తాజుద్దీన్ బాబా ముస్లిం అయినప్పటికీ హిందువులను ఆయన పరాయివారిగా చూడలేదు, హిందువులనుగాని, వారి మతాన్ని గాని ఆయనెప్పుడూ విమర్శించలేదు. తన కృపను కురిపించడంలో ఆయన తన మతస్థుల పట్ల పక్షపాతం చూపలేదు.

హరిజనుల సమస్య:

హనుమంతరావు అనే ఆయన బాబా దగ్గరకు వచ్చి తనకు తానుగా బాబాకు సంపూర్ణంగా శరణాగతుడైనాడు. అతను సచివాలయపు ఉద్యోగి. కొంతమంది హరిజనులు ముస్లిములుగా మారి తాజుద్దీన్ బాబాకు శ్రద్ధగా సేవ చేసుకుంటూ లాభాన్ని పొందడం అతను గమనించాడు. అతనికి తను కూడా ముస్లిం మతాన్ని స్వీకరిస్తే బాబా కృప తనకు గూడ ఎక్కువగా లభిస్తుంది కదా అనే భావం కలిగింది. ఇటువంటి భావం హనుమంతరావు మనసులో మెదలగానే తాజుద్దీన్ బాబా ఏదైనా ఒక పుస్తకాన్ని తీసుకొని వచ్చి తనకివ్వవలసిందిగా అతనిని కోరారు. ఆ సమయంలో హనుమంత రావు దగ్గర భగవద్గీత గ్రంథమున్నది. వెంటనే అతడు ఆగ్రంథాన్ని తాజుద్దీన్ బాబా చేతిలో వుంచి నమస్కరించాడు. బాబా ఆ గ్రంథాన్ని అందుకొని పుస్తకాన్ని చూస్తూ పేజీలు అటూ,యిటూ త్రిప్పసాగారు. తర్వాత హనుమంతరావుతో, "ఏమిటీ ! మనం ఇందులో కూడా వున్నామే!" అన్నారు. అది విన్న హనుమంతరావుకు తనకు బాబా ఏ సందేశమిచ్చారో అర్థమై ఆశ్చర్యపోయాడు. "భగవంతునికి సర్వ సమర్పణ చేసుకోవడం వల్ల సత్యం బోధపడుతుంది" అనే ధర్మాన్ని మహమ్మదీయ మతంలోనే కాక హిందూ మత గ్రంథమైన భగవద్గీతలో కూడా చెప్పబడి వుందనే విషయాన్ని బాబా హనుమంతరావుకు తెలియజెప్పారు. ఈ సత్యం గుర్తించిన హనుమంత రావు బాబాను సేవించి ఆయన కృపను పొందడానికి తను మతాన్ని మార్చుకోవలసిన అవసరం లేదని గుర్తించిబాబాను భక్తితో నమస్కరించాడు. బాబా ఎన్నడూ మతాల మధ్య భేదాలను అంగీకరించలేదు. ఆయన తన భక్తులందరికీ ఏ మతానికి చెందినవారిని ఆ మత ధర్మాల ప్రకారం నడుకోమని, ఎవరూ కూడా ముక్తి కొరకు గాని, తన కొరకు గాని యితర మతాల నుండి మహమ్మదీయ మతంలోకి చేరవలసిన అవసరం లేదనీ స్పష్టంగా చెప్పారు.

ముస్లిం భక్తుని అభియోగం :

నాగపూర్‌లో ఒక సారి మతకలహాలు చెలరేగాయి. ఆ సమయంలో ఒక ముస్లిం భక్తుడు బాబా దగ్గరకు వచ్చి హిందువులు ముస్లిములందరినీ చంపేస్తున్నారు. దయచేసి ముస్లిములను రక్షించమని అడిగాడు. తాజుద్దీన్ బాబా తీవ్రమయిన వ్యతిరేకతను ప్రదర్శిస్తూ, "వెళ్ళిక్కడినుండి – నిజమైన ముస్లిములను ఎవ్వరూ చంపలేరు" అని వచ్చిన భక్తుణ్ణి తరిమేశారు. బాబాచెప్పిన ఆ మాటలలోని భావం మనకర్థమయ్యేటంత స్పష్టంగా వుంది. మహ్మమ్మద్ ప్రవక్త చెప్పినట్లుగా అంతటా పరివేష్టించియున్న దయామయుడైన అల్లాను దృఢంగా నమ్మి కష్టసుఖాలలో ఆయనపైనే ఆధారపడి ప్రవర్తించేవాడే ముస్లిం మతానికి వన్నె తెచ్చేవాడు. మిగతావారంతా పాపాత్ములు, వారంతా ముస్లిం అని పిలవడానికి అర్హత లేనివారు. ఇస్లాం మతం కూడా మిగతా మతాలవలెనే శాంతి, ప్రేమల పైననే ఆధారపడి వున్నది గాని హింస యందు కాదు. మతము ఒక ఆలంబన మాత్రమే. గమ్యస్థానము దైవం మాత్రమే. అటువంటి నిశ్చయమైన నమ్మకము గల వ్యక్తి భూమి మీద దైవం చేతనే రక్షింపబడతాడు. దైవవశాత్తూ అతను చనిపోయినప్పటికీ నిజమైన భక్తుడు శాశ్వతమైన స్వర్గాన్నే పొందుతాడు. అంతేకాని నిజానికి ఏ మనిషీ అతనిని చంపలేడు. దైవం యందు నమ్మకం లేనివారే యితరుల చేత చంపబడతారు. బాబా ఆ భక్తుని తీవ్రంగా హెచ్చరించిన మాటలలోని నిజం యిదే !

తాజుద్దీన్ బాబా తన హిందూ భక్తులైన మహారాజ రఘోజీరావ్ భోంస్లే, శ్రీ కాశీనాథ పటేల్ గృహాలకు స్వయంగా వచ్చి కొంతకాలం వారి ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించడం అందరికీ తెలిసిన విషయమే. శ్రీ కాశీనాథ్ పటేల్ తాజుద్దీన్ బాబాకు చందనమద్ది పుష్పమాలాలంకృతిని చేసి హిందువుల ఆచారం ప్రకారం ఆయనను సేవించినప్పటికీ బాబా ఎప్పుడూ అడ్డు చెప్పలేదు. అయితే బాబా యొక్క యిటువంటి అంగీకారం వల్ల బాబాకు హిందూ మత ధర్మాల పట్ల ప్రీతి వున్నదని, ముస్లిము మతారాధన పట్ల ప్రతికూలత వున్నదనీ అర్థం కానేకాదు. ఎంతమందో ముస్లిం భక్తులు వారి ఆచార ప్రకారం బాబాను సేవిస్తుండగా సమానమైన ప్రేమతోనే వాటిని ఆయన అంగీకరించారు. సర్వసమానమైన

బాబా స్వభావాన్ని శిరిడీ సాయిబాబాతో పోల్చి చూడడం ఎంతో ఆసక్తిదాయకంగా వుంటుంది. ఆయన బాహ్యవేషం చూచి ఎంతో మంది జనులు శిరిడీ సాయిబాబా ముస్లిం మహాత్ముడనుకుంటారు. అబ్దుల్ అనే ముస్లిం భక్తుడు శిరిడి సాయిబాబాతో ఒకసారి "బాబా ! హిందువు మీ ముఖానికి చందనమద్దుతుంటే నువ్వు ఎలా సహించి వూరుకుంటున్నావు? అది మన ఆచారం కాదు కదా?" అని అడిగాడు. అప్పుడు సాయి, "జైసా దేశ్ - వైసా వేశ్" (దేశ కాలాలననుసరించి వేషం) హిందులు నన్ను వారి దైవంగా కొలుస్తారు. నేను దాన్ని అంగీకరిస్తాను. అయితే నేను మాత్రం ఆ భగవంతుని సేవకుడిని మాత్రమే !" అని సమాధానం చెప్పారు.

విపక్షత లేని బాబా ప్రేమ :

మనం యింతకుముందు పేజీలలో చదివినట్లు పెడమార్గం పట్టిన కొందరు ముస్లింలు మహారాజు రఘోజీరావు మీద ఈర్ష్యతో మత కలహాలను రెచ్చగొట్టి నప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా ఆ వైషమ్యాలను చల్లార్చడానికి భౌతికంగా మహారాజ భవనం విడిచి వచ్చినప్పటికీ వచ్చేటప్పుడు, "నన్నిక్కడనుంచి ఎవరు తీసుకు వెళ్ళగలరు? లక్షలాది సంవత్సరాలు నేను నీ భవనంలోనే బస చేస్తాను" అని రఘోజీరావుకి వాగ్దానం చేయలేదా ? తాజుద్దీన్ బాబా భౌతిక కాయాన్ని పరిత్యజించిన సమయంలో యిత్వార్ నగరంలోని పాండురంగని ఆలయంలో రుక్మాదేవి, విఠల్ విగ్రహాలు 12 గంటల పాటు ఏకధాటిగా కన్నీరు కార్చలేదా ? బాబా యొక్క ప్రేమ, రాతి విగ్రహాలను సైతం కరిగించగలదని అప్పుడు నిరూపణ కాలేదా ? దీనిని బట్టి తాజుద్దీన్ బాబా మత సంకరాన్ని ప్రోత్సహించారని అర్థం కాదు. ఆయన మత భేదాలకు అతీతమైన స్థితిలో వుండి ముస్లింలతో పాటు యితర మతస్థులను కూడా కష్టాలలో ఆదుకుంటూ వారి ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి తోడ్పడ్డారు. ఎందరో ప్రజలచేత ముక్తపురుషుడుగా సేవింపబడిన గొప్ప పార్శీ మహాత్ముడైన మెహర్ బాబా, తాజుద్దీన్ బాబా భక్తులలో ముఖ్యుడు. తాజుద్దీన్ బాబాను సేవించిన వారిలో హిందూ సాధువైన ఉపాసనీ బాబా కూడా వున్నారు. శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా, తాజుద్దీన్ బాబా యిద్దరూ కలసి ఎందరినో గొప్ప సాధువులుగా తయారు చేశారు. పైచెప్పిన యిద్దరు మహాత్ములు కూడ అంతటి సమర్థులుగా అవడం వారిద్దరి కృషికి నిదర్శనం.

ముస్లిం భక్తుల పట్ల తాజుద్దీన్ బాబా ఎలా ప్రవర్తించారో జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తే తప్ప ఈ చర్చకు నిండుతనం రాదు. ముస్లిం భక్తుల పట్ల ఆయన ఎలా ప్రవర్తించారో యిప్పుడు తెలుసుకుందాము.

మహాత్ముడైన మన్సూర్ :

సర్‌ఫ్రాజ్ హుసేన్ అనే ఆయన చాలా తరచుగా బాబా దర్శనార్థం వస్తుండేవాడు. బాబాతో అతనికి చనువు ఎక్కువ. అతనికి బాబాతో వున్న చనువు వల్ల జంకు లేకుండా బాబాను తరచూ రకరకాలుగా ప్రశ్నిస్తూ వుండేవాడు. ఒక రోజున ఆయన బాబాను యిలా ప్రశ్నించారు : "హుజూర్! సూఫీ ఫకీరైన మన్సూర్ అనల్‌హక్ (నేనే దేముడిని) అని ప్రకటించడం వలన ఆయన శరీరం నిండా శీలలు కొట్టి చంపారు కదా ? ఆయన వాస్తవ స్థితి ఏమిటి ? ఆయన ఏమిటి ? ఆయన నిజంగా మహాత్ముడేనా "?

అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా, "నిజమే నాయనా ! అతను గొప్ప మహాత్ముడు. అయితే అతనింకా కుర్రాడు. అందువలనే తన గుప్పెటను తొందరగా విప్పేసాడు. తాజుద్దీన్ బాబా గుప్పెట మాత్రం విచారణ రోజు దాకా విప్పబడదు" అంటూ తన పిడికిలిని చూపారు. తాజుద్దీన్ బాబా చెప్పిన దానిలో యిమిడి వున్న వాస్తవం ఏమిటంటే, మహాత్ములు నిజంగా భగవంతునితో వారికి గల ఐక్యతను భక్తులు విశ్వసించేలాగా ప్రకటించడం వారి స్వభావం. అయితే వారు నోటి మాటలతో ఆ విషయాన్ని తెలియపరచినట్లయితే చెడ్డ ఆచారాన్ని ప్రోత్సహించినట్లవుతుంది. జ్ఞానస్థితిని పొందని దొంగ సన్యాసులు కూడా అలానే ప్రకటనలు చేసి లోకాన్ని మోసగించడానికి వీలు కల్పించినట్లవుతుంది. తాజుద్దీన్ బాబా తాను స్వయంగా దైవం యొక్క స్థితినే పొందియున్నప్పటికీ ఆయన ఎన్నడూ తానే దైవాన్ని అని ప్రకటించి వుండలేదు. ఆయన పరిభాషలో పిడికిలి తెరవడం అంటే తమ రహస్యాన్ని బయట పెట్టడం అని ! ఇక్కడ అనర్హుల నుండి మరుగు పరచవలసిన రహస్యం తాము దైవంతో ఏకత్వం చెందామన్న విషయం.

మనమూ - దైవమూ !

సక్కర్దరాలో ఒకసారి బాబా అక్కడ గల చెరువుగట్టు మీద అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు. అది మధ్యాహ్నం 2 గంటల సమయం. ఎప్పటిలాగానే బాబా చుట్టూరా అనేక మంది భక్తులు చేరి ఆయనను అనుసరిస్తున్నారు. వారిలో ఛాంద్ ఖాన్ ఒకరు. నడుస్తూ, నడుస్తూ వున్న తాజుద్దీన్ బాబా ఒక చోట ఆగి చాంద్ ఖాన్‌తో, "ఇటువంటి గొప్ప మహాత్ముడు నడుస్తూ వుండగా ఆయన వెంట నువ్వు వుండి స్తోత్రాలేమీ చదవడం లేదేమీ?" అని ప్రశ్నించారు. చాంద్‌ఖాన్ ఆయన సలహాను శిరసావహించి ఒక కీర్తన పాడాడు. కీర్తనంతా ప్రశాంతంగా విన్న తాజుద్దీన్ బాబా ఆ కీర్తనలోని చివరి వాక్యాన్ని వినగానే చాంద్‌ఖాన్‌తో "అప్పు - ఏమిటీ నన్ను రాళ్ళతో అట్లా కొడుతున్నావ్?" అన్నారు. ఆయన మాటలు అర్థం కాని చాంద్ ఖాన్ ఆశ్చర్యపోయాడు. బాబా చెప్పిన యీ మాట వలన తనకూ, ఆ దైవానికీ ఏ మాత్రమైనా తేడా కలదనే భావాన్ని ఆయన క్షణం కూడా సహించలేరనేది స్పష్టం. "నేను దైవానికి భిన్నంగా పరిమితంగా వున్నాను" అనే భావాన్ని "సర్వత్రా వ్యాపించిన చైతన్య స్వరూపుడైన దైవాన్నే నేను" అనే స్థితిని అందుకోవడం ద్వారా నాశనమొనరించాలని ఆయన భావం. పరమేశ్వరుడు ఆయనను కొలిచే వారితో సహా సమస్త జీవరాశిలోనూ వ్యాపించి వున్నాడని, భగవంతుడు తాజుద్దీన్ బాబా శరీరంలో మాత్రమే వున్నాడనే తప్పుడు అభిప్రాయం గల ఆ భక్తుల భావాలను ఆయన ఆ విధంగా సరిదిద్దారు. భగవంతునికీ, మనకూ అడ్డుగా వున్న తెరను మనం తొలగించుకోవాలని మహాత్ములందరూ వివరించారు. శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా కూడా, "నీకూ - నాకూ భేదం కల్పిస్తున్న అడ్డు గోడను కూలదొయ్యి" అని చెప్పేవారు.

ప్రవక్తపట్ల గౌరవం :

సుల్తానుబాయి అనే గొప్ప గాయని తాజుద్దీన్ బాబా దర్శనార్థం ఒకసారి సక్కర్దరా వచ్చింది. ఆమె ఎప్పుడు వచ్చినా తాజుద్దీన్ బాబాలోని దైవ లక్షణాలనూ కీర్తిస్తూ పాటలు పాడేది. ఈసారి హజరత్ యిమామ్ హుసేన్ అనే మహాత్ముని "షహన్‌షా" (రాజులలోకెల్లా రాజు) అని కీర్తిస్తూ పాడింది. ఆ పాట విని

తాజుద్దీన్ బాబా, "నేనే ఆయన" అన్నారు. మరొకసారి ఆమె ప్రవక్త మహమ్మదుల వారిని కీర్తిస్తూ, 'నడుముకు దుప్పటి కప్పుకున్న ప్రభువుని చూచి అందరూ తల వంచుతారు' అని పాడింది. ఇది వింటూనే తాజుద్దీన్ బాబా నడుముకు దుప్పటి చుట్టుకొని, "అమ్మా ! యిదే ఆ భగవంతుని సింహాసనం" అంటూ బాహ్యస్మృతి కోల్పోతూ ధ్యానస్థితిలోకి వెళ్ళారు. ఆమె అలా పాడుతూనే వున్నారు. ఆ సమయంలో అక్కడ వున్న వారంతా తాజుద్దీన్ బాబాలో దైవాన్ని చూచారు.

గాన ప్రియుడు :

చిస్తీసూఫీ మహాత్ములందరిలాగానే తాజుద్దీన్ బాబాకు కూడా సంగీతం అంటే యిష్టం. ఒకసారి బాబా సమక్షంలో కొందరు గాయకులు మధురంగా పాడసాగారు. ఆ గానాన్ని వింటూ తాజుద్దీన్ బాబా ఎంతటి తన్మయత్వాన్ని పొందారంటే వెంటనే ఆయన కాళ్ళకు గజ్జెలు కట్టుకొని పాడుతూ నృత్యం చేయటమారంభించారు. మరొకసారి ఆయన అలాంటి పారవశ్యంలోనే బాహ్య ప్రజ్ఞను కోల్పోయి, లాల్‌కోటీలోని తన గదిలో నుంచి మూడు రోజులైనా బైటకు రాలేదు. దానితో ఆయన దర్శనార్థం వచ్చిన వేలాది ప్రజలూ దర్శనం దొరక లేదని నిరాశ చెందసాగారు. అప్పుడు హజరత్ హకీమ్ నిజాముద్దీన్‌గారు లక్ష్మి బాయి అనే వేశ్యను పిలిపించి బాబాకు వినపడే విధంగా భక్తి కీర్తనలను పాడ వలసినదిగా కోరాడు. అప్పుడామె యిలా గానం చేసింది :

"అజ్ఞానపు చీకటిలో మునిగివున్నవారము
నిజం చూచి పరవశించు కనులు లేని వారము
నీ కృపావీక్షణాలు మా మీద ప్రసరించి
నిన్ను చూచు కనులు మాకు ప్రసాదించు ఓ ప్రభూ"

పై గీతంలోని ముగింపు వాక్యాలు వింటూనే తాజుద్దీన్ బాబా గదిలో నుంచి బాల్కనీలోకి వచ్చి నిల్చున్నారు. లక్ష్మిబాయి ఆ వాక్యాలనే మళ్ళీ మళ్ళీ పాడుతూ వుంటే బాబా లయబద్ధంగా తన శరీరాన్ని [illegible]గిస్తూ వున్నారు. చివరకు ఎలాగో ఆ పారవశ్య స్థితిలోనే తన కోసం ఎదురుచూచే భక్తుల తృప్తి కోసం దర్శనమివ్వ డానికి ఆయన క్రిందకు దిగి వచ్చారు. అప్పుడు బాబా అనుభవించిన పారవశ్యా

న్ని సూఫీ దర్వేషులు "హాల్" అని పిలుస్తారు. హిందూ శాస్త్రాలలో ఆ స్థితిని "సమాధి" అంటారు.

బాబా బోధనలు :

తాజుద్దీన్ బాబా తన వద్దకు వచ్చే కొందరు భక్తులకు ఎలా బోధ చేసేవారో గమనించడం మనకెంతో ఉపయోగకరంగా వుంటుంది.

ఒకసారి భిక్షకుడైన ఒక సాధువు తాజుద్దీన్ బాబాను సేవించి ఆయన వలన ఉపదేశం పొందాలనే తలంపుతో బాబా దగ్గరకు వచ్చాడు. అతనితో బాబా, "ఆ కుక్కను చంపి నా దగ్గరకు తీసుకురా మనమిద్దరం కలసి దానిని భోజనం చేద్దాం" అన్నారు.ఆ సాధువు ప్రాపంచిక వ్యామోహాలలో చిక్కుకొని వున్నాడని తాజుద్దీన్ బాబాకు తెలుసు. ఆ వ్యామోహాన్ని ఆయన కుక్కగా సంబోధించారు. ప్రవక్త మహమ్మదులవారు, "ఈ ప్రపంచమంతా శవం వంటిది. కుక్కలు మాత్రమే దాని కోసం వెతుకుతాయి" అని ప్రవచించారు. పవిత్ర గ్రంథమైన ఖురాన్‌లో కూడా, "లౌకిక సుఖాల కోసం అన్వేషించేవారు స్త్రీలు, నశ్వరమైన దానిని కోరేవాడు నపుంసకుడు. దైవం కోసం అన్వేషించేవాడే అసలైన పురుషుడు" అని చెప్పబడి ఉంది. పైన చెప్పిన సూక్తిలో బాబా ఆ సాధువును ఐహిక వాంఛలను అణచి వేయమని (అన్నమయకోశము) అప్పుడే అతనికి సరియైన ప్రతిఫలం లభించగలదని బోధించారు. ఉపదేశం కోసం వచ్చిన మరొక భక్తుడు బాబాతో, "బాబా, నా మనస్సు ద్వైతభావంలో చిక్కుకొనిపోయింది" అని వాపోయాడు. తాజుద్దీన్ బాబా అతనితో "ఆరుగురు దుర్మార్గులు నీ హృదయంలో నివశిస్తున్నందువలన నీ మనస్సు ద్వైతభావంలో చిక్కుకున్నది. వారిని వెళ్ళగొట్టడానికి ఏకాంతవాసం అవసరం" అని చెప్పి పంపారు. మరొక సందర్భంలో బాబా, "ఏకాంతవాసమంటే అడవుల మధ్య నివసించడం కాదు. లోకంలో నివసిస్తూనే ప్రాపంచిక వాసనలలో చిక్కుకోని విధంగా మన మనస్సును ఏకాంతంగా వుంచుకోవడం" అంటూ సందేహనివృత్తి చేశారు. ఇటువంటి సందేహాన్నే వెలిబుచ్చిన ఒక భక్తునితో బాబా, "బందీలుగా వున్న ఆ పావురాలను విడుదల చెయ్యి" అన్నారు. దాని అర్థం పావురాలు నిరంతరం ధ్వనిచేస్తూ

ఉంటాయి. అలాగే ఆ భక్తుని హృదయంలోని కోరికలు అతని హృదయంలో ధ్వని చేస్తూ ఉన్నాయి. ఈ క్రింది ద్విపదలో చెప్పినట్లు వాటిని వెళ్ళకొట్టటం కంటే చిత్తశాంతికి వేరే మార్గం ఏమున్నది ?

"తిండి తిని తిరుగుతూ నిర్వహించు నీ విధి
పనులుమాని కూర్చొనడం కాదు కాదు విరక్తి
భగవంతుని మరిపించే ఆలోచనల ప్రవంతి
అనుక్షణమూ పనికట్టుకు అరికట్టుటే విరక్తి"

చాంద్‌ఖాన్ గొప్ప సంగీత విద్వాంసుడు. "తాళాలు వేసి వున్న గదులలోంచి సునాయాసంగా వెలికిరాగల" గొప్ప మహాత్ముడైన తాజుద్దీన్ బాబాను చూడడానికి ఇండోర్ నుంచి వచ్చాడు. వాకీలో ఆయన బాబాతో పాటే చాలా కాలం నివసించాడు. ఒకరోజు తాజుద్దీన్ బాబా ఆయన దర్గా వున్న ప్రాంతమంతా స్వయంగా చిమ్ముతూ చాంద్‌ఖాన్‌తో నేను నీవెంటే వుంటాను. నీవు యిలాగే దర్గా చిమ్మమని చెప్పారు ! అప్పటి నుంచి చాంద్ ఖాన్ దర్గానంతా చిమ్మి శుభ్రం చేస్తుండేవాడు. కొంత కాలానికి తాజుద్దీన్ బాబా తనకు గల దివ్య జ్ఞానంతో చాంద్‌ఖాన్ సంగీత కచేరీల ద్వారా ధనం సంపాదించదలచాడని గ్రహించి అతనినీ విధంగా హెచ్చరించారు. "సంగీతం ఆత్మానందాన్ని అనుభవించడానికి చక్కని సాధనం. అంతేకాని బ్రతుకు తెరువుకు పనికివచ్చే విద్య కాదది".

దైవ న్యాయము :

ఒకసారి ఒక నవాబు గారు 18 లక్షల విలువ చేసే తన ఆస్తి కోర్టు వ్యవహారాలలో చిక్కుకొని వుండగా పరిస్థితులు తనకు అనుకూలించడానికి బాబా ఆశీస్సులు పొందుదామని వచ్చాడు.

ఆ రోజు బాబా తన టాంగాలో బయటకు వెళ్తూ వుండగా దోవలో ఆయనకు ఒక హరిజనుడు తన తల మీద వున్న గుడ్డ మూట నుంచి చపాతీలు తీసి తింటూ ఎదురుపడ్డాడు. బాబా టాంగాను నిలిపి ఆ హరిజనుడి దగ్గర నుంచి చపాతీల మూటను తీసుకొని, ప్రక్కనేగల చింతచెట్టు క్రింద కూర్చొని, వాటిని ఆ హరిజనుడితో కలిసి తినసాగారు. ఒక చపాతిని సగానికి త్రుంచి తన వెంట

వున్న నవాబుకు ఆ ముక్కను అందించి ఆయనతో, "అంతా నీవే తినేటట్లయితే విరేచనాలు పట్టుకుంటాయి" అన్నారు. తర్వాత ఆయన నవాబును ఒక బీడి యిమ్మని అడిగారు. నవాబు బీడి అందించగా ఆయన పొగ పీల్చసాగారు. ఇదే తగిన సమయమని నవాబు తన దావాకు సంబంధించిన పత్రాలను ఆశీస్సుల కోసం బాబాకు అందించాడు. బాబా వెలుగుతున్న బీడీతో ఆ కాగితాలను కాల్చి, "ఇదే మా ముద్రిక" అంటూ తిరిగి ఇచ్చేసారు. తన ఆస్తిని కూడ బాబా యిచ్చిన చపాతీలాగే విభజించవలసి వుంటుందని ఆ నవాబు తెలుసుకున్నాడు. "నీది కానిదేదీ నీవు తీసుకోకు" అని నవాబును హెచ్చరించారు.

పాపిష్టి సొమ్ముకు తిరస్కారం :

నాగపూర్ కొత్వాలుగా అబ్దుల్ రహమాన్ అనే ఆయన వుండేవాడు. ఒకసారాయన తాజుద్దీన్ బాబాకు యిద్దామని కొన్ని పప్పులు తీసుకొని సకర్దరా వచ్చాడు. అయితే బాబా వాటిని ముట్టుకోనైనా లేదు. అదే సమయంలో ఒక పేదవాడు వచ్చి బాబా కోసం తాను తెచ్చిన రొట్టెలను ఆయనకిచ్చాడు. అప్పుడు బాబా, "మనం వీటిని తిందాం" అంటూ హృదయపూర్వకంగా వాటిని స్వీకరించారు. ఆ కొత్వాలు గూడ తాను తెచ్చిన పప్పులను గూడ స్వీకరిస్తారని తలచాడు. కాని బాబా వాటిని స్వీకరించక ఆ కొత్వాలుతో, "వీటిని అరిగించుకోవడం నా వల్ల కాదు" అన్నారు. తర్వాత కొత్వాలు తాను కష్టపడి ఆర్జించిన ధనంతో కాక అక్రమ ఆర్జన ద్వారా గడించిన డబ్బుతో ఆ పప్పులను కొని తెచ్చినందున బాబా వాటిని స్వీకరించలేదని గుర్తించాడు.

బాబా అప్పుడప్పుడూ భక్తులకు చేసిన బోధలు, యిచ్చిన సందేశాలు మాత్రమే కాక అద్భుతమైన ఆయన జీవితమంతా మనకు ఒక పెద్ద సందేశమే ! అయితే ఆయన జీవితమంతా సామాన్యులు అందుకోలేనంతటి ఉన్నతంగానూ, గ్రహించలేనంతటి సూక్ష్మంగానూ వుండి, మనకు అవగతం అవడం కష్టంగా ఉంటుంది. మనకు అర్థమైనంతలో ఆయన జీవిత సన్నివేశాలను కొన్నింటిని తెలుసుకుని, గ్రహించగల్గినంత గ్రహిద్దాం.

జాలి - కరుణ :

హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా వృద్ధులు, పేదవారు, రోగులు, ఆర్తులు, దీనులు

మొదలైన వారి పట్ల ఎంతో జాలి, కరుణ చూపించేవారు. ఒక్క చూపులోనే ఆయన, కష్టజీవులు మౌనంగా అనుభవించే బాధను గుర్తించేవారు. ఓదార్పును, శాంతిని ప్రసాదించే ఆయన ప్రవర్తన అత్యంత సహజంగాను, సూటిగాను, మధురంగాను వుండేది. ఆయన అటువంటి చర్యలను ఎవరూ విపులీకరించ వలసిన అవసరం వుండేది కాదు.

ఒక రోజున తాజుద్దీన్ బాబా నాగపూర్‌కు 14 మైళ్ళ దూరంలో వున్న ఒక గ్రామ వీధులలో నడుస్తూ వున్నారు. ఆయన వెంట ఎప్పటిలాగానే అనేక మంది భక్తులు అనుసరిస్తూ నడుస్తూ వున్నారు. అక్కడ షరీఫ్‌లో శిథిలావస్థలో వున్న ఒక ఇంట్లో ఒక వృద్ధుడూ, ఒక స్త్రీ కలసి పిండిని విసురుతూ వుండగ ఆయన అవస్థ పడుతూ వున్నారు. కరుణామయుడైన ఆ ఫకీరు వారి దగ్గరకు వెళ్ళి తిరుగలి దగ్గర నుండి వారిని లేపి,చుట్టూరా వున్న భక్తులకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తూ ఆయన పిండిని విసరసాగారు. మొత్తం పిండినీ విసరడమయ్యాక దానిని కుప్పగా చేసి, ఒక్కమాటైనా పలుకకుండా నిశ్శబ్దంగా అక్కడ నుంచి వెళ్ళారు. చుట్టూవున్న శ్రమజీవుల పట్ల ఆయన ప్రదర్శించిన కరుణను చూచి ఆయన భక్తుల హృదయాలు కరిగిపోయాయి. ఆ స్థితిలో వారికేమి చేయడానికీ తోచక నిశ్చేష్టులై నిలబడిపోయారు.

మరొకసారి తన సర్వస్వాన్ని కోల్పోయిన వ్యక్తి చాలా దూరం నుంచి కాలి నడకన తాజుద్దీన్ బాబా దర్శనార్థం వచ్చాడు. అతడు వచ్చినప్పుడు బాబా చుట్టూ అనేక మంది ధనికులు గుమిగూడి వున్నారు. ధనికులైన ఆ భక్తుల గుంపు నుంచి భుజాలు రాసుకుంటూ వెళ్ళి బాబాను దర్శించడానికి అతను బిడియపడ్డాడు. అందుచేత అతడు దూరంగా వున్నచెట్టు క్రింద నిల్చొని బాబాను దర్శించడానికి అనువైన సమయం కోసం సహనంతో వేచి వున్నాడు. పగలంతా గడిచి చీకట్లు వ్యాపించినప్పటికీ అతనికి బాబాను దర్శించే అవకాశం రాలేదు. పేదవాడైనా అతడు తినడానికి ఏమీ తెచ్చుకోలేదు. ఏమైనా కొనుక్కుందామంటే అతని జేబులు ఖాళీగా వున్నాయి. ఆ ప్రదేశం అతనికి క్రొత్తదవడం వలన అతని బాగోగులు విచారించే వ్యక్తులెవరూ అక్కడ లేరు. ఇంతలో బాబా భోజనం చేసే సమయమైంది. చుట్టూ వున్న భక్తులు రకరకాల పదార్థాలను తీసుకువచ్చి

ఆయన ముందుంచారు. అయితే బాబా, వారు తెచ్చిన పదార్థాలను వేటిని ముట్టక అక్కడ వున్న వారినుద్దేశిస్తూ యిలా అన్నారు : "ముందు మన అతిథిని తృప్తిపరచి తరువాత మనము భోజనం చేద్దాము". భక్తులంతా ఆయన ఎవరిని ఉద్దేశించి 'అతిథి' అన్నారో అర్థం గాక బాబాకు అతిథియైన ఆ గొప్ప వ్యక్తి కోసం ఆ ప్రాంతమంతా వెతికారు. బాబాకు అతిథిగా వుండదగిన లక్షణాలు కల మహానుభావులు ఎవరూ వారి కంటబడకపోయేసరికి వారంతా తిరిగి బాబా దగ్గరకు వచ్చి మళ్ళీ మళ్ళీ ఆయనకు నైవేద్యాలు వడ్డించడం ప్రారంభించారు. ఈసారైనా బాబా భోజనం చేస్తారేమో అని వారి ఆశ. కాని తాజుద్దీన్ బాబా మళ్ళీ అదే వాక్యాన్నే నిశ్చయంగా చెప్పి బయట వున్న చెట్టు క్రింద ఆకలితో నిల్చొని వున్న పేద వ్యక్తి తన అతిథి అని భక్తులకు తెలియజేశారు. వారంతా ఆ వ్యక్తి దగ్గరకు వెళ్ళి బాబా ఆజ్ఞను అతనికి తెలియజేసి, అతనికి షడ్రసోపేత భోజనాన్ని వడ్డించారు. అప్పుడు కృతజ్ఞతలతో నిండిన అతను కళ్ళు ఆనందంతో వర్షిస్తుండగా వారితో ఇతడు, 'దర్శనార్థం ఎంతో దూరం నుంచి కాలినడకన ఇక్కడకు వచ్చాను. గడిచిన రెండు రోజుల బట్టి నేను ఏమీ తినలేదు. ఇప్పుడు అంత దూరం నుంచి శ్రమ పడి వచ్చినందుకు తగిన ఫలితం లభించింది. గొప్ప మహాత్ములకుండే కరుణాపూరితమైన ఆదరణ నాకు బాబా నుండి లభించింది. కృతజ్ఞుడను" అన్నాడు.

భక్త కబీరు ఇలా చెప్పారు :

"నీదు పాదసేవ చేయ
శక్తి నాకు కల్గునంత
నా యింటికి వచ్చిపోవు
సాధువులకు చాలినంత
భిక్షాన్నం సమకూర్చిన
అదే చాలు, నాకు దేవ"

అత్యంత హీనస్థితిలో వున్న ఒక బాలుని పట్ల బాబా ప్రదర్శించిన కరుణ యింకా అద్భుతమైనది. తాజుద్దీన్ బాబా సకర్దరాలో వుండగా కాళ్ళూ, చేతులు చచ్చుపడిపోయిన ఒక బాలుని అతని తల్లిదండ్రులు బాబా వద్దకు తీసుకువచ్చారు.

వారికి తెలిసిన వైద్యాలన్నీ చేయించి ఇంక పిల్లవానికి నయం కాదనే నిర్ణయానికి వచ్చాక, వారు ఆ బాలుని బాబా వద్దకు తెచ్చి సక్కర్దరాలోనే వదిలేసి వెళ్ళిపోయారు. ప్రతిరోజు తాజుద్దీన్ బాబా దర్శనార్థం వేలకు వేలు భక్తులు వచ్చిపోతున్నా అత్యంత దయనీయ స్థితిలో వుండీ కనీసం మాట్లాడడానికి,ఏడవడానికి కూడ శక్తిలేని ఆ బాలుని ఎవరూ గుర్తించలేదు.

అతడు వారి కంట పడినా వారతనని లక్ష్య పెట్టలేదు. వారంతా బాబాకు ఆకర్షణ కొలిపే రకరకాల కానుకలను తీసుకువెళుతూ వుంటే, ఆ బాలుడు చూస్తూ వుండేవాడు. ఒక రోజున తాజుద్దీన్ బాబా సరాసరి ఆ అబ్బాయి దగ్గరకు వెళ్ళి అతని కోసం భోజనం తీసుకురమ్మని ఆజ్ఞాపించారు. భోజనం రాగానే ఆయన ఆ బాలుని దగ్గర కూర్చుని నెమ్మదిగా అతని చేత కడుపు నిండా తినిపించారు. తరువాత నెమ్మదిగా అతని చేత నీరు త్రాగించారు. తరువాత తన భక్త బృందంలోని కొందరికి ఆ బాలుని పోషణ భారం అప్పగించారు. వారు గూడ బాబా ఆజ్ఞ పట్ల విధేయులై ఆ బాలుని సంక్షేమం సక్రమంగా జరిగేటట్లు చూచారు.

అటువంటి బాబా కరుణ కేవలం మానవాళి కొరకే పరిమితం కాలేదని ఈ క్రింది సంఘటనల వల్ల మనకు తెలుస్తుంది.

ఒకసారి తాజుద్దీన్ బాబా నాగపూర్ పట్టణానికి నాలుగు మైళ్ళ దూరంలో వున్న డీగోరి అనే గ్రామంలో తిరుగుతూ వున్నారు. ఆ రోజులలో నాగపూర్‌లోనూ, పరిసర గ్రామాలలోనూ ఎటుపడితే అటు తిరిగే బాబాను అనుసరించి తిరుగుతున్న భక్తులకు మంచినీరు అందించడం ఆచారంగా వుండేది. ఆ ప్రకారంగానే ఆ రోజు కూడ డిగోరి గ్రామవాసులు బాబాతో పాటు వచ్చిన భక్తుల కోసం కుండలతో మంచినీరు తీసుకువచ్చారు. ఈ సారి బాబా వారితో వందగజాల దూరంలో నిలబడి వున్న ఒక గుర్రాన్ని చూపి దాని దాహం తీర్చమని చెప్పారు. వారలాగే బక్కెట్లతో నీరు తీసుకెళ్ళి ఆ గుర్రం ముందుంచారు. ఆ గుర్రం ఎంత దప్పికగొని వుందంటే అది వరుసగా నాలుగు బక్కెట్ల నీటిని త్రాగింది. అయితే భగవంతుని సృష్టియైన ఆ మూగగుర్రం అంతటి దాహంతో వుందనే విషయాన్ని బాబా గ్రహించగలరని ఎవరు తలచగలరు ?

గంగాబాయి :

భారతదేశపు సామాజిక వ్యవస్థలో అత్యంత దయనీయమైన స్థితిలో వున్నవారు 'అస్పృశ్యులు' అని పిలువబడే కడజాతి వారు. అయితే దైవం ఎల్లప్పుడూ వారి పట్లనే వుంటూ వుంటాడు.

గంగాబాయి అనే హరిజన స్త్రీ ఒక రోజు తనకున్న దాంట్లోనే తాజుద్దీన్ బాబాకు నివేదనకై ఏదో వంటకాన్ని తయారుచేసి కాలి నడకన బాబా దర్శనార్థం బయలు దేరింది. ఆ సమయంలో తాజుద్దీన్ బాబా మహారాజ్ రఘూజీరావ్ గారి భవనంలో వుంటున్నారు. అయితే ఆమె బాబా నివసించే మందిరం దగ్గరకు రాగానే ధనికులైన భక్తులు సమకూర్చిన వైభవాల మధ్యన వున్న తాజుద్దీన్ బాబా వద్దకు తన పేద వంటకాన్ని తీసుకొని వెళ్ళడానికి మనసొప్పక తన సంకల్పాన్ని విరమించుకుంది. అప్పటి సంఘ కట్టుబాట్ల ప్రకారం మహరాజ్ మందిరం లోపలికి అస్పృశ్య అయిన తాను వెళ్ళి, తన చేతితో తయారు చేసిన పదార్థాన్ని వడ్డిస్తే యెదురయ్యే తీవ్ర పరిణామాలను తలచి భయపడింది. అందుచేత ఆమె తను తెచ్చిన పదార్థాన్ని ఒక గుడ్డలో మూట కట్టి ఆ మూటను దగ్గరనే వున్న ఒక చెట్టు కొమ్మకు వ్రేలాడదీసి బాబా నివసించే ప్రదేశానికి కొంత దూరంలో ఆయన దర్శనార్థం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నది. కొద్ది సమయం గడిచాక భవనంలో వున్న బాబా, భక్తులతో తనకు భోజనం పట్టుకురమ్మని చెప్పారు. వారంతా ఒకదానికంటే ఒకటి ఖరీదు అయిన వంటకాలను తీసుకు వచ్చారు. అయితే బాబా వాటిని తినడానికి నిరాకరించి, బయట చెట్టుకు వ్రేలాడు తున్న ఆహారమే తనకు కావాలని చెప్పారు. బాబా ఏమి కోరుతున్నారో అర్థం కాని ఆ భక్తులు కలవరపడ్డారు. వారు ఆ ప్రదేశమంతా వెతికి ఎక్కడా బాబా సూచించిన ఆహారం కనుపించక, వారు తెచ్చిన పదార్థాలే మళ్ళీ వడ్డించారు. అయితే బాబా యింతకు ముదు తను కోరిన ఆహారాన్నే తీసుకురమ్మని పట్టు బట్టారు. బాబా చెప్పిన ఆహారం ఎక్కడ వున్నదో కనుక్కోలేక, వారంతా కలత చెందిన మనస్సులతో మూగగా బాబా ముందు తలలు వంచి నిలుచున్నారు. చివరకు ఆయనే లేచి గంగాబాయి తన మూటను వ్రేలాడతీసిన చెట్టు వద్దకు వెళ్ళి, దానిని విప్పి అందులోని ఆహారాన్ని స్వీకరించి, తన ప్రసాదంగా అందులో

కొంతభాగం మిగిల్చి, మళ్ళీ యథాప్రకారం ఆ మూటను చెట్టుకొమ్మకు కట్టి తన బసకు వెళ్ళిపోయారు. బాబా ఆ ప్రదేశాన్ని విడిచి వెళ్ళగానే గంగాబాయి ఆ మూటను విప్పి తెచ్చుకొని బాబా అందులో మిగిల్చి వెళ్లిన అన్నమును ఆయన ప్రసాదంగా స్వీకరించింది. ఆమెకు పట్టిన అదృష్టాన్ని చూచి ఈర్ష్యపడిన కొందరు వ్యక్తులు ఆమెను గూర్చిన వివరాలు ఆయిష్టతతోనే అడిగారు. బాబాలోని ఔన్నత్యాన్ని ఎలా గుర్తించిందో, ఎందుకోసం బాబాకు నివేదన తీసుకొచ్చిందో, ఆమెను వారు ప్రశ్నించినపుడు ఆమె యిలా చెప్పింది : "ఆనాటి శ్రీ రాముడే, మళ్ళీ తాజుద్దీన్ బాబా రూపంలో అవతరించారు. మనమే ఆయనను గుర్తించలేకపోతున్నాము" అని. ఆమె చెప్పిన విషయం నిజమే ! అందుకే జీసస్ క్రీస్తు చెప్పారు.

"తెలిసిన వారికి తెలియవు.
తెలియనివారికి తెలుస్తావు" అని.

అనుభవైక వేద్యం :

నాగపూర్‌కు చెందిన గొప్ప సూఫీ మహాత్ముడైన తాజుద్దీన్ బాబా, తమ భక్తులకు ప్రత్యక్ష అనుభవాలనివ్వడం ద్వారా ఆధ్యాత్మిక పాఠాలను నేర్పడం మనలను సంభ్రమంలో ముంచక మానదు.

ఒకరోజున గౌరవనీయులైన ఒక భక్తుడు బాబాతో, "బాబా ! సమాధి స్థితిని (హాల్) అనుభవించేదెలాగ ? దానిని పొందే మార్గమేమిటి ?" అని అడిగారు. సమాధి అంటే ఏమిటో ఆ భక్తునికి ప్రత్యక్షంగా బోధించడానికి బాబా తన తలపైనున్న టోపీని తీసి నేల మీద తలక్రిందులుగా వుంచారు. ఆశ్చర్యం ! వెంటనే ఆ భక్తుడు సమాధి (హాల్) అనుభవాన్ని పొంది ఆ ఆనందంలో తలక్రిందులుగా నిల్చుని తన తలను, చేతులను ఆధారంగా చేసుకొని గెంతనారంభించాడు. బాబా మళ్లీ ఆ టోపీని నేల మీద నుంచి తీసి ఎప్పటి లాగే తన తలపై ధరించే వరకు ఆ వ్యక్తి పారవశ్యంలోనే వుండిపోయాడు. అప్పుడు బాబా ఆ వ్యక్తిని అడిగాడు, "హాల్ అంటే ఏమిటో ఇప్పుడు నీకు బోధపడిందా ?" అని. ఆ వ్యక్తి పూర్తి సంతృప్తితో బాబా కాళ్ళ మీద పడ్డాడు. పైన జరిగిన సన్నివేశాలలో రెండు

ముఖ్యమైన అంశాలున్నాయి : ఒకటి : ఆధ్యాత్మిక సాధనలో అత్యంత ఉన్నత స్థితిలో వున్న తాజుద్దీన్ బాబా లాంటి మహాత్ములు తనకున్న ఆధ్యాత్మిక శక్తితో ఎటువంటి పామరునికైనా, 'హాల్', 'కాజీ' లాంటి స్థితులను సంకల్ప మాత్రం చేతనే అందివ్వగలరు. రెండవ అంశము ఏమిటంటే : అటువంటి అనుభవాలు మహాత్ములు తమ నుండి ఇతరులకు సంక్రమింప చేయడానికి వీలైనట్టివి ఎంత శ్రమపడినా ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ముందుకుపోయి 'హాల్' లాంటి అతీతస్థితుల నందుకోలేని వారికి తాజుద్దీన్ బాబా తన ఇచ్ఛతో అటువంటి అనుభవాన్ని ఇవ్వగల్గినంత సమర్థులు. తన శిష్యుడైన శ్రీ వివేకానందస్వామికి, శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంస బ్రహ్మానుభవాన్ని ప్రసాదించడం పైన చెప్పిన సన్నివేశానికి సరిపో తుంది. మహాత్ముడైన శ్రీ శిరిడీసాయిబాబా గూడ తన గురువు తనను తలక్రిందు లుగా ఒక బావిలో వ్రేలాడదీశారని, అప్పుడు పారవశ్యంలో ఒళ్ళు మరచిపోయా మనీ చెప్పారు. శ్రీ శిరిడీసాయి బాబా గూడ స్వయంగా తానే ఒక బీడి వర్తకునికి తన చేతి కదలికతోనే అటువంటి అతీత అనుభవాన్నిచ్చి, మళ్ళీ తన చేతి కదలిక తోనే దానిని తొలగించారు. మరొక భక్తునికి కూడ ఆయన అలాగే తను కప్పుకున్న వస్త్రాన్ని అతని మీద కప్పటం ద్వారా అతనిలోని పాత వ్యక్తిత్వాన్ని తీసి కొత్త వ్యక్తిత్వాన్ని ప్రవేశపెట్టారు.

మరొకసారి తాజుద్దీన్ బాబా భక్తులు వెంట రాగా వాకీ ప్రాంతంలోని అడవులలో తిరుగుతున్నారు. చాలా దూరం నుంచి వారికి ఒక కవ్వాలి (భక్తి గీతం) వినపడింది. అది వింటూనే బాబా, "నేను కూడా నన్ను నేను మరచి పోయిందట్లాగే" అన్నారు. ఆ కవ్వాలీలోని భావాన్ని బాబా ఈ విధంగా వివరిం చారు "సర్వత్రా వ్యాపించిన దైవాన్ని నిరంతరం గుర్తు పెట్టుకోవడం ద్వారా ఎవరైతే తానొక వ్యక్తిని అనే భావన్ని విడచిపెట్టలేదో, అటువంటి వారు భగవద్ద ర్శనం కోసం ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ఫలించవు" అని.

సహజాతి సహజంగా బాబా ఆత్మానుభవాన్ని పొందిన సంఘటనలు ఎంతో అద్భుతమైనవి. ఒకసారి ఒక గాయకబృందం ఆయన ఎదుట పాడుతూ వుండగా బాబా "హాల్" అనే స్థితిని పొందారు. ఆ స్థితిలో ఆయన వరుసగా రెండురోజులు ఉన్నారు.

ప్రతి మతంలోనూ గల సంప్రదాయ దృక్పథం తాజుద్దీన్ బాబా, సాయిబాబా, జీసస్ క్రీస్తు మొదలైన సహజ సన్యాసులను ధర్మ బాహ్యులుగా ఎంచుతుంది. కొంచెం ఆలోచించి చూచినట్లయితే యిటువంటి మహాత్ముల వల్ల మత ధర్మాలు పరిపూర్ణమవుతాయి గాని కలుషితం కావు. క్రీస్తు వలెనే తాజుద్దీన్ బాబా కూడ శాస్త్రజ్ఞానం తమకే కలదని గర్వం కల పండితుల జాడ్యాన్ని నయం చేసేవారు.

ఒకసారి సకర్దరాలో కొందరు పండితులు 'ఖురాన్' లోని కొన్ని వాక్యాల అర్థం గురించి చర్చించుకుంటున్నారు. వారంతా తమంత పండితులు లేరన్న గర్వం గలవారే. అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా తన మందిరంలో నుంచి బయటకు వచ్చి పవిత్ర గ్రంథమైన ఖురాన్‌లో నుంచి ఈ వాక్యాలు వినిపించారు.

"ఇస్లాంకు దగ్గర చేసినందుకు ఎవరైనా నీకు కృతజ్ఞతలు చెప్పినట్లయితే మీ ఇద్దరికీ ఇస్లాం యందు నమ్మకం కుదిరించిన భగవంతునికి కృతజ్ఞుడవై వుండమని చెప్పు". తాజుద్దీన్ బాబాకు ఖురాన్ అంతా ప్రాణవాయువు వంటిది. అది చదవడంలో బాబా ఉద్దేశ్యము అక్కడ చేరిన పండితులను ఖురాన్‌లోని అక్షరాలను పట్టుకొని వ్రేలాడకుండా ఖురాన్ హృదయాన్ని అర్థం చేసుకోమని.

తాజుద్దీన్ బాబా వంటి మహాత్ములసూక్తులు, దైవం యందు పూర్తి విశ్వాసము, గౌరవము కల్గించేవిగా లేవని కొందరు ఛాందసులు తలుస్తారు. అయితే నిజానికి అటువంటి మహాత్ములే భగవంతుని అద్భుత శక్తికి ప్రత్యక్ష సాక్షులు. చలనం లేని నమ్మకంలో నిశ్చింతగా వారి భారమంతా భగవంతునికే వదలివేసిన వారి జీవితాలే అందుకు నిదర్శనాలు, దైవానికి, మానవునికీ మధ్యవర్తులవంటివారు మహాత్ములు. జీవులకు సరియైన తీరానికి చేరడానికి ఉపయోగపడే దీపస్తంభాల వంటివారు. ఈ క్రింది సంఘటన తాజుద్దీన్ బాబా జెలియో అనే అభిప్రాయాన్ని తెలియపరిచే విధంగా వుంది.

ఒకనాటి సాయంకాలం సకర్దరాలో బాబా చెరువు గట్టు మీద కూర్చుని వున్నారు. ఆయన చుట్టూ ముస్లింలతో సహా భక్తులంతా కూర్చుని వున్నారు. ఆ సమయంలో దగ్గరలో వున్న మశీదు నుంచి సాయంత్రపు ప్రార్థన (నమాజ్)కు వేళ అయినట్లు తెలుపుతూ కేక వినబడింది. అది వింటూనే బాబా, "అదిగో

పిలుపు విన్నారు కదా ! వెళ్ళి భగవంతుని ప్రార్థించి రండి" అన్నారు. చాలా మంది ముస్లింలు బాబా ఆజ్ఞను శిరసావహించి నమాజ్‌కు వెళ్ళారు. అయితే కొంత మంది మాత్రం "మాకు భగవంతుడైన తాజుద్దీన్ బాబా మాత్రమే చాలు" అని నమాజ్‌కు వెళ్ళలేదు. బాబా వారితో, "ఒకరోజున ప్రజలంతావారి బుజు ప్రవర్తననుసరించి విచారింపబడతారు" అంటూ, "మహాత్ములు ఎంతో శక్తివంతులైనప్పటికీ వారు భగవంతుని సేవకులు మాత్రమే. ఆధ్యాత్మిక సాధనలో తోడ్పడే వారు వున్నప్పటికీ, అందరూ దైవాన్ని ప్రార్థించి తీరవలసిందే !" అని చెప్పారు తాజుద్దీన్ బాబా ఎన్నడూ దైవానికి బదులుగా తనను పూజించమని ఎవ్వరినీ కోరలేదు. అయినప్పటికీ తనను హిందువులు దైవంగా ఆరాధించినప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా సమ్మతించారు : కారణం - భక్తుడనే శిశువుకు పాలిచ్చి పోషించేది భగవంతుడనే తల్లి అయినప్పటికీ ఆ పాలు బిడ్డకు చేరడానికి ప్రత్యక్ష దైవం మహాత్ముడు అనే పాలిండ్లు అని వారి సాంప్రదాయం వారికి బోధిస్తుంది. ఈ విధంగా హిందువులు హిందూ సాంప్రదాయాన్ని, ముస్లిములు ముస్లిం సాంప్రదాయాన్ని పాటించాలని వారు సూచించారు. ఈరెండు సాంప్రదాయాలనూ కలగాపులంగం చేసి భక్తుల మనస్సులను సంశయాలతో కలతపెట్టేవారు కారు.

అధ్యాయము - 5

తాజుద్దీన్ బాబా వైభవం

వ్యాధులతో బాధపడే రోగులకు బాధా నివారణ చేయడంలాంటి మహిమలను ఆధ్యాత్మిక సాధనలో సామాన్యమైన స్థితులను అందుకున్న సాధకులు కూడ చేస్తూనే వుంటారు. తమకు గల బాధా నివారణ మందు వలన కాక దైవకృప వల్లనే కల్గిందనే నమ్మకం సందేహాస్పద మనస్కులైనవారికి హృదయగతం కాదు. ఇతరమైన ప్రాపంచికమైన ఆశీస్సులను నాస్తికులు కాకతాళీయమైనవిగా తలచేందుకు అవకాశం ఉంది. కాని కొన్ని రకాల మహిమలను తోసి రాజనడానికి ఎంతటి అంధత్వము, అపనమ్మకమూ చాలవు. తాజుద్దీన్ బాబా అటువంటి

లీలలను చూపి తాము ఉత్తమ మహనీయుడనని నిరూపించుకున్నారు. బాబా ప్రదర్శించిన అటువంటి మహిమలలో కెల్లా మనస్సుకు హత్తుకోగల మహిమ ఆయన ఒకే సమయంలో అనేక చోట్ల వేరు వేరు రూపాలతో ప్రకటమవడం. ఆయన సక్కర్దరాలోగాని, వాకీలోగాని భక్తబృందంవద్ద కూర్చొని వుండగానే దూరాన వున్న ఒక భక్తుని ఇంటికి గాని, ఆఫీసుకు గాని వెళ్ళేవారు. కష్టాన్ని ఆదుకోవడం గాని, లేక వారి ఆఫీసు పనులను తాము నిర్వహించడం కాని చేసేవారు. ఒకసారి తాజుద్దీన్ బాబా రెండవ రూపంతో 'లాయర్' వేషంలో కోర్టుకెళ్ళి వాదించారు. మరొకసారి ఆయన కోర్టులో జడ్జిగా అవతరించారు. ఇటువంటి మహిమలు శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా వంటి అనేక మంది సద్గురువులు ప్రదర్శించి వున్నారు. మహాత్ములు ప్రదర్శించిన అపురూపమైన ఈ లీలలను శ్రీ పరమహంస యోగానందగారు సేకరించి తమ 'ఆటోబయోగ్రఫీ ఆఫ్ ఎ యోగి' అనే గ్రంథంగా ప్రచురించారు. అటువంటి లీలలనే ఇజ్రాయిల్, అరబ్బీ దేశవాసులైన మహాత్ములు కూడా ప్రదర్శించినట్లు ఆధారాలున్నాయి.

కన్ను మూసి కన్ను తెరిచేంతటి సమయంలోనే వేలకొలది మైళ్ళు ప్రయాణించి తన భక్తులను కూడా తమతో పాటు తీసికెళ్ళినటువంటి అద్భుత సన్నివేశాలు కూడ మహాత్ముల జీవితాలలో వున్నాయి. తమను కోరికలు కోరినవారి పట్ల జాలితోనూ, బాధలలో, దుఃఖములో మునిగివున్న వారికి దుఃఖ నివారణ, ఆధ్యాత్మిక పురోగతీ కల్గించాలనే పరమేశ్వరుని దయాపూరిత హృదయానికి ఈ మహిమలు చిహ్నాలు మాత్రమేనని హిందూమత గ్రంథాలతో పాటు అన్ని మత గ్రంథాలూ ప్రవచించి వున్నాయి.

ఉత్తరప్రదేశ్‌లో నజీనా అనే పట్టణం ఉంది. అక్కడ అహమ్మద్ అలీ షా అనే ఒక కాజీ నివసించేవాడు. వివాదగ్రస్థమైన ఆస్థులను వేలం వేసే అధికారిగా ఆయన ఉద్యోగం చేసేవాడు. అతని జీతము చాలా తక్కువవడం వలన అతను నిర్భయంగా లంచాలు పుచ్చుకునేవాడు. అతను కొంత కాలానికి ఆ వూరి నుంచి మరొక చోటికి బదిలీ చేయబడ్డాడు. అక్కడ అతను వ్రాసిన ప్రభుత్వ ఖాతాలలో 14 రూపాయల తేడాను పై అధికార్లు పట్టుకుని ప్రభుత్వపు డబ్బు సంగ్రహించినందుకుగాను అలీషా మీద చర్య తీసుకున్నారు. శిక్ష నుండి తప్పించు

కోడానికి ఆలీషా పై అధికారుల ప్రాపకానికై ఎంతో ధనం వెచ్చించాడు. అయినా ఫలితం శూన్యం. విసిగిపోయిన ఆలీషా దైవకృప తప్ప తనకు వేరే మార్గం లేదని తలచి సాధువుల, ఫకీర్ల ఆశీర్వచనాల కోసం దేశమంతా తిరగడం మొదలు పెట్టాడు. ఎందరో సాధు సత్పురుషులుగా కొలువబడే వారిని దర్శించి ఆశీర్వచనాలు పొందాడు. అయినా ఫలితమేమీ కనిపించలేదు. ఆలీషాకు తాజుద్దీన్ బాబాను దర్శించి ఆయన రక్షణ పొందమని ఎవరో సలహా ఇచ్చారు. అందుచేత ఆలీషా సరియైన సమయం చూచుకొని నాగపూర్ వచ్చి తాజుద్దీన్ బాబాను దర్శించాడు. ఆలీషాను చూస్తూనే తాజుద్దీన్ బాబా, 'ఉండిపో' అన్నారు. బాబా ఆజ్ఞానుసారం అతడు నాగపూర్‌లోనే వున్నాడు. అయిదవ రోజున అతడు మళ్ళీ బాబా దగ్గరకు వెళ్ళగానే బాబా మళ్ళీ, 'ఉండిపో' అన్నారు.ఇంకా కొన్ని రోజులు గడిచాక తాజుద్దీన్ బాబా ఇంటికి వెళ్ళడానికి అతనికి అనుజ్ఞ యిస్తూ, "నేను నీతోనే వున్నాను" అని అభయమిచ్చారు.

చాలా రోజులుగా అహ్మద్ ఆలీషా ఇల్లు విడిచి తిరుగుతున్నందువలన ఎటువంటి వార్తలను వినవలసి వస్తుందోననే సంకోచంతో ఇల్లు చేరాడు. అతను తలుపు తట్టగానే ఇంట్లో వాళ్ళు తలుపులు తెరిచారు. అహ్మద్ ఆలీ షాను చూచి నప్పటికీ ఎవ్వరూ ఆశ్చర్యాన్ని కనబరచలేదు. ఆలీషా తన భార్యతో టాంగావారిని డబ్బు చెల్లించమని అడిగేసరికి ఆమె, 'రోజూ ఈవాళ తెస్తాను, రేపు తెస్తానంటూ ఎగగొడుతున్న నా చెవిరింగులు యివ్వాళైనా తెచ్చావా లేదా ?" అని పేచీ పెట్టుకు కూర్చుంది. ఆమె మాటల ధోరణి కాజీని దిగ్భ్రాంతుడిని చేసింది. సంవత్సరం క్రితం ఇల్లు విడిచి సాధువులను చూస్తూ దేశమంతా తిరిగి తను ఇప్పుడేకదా తిరిగి వస్తున్నానని అతడు ఎంతగా చెప్పినా ఎవరూ నమ్మడం లేదు. ఎందుచేతనంటే రోజూ ఆ కాజీ ఉదయమే బైటికి వెళ్లి రాత్రి అయ్యేసరికి తిరిగి రావడం అందరూ చూస్తూనే వున్నారు. ఇంకా కాజీ ఏడాది నుంచి తాను వూళ్ళోనే లేనని చెప్పే మాటలు ఎలా నమ్ముతారు ? కాజీ వారి మాటలన్నీ అర్థం పర్థం లేని తలతిక్క వాగుడుగా తీసి పారేశాడు. అయితే కుటుంబ సభ్యులు అతనిమీద ప్రభుత్వం వారు పెట్టిన కేసులన్నీ అతనికి అనుకూలంగానే తీర్పు చెప్పారనీ, అతడు జీతాన్ని కూడా అందుకున్నట్లుగా కూడా చెప్పేసరికి కాజీగారికి

ఋద్ర తిరిగి వెంటనే తాను పనిచేసిన ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు. చాలా రోజుల తరువాత ఆఫీసుకొచ్చిన ఆలీషాను చూచిన ఆఫీసు ఉద్యోగులెవరూ అతనిని చూచి ఆశ్చర్య పోలేదు. అతనిపట్ల ఆసక్తి కనబరచలేదు. అతని హాజరు పుస్తకాన్ని తీసి చూచేసరికి అందులో ప్రతి రోజూ అతని సంతకం పెట్టబడి వుంది. ఆ రోజునే అతని పై అధికారి కాజీని పిలిపించి యింత కాలం ఆ కేసులు మనస్సును కలతపరచినందు కు సంతాపం వెలిబుచ్చాడు. అయితే అహ్మద్ ఆలీషా ఇంతకాలం ఆఫీసుకు రాకపోవడాన్ని గూర్చిన ఒక్క మాటైనా అనలేదు. అప్పటికి తట్టింది అహ్మద్ ఆలీకి– "నేను నీలోనే వున్నాను" అని బాబా తనకిచ్చిన వాగ్దానాన్ని నెరవేరుస్తున్నారని. తాజుద్దీన్ బాబా తన రూపం ధరించి కోర్టులకు, ఆఫీసుకూ సంవత్సర కాలం తిరిగారనే అద్భుతమైన మహిమను గుర్తించాడు ఆలీషా.

బాబా ప్రదర్శించిన వర్ణించనలవి కాని ఈ కరుణపట్ల కృతజ్ఞుడైన అహమ్మద్ ఆలీషా స్వయంగా తానే వెళ్ళి బాబాకు తన కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోవాలని నాగపూర్ కు వెంటనే ప్రయాణమయ్యాడు. మార్గమధ్యంలో అతడు ఢిల్లీస్టేషన్‌లో రైలు మారవలసి వుంది. అక్కడ ఒక కుక్కతో పాటు ఒక వ్యక్తి కాజీని అనుసరిస్తూ అతని ప్రక్కనే నడవనారంభించాడు. ఒక్క టిక్కెట్ కలెక్టర్ ఆ నూతన వ్యక్తిని టిక్కెట్లు చూపమని అడుగగా ఆ వ్యక్తి తాను, ఆ కుక్క కాజీతో పాటు వచ్చామని, తన టిక్కెట్టు ఆ కాజీ దగ్గర వుందని చెప్పి స్టేషన్ బయటికి వెళ్ళాడు. టిక్కెట్ కలెక్టర్ కాజీని టిక్కెట్లు గూడ చూపించమని అడిగాడు. ఆ కాజీ, తనకూ వారికీ ఎట్టి సంబంధమూ లేదని తన వెంట ఎవరూ రాలేదనీ చెప్పి, స్టేషన్ బయటకు వచ్చి చూడగా అతనికి ఎక్కడా ఆకుక్కగానీ, ఆ వ్యక్తిగానీ కనిపించలేదు. పీడ వదిలిపోయింది కదా ! అని తేలికగా వూపిరి పీల్చుకున్నాడు కాజీ. తరువాత అతడు నాగపూర్ వెళ్ళి తాజుద్దీన్ బాబాను చూస్తూనే గౌరవపూర్వకంగా ఆయన పాదాల మీద పడ్డాడు. అతనిని చూచి బాబా పెద్దగా నవ్వుతూ, "నేను నీతోనే వుంటానని నీకు చెప్పలేదా ? ఢిల్లీ రైల్వేస్టేషన్‌లో నువ్వు నా మాటలు మరచి మన సంబంధాన్ని తెంచేశావు" అన్నారు. ఢిల్లీ రైల్వేస్టేషన్‌లో తనకు తారసిల్లిన ఆ నూతన వ్యక్తి, కుక్క సాక్షాత్తూ తాజుద్దీన్ బాబాయేనని గుర్తించిన ఆలీషా దిగ్భ్రాంతుడయ్యాడు : 'అరెరే ! నేను ఎంత మూర్ఖంగా అప్పుడు బాబాను

తిరస్కరించాను !" అనుకున్నాడు. ఆ భావన అతని మనస్సులోకి రాగానే గుండెలు ద్రవించి అతని కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి. పశ్చాత్తాపంతో కన్నీరు కారుస్తూ ముకుళించిన హస్తాలతో కాజీ తాజుద్దీన్ బాబాను క్షమాపణ వేడాడు. అతనిని క్షమించడానికి తాజుద్దీన్ బాబా సర్కార్ సిద్ధంగానే వున్నారు. ఆయన అతనిని వూరడించి చిరునవ్వుతో ఆశీర్వదించి పంపారు.

ఒకసారి మద్రాసుకు చెందిన బ్రాహ్మణుడొకడు నాలుగురోజులు పాటు ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టి తాజుద్దీన్ బాబాను చూడడానికి సకర్దరా వచ్చాడు. మహాత్ముడైన తాజుద్దీన్ బాబా సన్నిధిలో ఆయన సేవ చేసుకుంటూ ఆ నాలుగు రోజులూ ఆనందంగా గడిపి, నాలుగవ నాడు సాయంత్రము తిరిగి తన వూరు వెళ్ళడానికి బాబా అనుమతి కోరాడు. అయితే బాబా అతనికి సకర్దరా విడచి వెళ్ళడానికి అనుమతించలేదు. మరొక వారం రోజులు గడిచాయి. తాను పనిచేసే ఆఫీసులో ఏం జరుగుతున్నదో అని ఆ బ్రాహ్మణుడు ఆందోళనపడి మద్రాసుకు తిరిగి వెళ్ళడానికి మరొకసారి బాబా అనుమతి కోరాడు. బాబా మౌనంగా వూరుకున్నారుగాని అతనికి వెళ్ళడానికి అనుమతించలేదు. ఈసారతడు బాబా తమంతట తామే వెళ్ళమని చెప్పేవరకు అందరికి ప్రభువైన ఆయననే సేవించు కుంటూ వుందామనుకుని అలాగేనన్నాడు. నెల రోజులు గడిచాక బాబా అతనిని పంపివేశారు. సకర్దరా నుంచి మద్రాస్ వెళుతూ త్రోవలో, "సెలవు పెట్టకుండా వచ్చాను కదా ! ఆఫీసులో పై ఆఫీసరు ముందు తల వంచుకోవలసి వస్తుందే, అందరి ముందూ చీవాట్లు తిని తలెత్తుకు తిరగడమెలాగా ?" అనే ఆందోళనతో ఇల్లు చేరాడు. ఇల్లు చేరిన అతనిని చూచి భార్యగాని, పిల్లలు గాని అతనిని ఇంతకాలం ఎక్కడున్నావనిగాని, ఎందుకు రాలేదనిగాని ఒక్కమాటైనా అడగలేదు. ఆఫీసులో గూడ నెల రోజులు ఎగ్గొట్టావేమిటి ? అని ఒక్కడూ ప్రశ్నించలేదు. అదంతా చూచి ఆశ్చర్యపోతున్నాడా బ్రాహ్మణుడు. ఎప్పటిలాగే ఆ రోజు ఆ సాయంత్రం గూడ జవానువచ్చి నిన్న మీకిచ్చిన ఫైళ్ళను ఆఫీసరుగారు తీసుకు రమ్మంటున్నారని చెప్పి వెళ్ళాడు. అప్పుడా బ్రాహ్మణుడు ఇదంతా తాజుద్దీన్ బాబా లీల అని, తన రూపం ధరించి ఇంటి వద్ద, ఆఫీసులో గూడ తనలాగే ప్రవర్తించారని, అందుచేతనే తాను వూళ్ళో లేని విషయం ఎవరికీ తెలియలేదని

గుర్తించాడు. అప్పుడతడు తనతోటి ఉద్యోగులకు, ఆఫీసరుకు జరిగిన సంగతంతా చెప్పేసరికి అందరూ బాబా మహాత్మ్యాన్ని కొనియాడారు.

జన్‌షా అనే వృద్ధుడైన ముస్లిం జ్ఞానాన్వేషణలో ఆఫ్గనిస్తాన్‌లోని అడవులలో తిరుగుతున్నాడు. అలా తిరుగుతూ తిరుగుతూ ఒకసారతడు పవిత్రక్షేత్రమైన మక్కా యాత్రకు వెళ్ళాడు. అక్కడ ఆకుపచ్చని రంగు దుస్తులు ధరించి వున్న ఒక సాధువుని చూచి అతని ముఖంలోని వర్చస్సునుచూచి ముగ్ధుడై ఆయనకు నమస్కరించాడు. అప్పుడు ఆ సాధువు విదేశీయ యాసతో, "ఇక్కడ కాదు, కమలా ఫలాలకు పేరు మోసిన నాగపూర్ పట్టణం దాపునేగల 'వాకీ' కి రా, అక్కడ నీకు అన్ని సంగతులూ తెలుస్తాయి.' అన్నారు. వాకీ ఎక్కడుందో, ఏమిటో వివరాలు అడుగుదామని జన్‌షా అనుకుంటూండగానే ఆ సాధువు మాయమై పోయారు.

ఎలాగో జన్‌షా నాగపూర్ చేరుకుని అక్కడ 'వాకీ' కి వెళ్ళే మార్గమెలాగో విచారిస్తున్నాడు. అతని ఉచ్చారణలోఒక విధమైన యాస వుండడం వల్ల నాగపూర్ స్థానిక ప్రజలకు అతని మాటలర్థం గాక అటువంటి ప్రదేశం అక్కడెక్కడా లేదని చెప్తున్నారు. ఏం చేయాలో తోచనిస్థితిలో జన్‌షా ఒకచోట నిలబడి వుండగా తాజుద్దీన్ బాబా భక్తుడైన అహ్మద్ ఖాన్ అనునతడు తారసపడి, అతనికి 'వాకీ' వెళ్ళే మార్గం చెప్పాడు. తాజుద్దీన్ బాబాను చూడడంతోనే మక్కాలో తనకు కనిపించిన సాధువు ఇతడేనని జన్‌షా గుర్తించాడు. అతడు తాజుద్దీన్ బాబా భక్తుడై తన జీవిత శేషాన్నాంతా ఆయన సన్నిధిలోనే గడిపాడు. వాకీ నుంచి బాబా సకర్దరా వెళ్ళినపుడు జన్‌షా కూడా బాబాతో పాటే సకర్దరా వెళ్ళి అక్కడే వున్నాడు. సకర్దరాలో ఒకరోజు బాబా ఉద్వేగపూరిత భావాలలో వుండి ఎవరినో తిడుతుంటే జన్‌షా బాబాను ఇలా అడిగాడు : "బాబా ! ఎందుకు వారిని అలా తిడుతున్నారు !" అని. బాబా చాలా ప్రేమగా అతనికిలా సమాధానమిచ్చారు : "లేదే ! నేను అతనిని తిట్టడం లేదు, ఆశీర్వదిస్తున్నాను" అని. ఆఫ్ఘనిస్తాన్ నుంచి ఆ భక్తుని తన చెంతకు చేర్చుకున్న బాబా చర్య అద్భుతమైనది.

అధ్యాయము - 6

గురుమహరాజ్ తాజుద్దీన్

దైవత్వ ప్రతిభకంతటికీ ప్రత్యక్షులు పూర్ణజ్ఞానాన్ని పొందిన మహాత్ములే ! వారి జీవితాలు పవిత్ర మత గ్రంథాలలో చెప్పబడిన ధార్మిక జీవనాన్ని ప్రతిబింబిం చేటట్లు వుంటాయి. మానవ స్వభావాలలో గల సహజమైన వక్రతవలన మనుష లంతా అతి తేలికగా అర్థమయ్యే ఆధ్యాత్మిక బోధనలను కూడా అపార్థం చేసుకుని, మొండి వైఖరితో వాటి పైననే ఆధారపడి ఆచరణలో కూడా చెడ్డమార్గం పడు తున్నారు. సత్యస్వరూపమైన దైవత్వం పొందడానికి దేవుని పట్ల సంపూర్ణ శరణా గతి మరియు ఆయన స్వరూపమే అయిన సమస్త జీవరాశిపట్ల నిర్మలమైన ప్రేమ, స్వచ్ఛమైన ధార్మిక జీవనాన్ని గడపటమూ ఆచరించక తప్పదని అన్ని మతాలూ బోధించి వున్నాయి. అయితే దైవం యందు కపటమైన ప్రేమను కన పర్చటము, తోటి జీవులపైన కక్షలు పూనడము, పతితమైన జీవితాన్ని గడపడమూ వంటి హీనస్థితికి దిగజారకుండా వున్న మతాలు చాలా అరుదు. మతాలు అలా కలుషితమైనపుడు ప్రజల అభిప్రాయాలను సవరించి వీలైనంత ఎక్కువ మంది ప్రజలను మళ్ళీ సన్మార్గానికి మళ్ళించడానికి మహాత్ములు మన మధ్య వుండటం ఎంతైనా అవసరం. మతం అటువంటి మహాత్ములయందే నివసిస్తుంది. వారి భుజస్కందాలమీదే నిలబడుతుంది.

తాజుద్దీన్ సర్కార్ ఇస్లాం మతంలోని ప్రథమశ్రేణిలోని మహాత్ములలో ఒకరు. ఆయన లక్షా ఇరవై అయిదు వేల (1,25,000) మందిని తనంతటి మహాత్ము లుగా చేశాకనే జగత్తుతో తనకు గల సంబంధాన్ని తెంచుకుంటానని ప్రకటించి, తాము దయాగుణానికే మూల స్తంభమువంటివాడు అని నిరూపించుకున్నారు. మహాత్ములకు మృత్యువు లేనేలేదని, వారు చిరంజీవులని మనకందరకూ తెలుసు. వారి సమాధులలోని మట్టి సహితమూ సత్యాన్వేషకులకు ఉపదేశాలను, ప్రోత్సా హాన్ని ఇవ్వగల్గినంతటి ఆధ్యాత్మిక శక్తి కల్గి ఉంటుంది. దీని వలన 1,25,000 మంది మహాత్ములు తయారయ్యే వరకు తాజుద్దీన్ సమాధి అటువంటి ఆధ్యాత్మిక శక్తి కలిగి వుంటుందని మనం గుర్తించాలి.

ఒక మనిషిని మహాత్ముడుగా తీర్చిదిద్దడం అంటే మాటలు కాదు. సామాన్యమైన ఆధ్యాత్మిక ప్రబోధనల ద్వారా వారిలో దైవం పట్ల విశ్వాసాన్ని కలుగజేయవచ్చు. అయితే లౌకిక కట్టుబాట్లను అధిగమించి జీవితాలను సత్యాన్వేషణకు అంకితం చేయడానికి సద్గురువు యొక్క పూర్తి రక్షణ అవసరం ! అటువంటి సద్గురువే తాజుద్దీన్ బాబా కూడా. అటువంటి రక్షణను తన భక్తులకు, మానవ సంఘానికి ఆయన ఎలా కల్గించారో చదవడం కుతూహలంగా ఉంటుంది.

అబ్దుల్ అజీజ్ అనే ఆయన సద్గురువు కోసం అన్వేషణ సాగిస్తున్నారు. అనేక మంది పీర్లు ఆయనను తమ భక్త కోటిలో చేర్చుకోవడానికి ప్రయత్నించారు. అయితే అబ్దుల్ అజీజ్‌కు మాత్రం వారి యందు గురుత్వ భావమేర్పడలేదు. ఒకరోజు ఆయనకు కలలో ఒక మహాత్ముడు దర్శనమిచ్చారు. మరునాడు ఉదయం తన కలలోని మహాత్ముని వర్ణించి తన మిత్రులతో చెప్పాడు అబ్దుల్ అజీజ్. అందులో ఒక మిత్రుడు అబ్దుల్ అజీజ్ చెప్పిన మహాత్ముడు తాజుద్దీన్ బాబాను పోలి వున్నాడని చెప్పి బాబా పిచ్చాసుపత్రిలో వుండగానూ, సకర్దరాలో వుండగానూ కనపరచిన అద్భుత లీలలను గూర్చి అతనితోచెప్పాడు. ఇది విన్న అజీజ్‌కు తాజుద్దీన్ బాబాను దర్శించాలన్న కోరిక గాఢమై 1908లో అతను వాకీలో బాబాను దర్శించాడు. అజీజ్ వాకీ వచ్చినపుడు తాజుద్దీన్ బాబా చెట్టు క్రింద కూర్చుని వున్నారు. అజీజ్‌ను చూస్తూనే తాజుద్దీన్ బాబా నేలమీదనుండే గడ్డిపరకనొకదానిని తీసికొని దానితో తన కఫ్నీ అంచుమీద అబ్దుల్ పూర్తి పేరు వ్రాసి అతనిని చూచి చిరునవ్వులొలికించారు. తన పూర్తి పేరు బాబాకెలా తెలిసిందా అని అజీజ్ ఆశ్చర్యపోయాడు. ఈ సంఘటన అతనిలో సహజమైన నమ్మకాన్ని కలిగించింది. అజీజ్, వాకీలో బాబా సన్నిధిలో చాలా రోజులు గడిపాడు. ఆ కాలంలో ఇతడు తాజుద్దీన్ బాబా తన పేరును ఆయన కఫ్నీ అంచుమీద వ్రాసుకుని తనను ఆయన బిడ్డగా అంగీకరించి, తన రక్షణ భారాన్నంతా ఆయనే వహించదలచారని అర్థం చేసుకున్నాడు. రోజులు గడచిన కొద్దీ అటువంటి అజీజ్ నమ్మకం యింకా యింకా దృఢతరం కాజొచ్చింది.

తాజుద్దీన్ బాబాకు అప్పుడప్పుడు కల్గే దివ్యానుభూతుల వలన ఒక్కొక్కప్పుడు తీవ్రమైన కోపంతో భక్తులను కొట్టేవారు గూడా. అయితే అది ఒక రకమైన

ఆశీర్వాదమనే సంగతి భక్తులు గ్రహించేవారు. బాబా అటువంటి తీవ్రధోరణిలో ఉన్నప్పుడు భక్తులంతా సచ్ఛీల అయిన 'మరియంబి అమ్మాసాహెబ్' అనే ఆమెను బాబా దగ్గరగా పంపించేవారు. ఆమెను చూడగానే తాజుద్దీన్ బాబా కోపమంతా చల్లారి శాంతపడేవారు. అటువంటి తాజుద్దీన్ బాబా అనుభూతులను ఒకసారి అజీజ్ కూడా తిలకించాడు. ఒకసారి తాజుద్దీన్ బాబా చాలా కోపంగా వున్నారు. ఆయన ముఖం అంతా వింత అయిన కాంతిని వెదజల్లుతు న్నది. మామూలుగా భక్తులు అమ్మాసాహెబ్‌ను ఆయన ఎదురుగా పంపించారు. ఈసారి ఆమెను చూచినాగూడా శాంతించక ఆమెను పట్టుకు బాదసాగారు. కొద్దిక్షణాల తరువాత ఆయన శాంతించి, నేరుగా వెళ్ళి అజీజ్ చేతిని తన చేతిలోకి తీసికొని ఒక ద్విపదను ఇలా చదివారు !

"నీ దగ్గరకు వచ్చి నీ భక్తులైనవారు దైవానికే భక్తులవుతారు. అటువంటి భక్తుని చేతి మీద భగవంతుని చేయి ఎప్పుడూ ఉంటుంది. రాబోయే రోజులలో కూడా చేయి అలానే ఉంటుంది. ఈ రోజు ఉపదేశం పొందిన వ్యక్తి కూడ నీ భక్తుడే. నీదైన యీ షేక్ చేయి కూడా ఆ దయామయుడే !"

అలా ద్విపద చదివి అజీజ్‌ను తన భక్తునిగా అంగీకరించి తాజుద్దీన్ బాబా అతని పేరు 'నశీరుద్దీన్' గా మార్చారు. 'నశీరుద్దీన్' తరువాత బాబా సన్నిధిలో చాలా కాలం నివసించాడు. తరువాత అతను కూడ తాజుద్దీన్ బాబా యంతటి మహాత్ముడైనాడు.

ఒకరోజు ఉదయం తాజుద్దీన్ బాబా సకర్దరాలో ముఖద్వారం వద్ద కూర్చొని వున్నారు.ఆ సమయంలో ఆయన పొడుగాటి కోటు వేసుకొని వున్నారు. అది తెల్లవారుజామున 5 గంటల సమయం. కరీంబాబా అనే భక్తుడు ఆ సమయంలో బాబా దగ్గరకు వెళ్ళి నమస్కరించాడు. అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా కరీంను యిలా అడిగారు : "నేను యిప్పుడు ఎలా కనిపిస్తున్నాను?" అని "దైవ వర్చస్సుతో మీరు వెలిగిపోతున్నారు" అన్నాడు కరీం బాబా. అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా తను తొడుక్కున్న కోటును విప్పేసి, దిగంబరంగా నిల్చుని, "ఇప్పుడు నేనెలా కనిపిస్తు న్నాను?" అని మళ్ళీ అడిగారు. కరీంబాబా మళ్ళీ, "దైవ సామ్రాజ్యపు ఠీవితో మీరు వెలిగిపోతున్నారు" అన్నాడు. అప్పుడు బాబా తన చొక్కా చేతులను కరీం

బాబా చేతికిచ్చి, "గట్టిగా పట్టుకో ! ఇహపరాల గురించి నువ్వు భయపడనవసరం లేదు" అంటూ తన దుస్తులను కరీంబాబా తలచుట్టూ చుట్టారు. తర్వాత ఆయన కరీం బాబా చేతిలో కొన్ని మధురపదార్థాలను పెడుతూ, "ఇది వివాహ సమయంలో యిచ్చే కానుక" అన్నారు. అందుచేత తాజుద్దీన్ బాబా భక్తులందరిలోకి కరీంబాబాకు ప్రత్యేక స్థానం వుంది.

ఫతే మహమ్మద్ అనే ఆయనను మహాత్ముడుగా తీర్చిదిద్దిన తాజుద్దీన్ బాబా లీల యింకా అద్భుతమైనది. ఫతే మహమ్మద్ షా అఫ్ఘనిస్తాన్ నుండి భారతదేశం వచ్చి, మోతమల్ జిల్లాలోని ధార్వా అనే గ్రామంలోని మశీదులో నివశించేవాడు. అతడు రాత్రింబవళ్ళూ ధ్యానంలో మునిగి చిత్రమైన సమాధిలో వుండిపోయేవాడు. తాజుద్దీన్ బాబానే ఆయనను ధార్వా గ్రామానికి పంపించారని చెప్పుకుంటారు. ధార్వా గ్రామానికి చేరకముందు ఫతే మహమ్మద్ షా తాజుద్దీన్ బాబాను నాగపూర్ పిచ్చాసుపత్రిలో కలుసుకున్నారు. ఆ సమయంలో తాజుద్దీన్ బాబా తను వుండే జైలు గది గురించి యిలా అన్నారు : "ఈ గది ఎప్పటికీ ఖాళీగా వుండదు" అని. ఆ మాటలు అక్షరాలా నిజమయినాయి. తాజుద్దీన్ బాబా పిచ్చాసుపత్రిని వదిలి వచ్చినప్పుడు తాముున్న గదిలో ఫతేషాను వుంచారు. ఫతేషా కూడ తర్వాత గొప్ప మహాత్ముడైనాడు. తాజుద్దీన్ బాబా సమాధి చెందాక మహారాజు రఘోజీరావు ఫతేషాను పిచ్చాసుపత్రినుంచి విడుదల చేయించి సక్కర్దరాలో తాజుద్దీన్ బాబా స్థానంలో వుండమని ప్రార్థించాడు. అప్పుడు ఫతేషా యిలా సమాధానమిచ్చారు : "ఆ ప్రదేశము మనము శిరస్సున ధరించవలసినట్టిది. మీరు నన్ను అప్పుడే అక్కడకు తీసుకు వెళ్ళదలచారా !" అన్నారు. తాజుద్దీన్ బాబా నివసించిన ఆ ప్రదేశము ఎంతో పవిత్రమైనదని, మన కాళ్ళతో త్రొక్కి దానిని అపవిత్రపరిస్తే పాపం చుట్టుకుంటుందని ఆయన భావం. ఫతేషా నిర్యాణం వరకూ పిచ్చాసుపత్రిలో ఆ 'గది' లోనే వున్నారు. అక్కడ ఆయన నిర్యాణం చెందాక ఆయన శరీరాన్ని తాజుద్దీన్ బాబా సమాధి వున్న 'తాజాబాద్' కు తెచ్చారు. ఫతేషా యింతకు ముందు తాజాబాద్ గురించి అన్న మాటలు ఆయన శరీరాన్ని తలల మీద మోసుకొని తాజాబాద్‌కు తీసుకురావడం గురించి చెప్పిన సూచనగా మనం తీసుకోవచ్చు. లేదా తాజుద్దీన్ బాబా అందుకున్న మహోన్నత ఆధ్యాత్మిక స్థితిని

శరీరాలు నిలచి వున్నంత కాలం ఎవరూ అందుకోజాలరని సూచించి వుండవచ్చు.

హిజాముద్దీన్ అనే ఆయన తన యింటి వద్ద తానుండగానే తాజుద్దీన్ బాబా తనను శిష్యుడిగా చేసుకోవాలని ఒకసారి అనుకున్నాడు. ఆ రోజునే అతనికి తాజుద్దీన్ బాబా స్వప్న దర్శనమిచ్చారు. ఆ కలలో తాజుద్దీన్ బాబా ఒక చెరువు ఒడ్డున కూర్చొని, తమ కాళ్ళు కడుగుకుంటున్నారు. ముస్లిములందరూ నమాజ్ చేయబోయే ముందు అలాగే కాళ్ళు కడుక్కుంటారు. ఆయన కాళ్ళు ముంచిన చోటల్లా అక్కడి నీరు వింత కాంతితో ప్రకాశిస్తున్నాయి. మరునాడు ఉదయమంతా హిజాముద్దీన్ ఆ కలను బాగా వితర్కించుకొని చివరకు తాజుద్దీన్ బాబా తనను ఆయన శిష్యుడిగా అంగీకరించారని, యిదే ఆ కల అర్థమనీ నిర్ణయించుకున్నాడు. అయినా కూడా హిజాముద్దీన్ ఆ రోజున తాజుద్దీన్ బాబాను దర్శించి తన కోరికను బాబాకు కూడా తెలియజేశాడు. వెంటనే తాజుద్దీన్ బాబా, "రాత్రి మనం కలుసుకున్నాం కదా ! అది సరిపోలేదా ?" అన్నారు. హిజాముద్దీన్ ఆశ్చర్యపోయాడు. సంతోషంతో పుక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు. ఆ సంతోషంతోనే హిజాముద్దీన్ మనసులో "ఇప్పుడు మీరు నన్ను శిష్యునిగా అంగీకరించారు. కనుక నాకు నిదర్శనమేమైనా చూపించవలసినది" అని ప్రార్థించాడు. అదతలా భావన చేసిన మరుక్షణమే తాజుద్దీన్ బాబా అతనివైపు తిరిగి,"నీకు నిదర్శనం కావాలా ? ఆ పని కాజా హసన్ నిజామీ చేస్తాడు" అన్నారు.

సూఫీ మహాత్ముడైనా కాజా ముద్దీన్ చిస్తీ గారి గద్దెకు వారసులైన కాజా నిజామీ గారు గొప్ప మహాత్ములు. వారి నివాసం ఢిల్లీ నగరం. తాజుద్దీన్ బాబా ఆధ్యాత్మికంగా కాజా నిజామీగారితో సంబంధం కలిగి వున్నారని తలచి హిజాముద్దీన్ విభ్రాంతి చెందాడు. మరుక్షణమే అతని మనసులో ఒక సందేహం స్ఫురించింది. "తాజుద్దీన్ బాబా నన్ను హజరత్ నిజామీ దగ్గరకు పంపుతున్నారే! నిజామీ గారు కూడ తాజుద్దీన్ బాబా అంతటి మహాత్ములేనా ? కాదా?" అని. అందుచేత హజరత్ నిజామీగారిని పరీక్షించదలచాడు. వెంటనే నిజామీగారికి ఏమీ అర్థం కాని విధంగా,"మీ శిష్యరికం చేయమని నాకు ఆదేశం వచ్చింది. నన్ను మీ దగ్గరకు ఎప్పుడు రమ్మంటారో తెలియజేయవలసింది" అని వ్రాసి తన సంతకంగానీ, అడ్రస్‌గాని వ్రాయకుండా నిజామీగారికి ఉత్తరం పంపించాడు.

హిజాముద్దీన్ యిట్లా వ్రాసినా కూడా కొన్ని రోజుల తరువాత నిజామీ గారి దగ్గర నుండి సమాధానమొచ్చింది. ఆ సమాధానం యిలా వుంది. "హిజాముద్దీన్! తాజుద్దీన్ బాబా ఆజ్ఞానుసారంగా నువ్వు యిక్కడకు రావలసింది. హజరత్ నిజాముద్దీన్ గారి నెలసరి ఉత్సవం ప్రతినెలా 17వ తేదీన జరుగుతుంది. ఆ రోజున నువ్వు వచ్చి దీక్ష తీసుకోవలసింది".

ఈ జాబు నిజాముద్దీన్ యొక్క సర్వజ్ఞత్వాన్ని, ఆయనకు తాజుద్దీన్ బాబాతో గల సన్నిహితత్వాన్ని గూడ తెలియజేసింది. హిజాముద్దీన్ వెంటనే ఢిల్లీ వెళ్ళారు. అతడు నిజాముద్దీన్ గారి దర్గాలో ప్రవేశించగానే ఎవరూ అతనిని పరిచయం చేయకుండానే, అప్పుడు ఆ దర్గాకు వారసుడైన నిజాముద్దీన్ అతనిని పేరు పెట్టి పిలిచి, "హిజముద్దీన్, వచ్చావా ? రేపు ఉదయం ఉపదేశం తీసుకో!" అన్నారు. ఆ మరుసటిరోజే హిజాముద్దీన్ నిజాముద్దీన్ గారి ఉపదేశం పొందాడు.

విజయనగరానికి చెందిన ప్రఖ్యాత మహాత్ముడు ఖాదర్ వలీబాబా, హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా శిష్యులలో ఒకరు. తిరుచునాపల్లి రాజవంశానికి చెందినవారైన అతని తల్లిదండ్రులు విజయనగరంలో స్థిరపడ్డారు. వారు దైవభక్తులు, ఖాదర్ పినతండ్రి గూడ విశాఖపట్టణంలో గొప్ప మహిమలు గల ఫకీరుగా ప్రఖ్యాతి చెందారని ప్రజలు చెప్పుకుంటారు. ఖాదర్ షా 1900 సంవత్సరంలో జన్మించారు. బాల్యం నుంచీ కూడ ఖాదర్ దైవరక్షణలో వున్నట్లుండేవారు. భయంకరమైన త్రాచుపాము మొదలు క్రూరమృగాలనుండి గూడ అనేక సార్లు అతడు అద్భుత రీతిన రక్షింపబడ్డాడు. ఉదాహరణకు – ఒకసారితడు ఒక యింట్లో పడుకుని వున్నాడు. ఆ సమయంలో చుట్టూ వున్న యిండ్లన్నీ తగులబడినా అతడు పడుకొని వున్న యిల్లు మాత్రం కొంచెం గూడ అంటుకోలేదు ! మరొక విశేషమేమంటే అతనిపై ఎవరు కోపగించుకున్నా వారు వెంటనే ఏదో విధంగా శిక్షింపబడేవారు.

బాల్యంలోనే అతడు సాధుసత్పురుషుల చరిత్రలపట్ల ఎంతో ఆసక్తి కలిగి వుండేవాడు. హైస్కూలులో చదువుతున్నప్పుడే అతనికి ఈ పొట్టకూటి చదువుల పట్ల విముఖత కలిగింది. మానవుని జీవిత పరమార్థం. ఆధ్యాత్మిక వికాసమేనని అప్పుడే అతడు గ్రహించాడు. అప్పటి నుండి అతడు ఆటల యందు, స్కూలు పుస్తకాల యందు, బంధుమిత్రాదులయందు అనాసక్తి కలిగివుండేవాడు. తన

సమయాన్నంతా, "ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత చెందడానికి మార్గాలేమిటి?" అనే విషయం గూర్చే ఆలోచిస్తుండేవాడు. ఖాదర్ తండ్రిగూడ దైవభక్తిగలవాడే గనుక అతని మనసుని అర్థం చేసుకొని అతనినేమీ అటంకపరచలేదు.

కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత, అభివృద్ధి చెందుతున్న ఒక కంపెనీవారు ఖాదర్‌కు మంచి ఉద్యోగం యిస్తామని అతనిని తమ వైపు త్రిప్పుకోజూచారు. అప్పుడు ఖాదర్ తండ్రి అతని మార్గమదికాదని చెప్పి, అతని మార్గము, గమ్యముల గురించి గుర్తు చేసారు. తర్వాత ఒక రోజు ఖాదర్ తండ్రి అయిదు రాగి నాణాలు అయిదుగురు సాధువులకివ్వమనీ ఆ విధంగాచేసి తాను తాజుద్దీన్ బాబాకు చెప్పుకున్న మొక్కును తీర్చమనీ ఖాదర్‌తో చెప్పి, "నేను ఈ రోజుసాయంత్రం వెళ్ళిపోతున్నాను. జాగ్రత్తగా వుండు" అని కూడ చెప్పాడు. తాను చెప్పినట్లే ఆ పరమభక్తుడైన ఖాదర్ తండ్రి ఆ సాయంత్రం ప్రశాంతంగా కన్ను మూసాడు.

అప్పటి నుండి ఖాదర్ షా హృదయం ఒక పరిపూర్ణ మహాత్ముని కోసం వ్యథ పడసాగింది. ఇప్పటి వరకు ఖాదర్ షా సమాజంలో లెక్కలేనంతమంది గొప్ప ఆధ్యాత్మికవేత్తలుగా నటించే కపట గురువులను చూచి చూచి తనకు సమర్థుడైన గురువు లభిస్తాడా లేదా అని కలవరపడసాగాడు. ఇలా వుండగా ఒకసారి తాజుద్దీన్ బాబా భక్తుడైన హజరత్ బాబా తన గురువు యొక్క ప్రేమపూరితమైన సందేశాన్ని ప్రజలలో వ్యాప్తి చేయడానికి విజయనగరానికి వచ్చారు. ఖాదర్ బాబా ఆయన సందేశాన్ని విని అనతి కాలంలోనే నాగపూర్‌ను దర్శించాడు.

మొదటిగా తాజుద్దీన్ బాబాను చూచినప్పుడు తన దర్శనానికి వచ్చిన ప్రజలను ఉచ్చరించరాని చెడ్డ తిట్లు తిడుతూ దిగంబరుడుగా వున్న యీ పిచ్చి ఫకీరు ఆధ్యాత్మిక సామ్రాజ్యానికి అధినేత ఎలా అవుతాడు ! అనుకున్నాడు ఖాదర్. అప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా గుఱ్ఱబ్బండిని ఎక్కి బండి వెంటబడుతున్న జనాన్ని బండతిట్లు తిడుతూ బండి తోలుకుంటూ వెళ్ళారు. ఖాదర్ షా కాలకృత్యాలు తీర్చుకొనడానికి, తన అనుష్ఠానం పూర్తి చేసుకోడానికీ వెనుకనే ఆగిపోయాడు. ఖాదర్ షా తను వెళ్ళదలచుకున్న ప్రదేశానికి నడిచి వెళుతూ వుండగా హఠాత్తుగా తాజుద్దీన్ బాబా ఆయన ముందు ప్రత్యక్షమై, "ఏమిటి నీ

సందేహం ? ఇలా అపార్థం చేసుకున్నావెందుకు ? ఎటువంటి సందేహానికీ యిక్కడ తావులేదు" అంటూ నిశ్చేష్టుడైన ఖాదర్ స్పృహలోకి వచ్చేటంతటిలోనే అద్భుతరీతిన మాయమయ్యారు.

మరునాడు ఉదయం ఖాదర్ షా హజరత్ బాబా యింకా కొందరు భక్తులూ తాజుద్దీన్ బాబా చుట్టూరా కూర్చొని వున్నారు. తాజుద్దీన్ బాబా హజరత్ బాబా వైపు తిరిగి, "ఆ మెత్తనైన అంగికి కొన్ని కుట్లు వేసిరా" అని ఆజ్ఞాపించారు. గురువు ఆజ్ఞను పాటించడానికి హజరత్ బాబా అక్కడ నుండి లేచి బయటకు వెళ్ళారు. ఖాదర్ కూడా హజరత్ బాబాను అనుసరించి వెళ్ళి ఆయనతో "బాబా ఆజ్ఞలో గూఢార్థం వున్నది. కొద్దిసేపట్లో అంగీలాగా సున్నితంగా వుండే ఒక ధనవంతుడు యిక్కడకు రాబోతాడని అతనికి ఎదురువెళ్ళి అతనికి వివేకం కల్గేటట్లు కొన్ని మాటలు చెప్పమనీ ఆయన భావం" అని చెప్పాడు. ఇది విన్న హజరత్ బాబాకు తన గురువు చెప్పిన మాటలనూ ఖాదర్ బాబా చెప్పిన వాక్యాన్నీ సమన్వయపరచుకోవడం ఎలాగో అర్థం కాలేదు. అయితే కాసేపటికి విలువైన కారులో కూర్చొని ఒక ధనికుడు రానే వచ్చాడు. ఆయన వెంట పళ్లెంలో అపురూపమైన కానుకలను తెచ్చారు. వాటిని హజరత్ బాబా అందుకొని తాజుద్దీన్ బాబా వద్దకు తీసుకురాగానే తాజుద్దీన్ బాబా అతనితో, 'విజయనగరం నుంచి వచ్చిన వాడు వివరించి చెప్పనిదే నీవేమీ అర్థం చేసుకోలేవా !" అని ప్రశ్నించారు.

తాజుద్దీన్ బాబా భక్తులలో జబల్‌పూర్ బాబా కూడ ఒకరు. చిన్నప్పటి నుంచి ఆయన శాంతమే మూర్తీభవించి వున్నదా అన్నట్లు వుండేవాడు ! ఒకరోజున శ్రద్ధాళువులైన కొంతమందికి జ్ఞానబోధ చేస్తుండగా ఒక మూలన వింటూ కూర్చున్న యువకుడైన ఖాదర్ మీద ఆయన దృష్టి పడింది. వెంటనే జబల్‌పూర్ బాబా పారవశ్యంలో ఖాదర్‌కు అణకువతో నమస్కరిస్తూ, "ఓ మహాత్మా! నీ శక్తిని నాకు చూపించు" అంటూ గొణగసాగారు.

గందరగోళంగా వున్న ఈ సన్నివేశాన్ని చూచిన ఖాదర్ విభ్రాంతితో అక్కడ నుండి వెళ్ళిపోయాడు. తర్వాత ఆ భక్తులంతా తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు వెళ్ళారు. అప్పుడాయన జబల్‌పూర్ బాబాతో, "నా శక్తిని నీవు చూడాలనుకుంటున్నావా? నా ఆధ్యాత్మిక శక్తిని నీవు సందేహిస్తున్నావా"? అని అడిగారు. అప్పుడందరూ

యువకుడైన ఖాదర్ షా, తామూ ఒక్కరేనని తాజుద్దీన్ బాబా చెప్పారని గుర్తించారు.

మరొక సందర్భంలో హజరత్ బాబా, ఖాదర్ బాబాను పిలిచి వంటకు ఉపయోగపడేలా కట్టెలు కొట్టవలసినదిగా కోరారు. ఖాదర్ బాబా ఆయన మాటలు శిరసావహించారు. అయితే ఖాదర్ బాబాకు కట్టెలు కొట్టడం ఎప్పుడూ అలవాటు లేకపోవడంతో ఆయన చేతులు పుండ్లు పడ్డాయి. తర్వాత హజరత్ బాబా హుజూర్ బాబాకు ఎదురు పడ్డప్పుడు ఆయన కోపంగా, "ఓరీ మూర్ఖుడా ! నా చేతులు చూడు, ఎలా పుండ్లు పడ్డాయో ! నీవు నా చేత కట్టెలు కొట్టిస్తావా !" అన్నారు.

మనకు ఆశ్చర్యం కొల్పే విషయమేమిటంటే ఖాదర్ నాగపూర్ వచ్చి మూడు రోజులైనా ఆయన తాజుద్దీన్ బాబాతో ఒక్కమాటైనా మాట్లాడలేదు. నాల్గవరోజు తెల్లవారు జామున ఖాదర్‌కు ఒక కల వచ్చింది. ఆ కలలో అతనికి పెద్ద భోషాణాలు రెండు కనిపించాయి. వాటి తాళం చేతులను ఎవరో అతని చేతికి యిచ్చారు. వాటితో ఆయన ఆ రెండు భోషాణాలను తెరచి చూచారు. వాటిలో ఒక దాంట్లో నిండుగాను, రెండవదాంట్లో సగానికీ పవిత్రమైన గ్రంథాలు వున్నాయి. ఈ కల పూర్తయి ఖాదర్ నిద్ర నుండీ లేవగానే అతని ప్రక్కనే తాజుద్దీన్ బాబా నిలబడి దర్శనమిచ్చారు. ఆ ప్రదేశాన్నంతా చిమ్ముతున్న ఒక వృద్ధ స్త్రీ కూడా తాజుద్దీన్ బాబా అక్కడ నిలబడి వుండడం చూచి అక్కడ నిద్రపోతున్న మిగతా భక్తులందరినీ నిద్ర లేపింది. అంతలోనే తాజుద్దీన్ బాబా అదృశ్యులై పోయారు. తర్వాత తనకు కల్గిన అనుభవాన్ని ఖాదర్‌బాబా అమాయకంగా హజరత్ బాబాతో చెప్పినప్పుడు తాజుద్దీన్ బాబా ఖాదర్ బాబాతో యిలా అన్నారు : "బాబా యిటువంటి అనుభవాలను నీవు యితరులతో ఎప్పుడూ చెప్పరాదు. అయినా యిప్పుడు నీకేం భయంలేదు" అంటూ చిరునవ్వుతో ఆశీర్వదించారు.

త్వరలోనే ఖాదర్ షా విజయనగరానికి తిరిగి వెళ్ళి అక్కడ తీవ్రమైన ఆధ్యాత్మిక సాధనలలో తన కాలాన్నంతా వెచ్చించసాగాడు. ఆయన సాధనలు శీఘ్రంగానే ఫలించి ఆయన గూ॥ గొప్ప మహాత్ములయినారు.

అసంఖ్యాక జనవాహిని లౌకిక, ఆధ్యాత్మిక సమస్యల పరిష్కారానికోసం ఖాదర్ బాబా దగ్గరకు పరుగులిడేవారు. ఖాదర్ బాబా సమాధి చెందిన తర్వాత భక్తులు ఆయన ఆశీర్వచనాన్ని నేటికీ కూడ పొందుతూనే వున్నారు. బాబా ఖాదర్‌వలీ మానవాళికై తాజుద్దీన్ బాబా వెలిగించి యిచ్చిన ఒక జ్యోతి. తన గురువంతటి వాడైన బాబా ఖాదర్‌వలీ కూడ తనంతటి శిష్యులను ఎందరినో తయారుచేశాడు.

అధ్యాయము - 7

మృత్యుంజయుడు

మానవజాతిని పాపం నుంచి, దాని ఫలితమైన మృత్యువు నుంచి రక్షించ డానికే తానవతరించానన్న జీసస్ క్రీస్తు, మృత్యువు, వృద్ధాప్యము, రోగముల బారిన పడకుండా బైటపడే మార్గాన్ని అన్వేషిస్తానని ప్రతిజ్ఞ చేసిన బుద్ధుడు కూడ అందరి మానవులలాగే మృత్యువాతబడ్డారు కదా ! మరి వారు చేసిన ప్రతిజ్ఞలనూ ఎలా నెరవేర్చుతున్నట్లు ? అనే అనుమానం సామాన్య మానవులకు కలుగవచ్చు. ప్రవక్తలయొక్క, మహాత్ముల యొక్క జీవితాలు సామాన్య జనుల జీవితాలవలె గాక అందుకు భిన్నంగా వుంటాయని, వారికసలు మృత్యువనేదే లేదని, వారు శాశ్వతమైన ఆధ్యాత్మిక స్థితిలో యెప్పుడూ జీవించే వుంటారనీ సమాధానం చెప్పినపుడు సామాన్య జనులకు నమ్మడం కష్టంగానే వుంటుంది. ఇటువంటి మన నమ్మకాన్ని చూచి నాగరికులు తరచుగా "నవ్వుతూ" వుంటారు. అదృష్టవశాత్తు నవ్వు నిజాన్ని వమ్ము చేయలేకపోగా, అవివేకాన్నే వ్యక్తపరుస్తుంది.

ఏమైనప్పటికీ యీ ప్రవక్తలు, దైవాంశ సంభూతులూ తమ శిష్యులను దైవ న్యాయాన్ననుసరించి నడువవలసిన ఆధ్యాత్మిక క్రమశిక్షణా రీతులను యేర్పర చారు. ఆ పద్ధతులను అనుసరించినట్లయితే ప్రతి వ్యక్తి తామందుకున్న ఉన్నత శిఖరాలను చేరుకుంటాడని, పూర్ణ జ్ఞానాన్ని పొందుతాడనీ ప్రవచించారు. పవిత్ర హిందూ మత గ్రంథాలలో హిందూ ఋషులు క్షుణ్ణంగా వివరించిన వివిధ రకాలైన యోగమార్గాలు, బుద్ధుడు ప్రవచించిన అష్టాంగ మార్గము, జీసస్ క్రీస్తు

చెప్పిన (Sermon on the mount) ధర్మోపదేశాలు, ఇస్లాం మతంలోని అద్భుతమైన సిద్ధాంతరీతులు ఇవన్నీ మానవులను శాశ్వత ఆనంద పదవికి తీసుకుపోయే జీవన విధానాలే.

ఈ ప్రవక్తలు, మహా పురుషులు సామాన్య మానవుల మధ్య జీవించినప్పటికీ ఆ భగవంతుని కృప వలన, వారికి వారు విధించుకున్న అత్యుత్తమ క్రమశిక్షణ వలన, జాతి యందు తమకు గల అవధులు లేని కరుణ వలనా తమను తాము మహాత్ములుగా మలచుకున్నారు. వారు చెప్పినదంతా సత్యమేననడానికి, మానవుడిలో మహాత్ముడు కాగల శక్తి సామర్థ్యాలు పూర్ణంగా వున్నాయనడానికి వారి జీవితాలే మనకు సాక్ష్యాధారాలు. జీసస్ క్రీస్తు, "స్వర్గ సామ్రాజ్యము నీలోనే ఉన్నది", "స్వర్గ సామ్రాజ్యాన్ని అన్వేషించు" "స్వర్గంలోని నీ తండ్రివలె నిర్మలుడవై యుండు" అని మనకు చెప్పినపుడు పామరులమైన మనము దృఢమైన నమ్మకముతో పట్టుబట్టి కృషి చేస్తే ఆయన స్థితినే మనమూ పొందగలమనీ,ఆయన వాక్యాలనే మనమూ బోధిస్తామనీ ఆయన ఎరిగే వున్నారు. కాని జనబాహుళ్యం తాము ఆచరించవలసిన ధర్మాలను ఉల్లంఘించడానికి బుద్ధుడు, క్రీస్తు మొదలైన వారు అవతారపురుషులని, కనుకనే వారు ఆ స్థితిని పొందారని అజ్ఞులమైన మనము అటువంటి స్థితిని పొందడం అసాధ్యమనీ సాకు చెప్పుకుంటున్నారు. ఆ విధంగా జనబాహుళ్యం పెడమార్గాన పడి అంధత్వం చేత, నిర్లక్ష్య వైఖరి చేత దైవం మనకిచ్చిన వెలలేని కానుకలను పోగొట్టుకుంటామనే వుద్దేశ్యంతోనే మళ్ళీ మళ్ళీ మహాత్ములు మన మధ్య అవతరించి మన కళ్ళు తెరిపిస్తూ వుంటారు. వారు సక్రమంగా క్రమశిక్షణను పాటించి తమ నడవడికలో అన్ని విధాలుగా ప్రవక్తలను పోలి వుంటూ మిగతా ప్రజలను కూడా తమ వలె ఆచరించడానికి ప్రోత్సహిస్తారు.

హజరత్ బాబా తాజుద్దీన్ ఔలియా అటువంటి గొప్ప మహాత్ములలో ఒకరు. వారు జీవించివున్నప్పుడు ఆధ్యాత్మిక ఔన్నత్యాన్ని ఋజువు చేయడమే గాక సమాధి చెందిన తరువాత కూడ జిజ్ఞాస గల భక్తులకు పిలిచిందే తడవుగా పలుకుతూ ఒక్కొక్కసారి భౌతిక రూపంతోనే దర్శనమిస్తూ ప్రవక్తలు, మహాత్ములు మరణించి నప్పటికీ వారి మరణం సామాన్య జనుల మరణం వంటిది కాదని ఋజువు

పరచారు. ఆయన ఎప్పుడెప్పుడు ఎవరెవరికి భౌతికంగా దర్శనమిచ్చారో గుర్తు తెచ్చుకోవడం అవసరం.

హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా ప్రదర్శించిన అటువంటి లీలలలో అహమ్మద్ ఆలీషా అనుభవాన్ని చెప్పుకోవచ్చు. జీవించి వుండగానే సంకల్ప మాత్రాన రకరకాల వేషాలలో వివిధ ప్రదేశాలకు వెళ్ళగలిగిన శక్తిమంతునికి సమాధి అనంతరం అటువంటి లీలలు ప్రదర్శించడం ఏమంత కష్టం ! తాను 1,25,000 మంది మహాత్ములను తయారు చేసే వరకూ యీ ప్రపంచంతో సంబంధం కలిగి వుంటానని,ఆయన పిడికిలిని విచారణ దినం వరకు విప్పమనీ లక్షలాది సంవత్సరాలు మహారాజు రఘోజీరావ్ భవనంలోనే విశ్రమిస్తాననీ ఆయన ప్రకటించి వున్నారు. అందువలన భౌతిక కాయాన్ని పరిత్యజించిన అనంతరం కూడా ఆయన జీవించి వుంటారనే సంగతి వారికి ముందే తెలుసునని మనం గ్రహించవచ్చు.

అందుచేతనే బాబా తాజుద్దీన్ ఔలియా సత్యాన్వేషకులకు సరియైన బాట చూపడానికి తాము భౌతిక కాయంతో వున్నప్పటిలాగానే ఎప్పుడూ సిద్ధంగానే వున్నారు. ఒక్కొక్కసారి ఆయన లీలల ద్వారా, మరొకసారి భౌతిక రూపంలోనూ దర్శనమిచ్చి భక్తులకు తగిన సందేశాలను యిస్తూ ఉంటారు. ఆధునిక ప్రపంచం యిదంతానమ్మినా నమ్మకపోయినా ఆయనను నమ్ముకున్న భక్తులు మాత్రం చిక్కు సమస్యలలో అందరికీ ప్రభువైన దేవుణ్ణి వేడుకొని ఆయన అందించే సందేశాలను, ఆశీర్వచనాలనూ నమ్మకంతో స్వీకరిస్తారు.

అధ్యాయము - 8

మహాత్ముడు - ఆవశ్యకత

మనం యింతవరకూ తెలుసుకున్నట్లుగా హజరత్ తాజుద్దీన్ ఔలియా కాలాను గుణంగా అవతరించిన మహాత్ముడు. వివిధ ప్రపంచ ప్రజల మనుగడకు మతాలకు చెందిన ప్రజల మధ్య పరస్పర అవగాహన, సోదరభావం తప్పనిసరి అవుతున్న

పరిస్థితులలో తాజుద్దీన్ బాబా మన మధ్య అవతరించారు. అన్ని మతాలలో అవతరిం చిన మహాత్ములు మానవుల మధ్య సహకారం, ఐక్యతా భావం పెంపొందించడ మనే దైవకార్యమనే ఏకైక లక్ష్యం కోసమే పాటుపడ్డారు. తాజుద్దీన్ బాబా కూడా అటువంటి లక్ష్యసాధనకు కృషి చేసారని ఆయన జీవిత చరిత్రలోని అనేక సంఘటనలవల్ల మనం తెలుసుకోవచ్చు :

భిన్నత్వంలో ఏకత్వం :

1920 సంవత్సరంలో ఉత్తరప్రదేశ్ నుంచి హజరత్ నియాజ్-బీస్-నియాజ్ అనే మహాత్ముని శిష్యుడైన కార్యకర్త ఒకరు కాంగ్రెస్ సమావేశాలలో పాల్గొనడానికి నాగపూర్ వచ్చారు. ఒక రోజున తాజుద్దీన్ బాబా తన గుఱ్ఱపు బండిలో నాగపూర్ వీధులలో తిరుగుతున్నారు. అసంఖ్యాక భక్తబృందం ఆయననుసరించి పోతున్నారు. వారిలో ఉత్తరప్రదేశ్ నుండి వచ్చిన కార్యకర్త కూడా వున్నారు. తన చుట్టూ వున్న గుంపులోని ఆ కార్యకర్తను చూడగానే తాజుద్దీన్ బాబా తన దగ్గర వున్న రొట్టెలోంచి కొంచెం ముక్కను త్రుంచి అతనికి ప్రసాదించారు. అయితే ఆ వ్యక్తి బాబా యిచ్చిన ప్రసాదాన్ని స్వీకరించడానికి సంకోచాన్ని ప్రదర్శిస్తూ, "నేను ఏదైనా స్వీకరిస్తే నా గురువు వద్ద నుండే స్వీకరిస్తాను. మరొకరి వద్ద ఎందుకు తీసుకోవాలి"? అనుకున్నాడు. వెంటనే బాబా, "ద్వైత భావాన్ని అద్వైతం జేయటం నీకు తెలియదా?" అని అడిగారు. ఆ కార్యకర్త మనసులోని సంకోచం మాయమై వినయంతో బాబా పాదాలకు ప్రణమిల్లాడు. ఈ సంఘటన భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి చెప్పిన యీ క్రింది వాక్యాన్ని గుర్తుకు తెస్తుంది - "పూర్ణ స్థితిని పొందిన మహాత్ములందరూ అంతటా వ్యాపించి వున్న చైతన్యస్థితే తాము అవడం వల్ల ఒకరి నుండి ఒకరు వేరు కాజాలరు".

తాజుద్దీన్ బాబా పట్ల పార్శీ మహాత్ముని గౌరవం :

ప్రఖ్యాతి వహించిన పార్శీ మహాత్ముడైన మెహర్ బాబా 1913-14 ప్రాంతంలో పూనా నగరంలో బాబా జాన్ అనే సన్యాసిని చేత అద్భుత రీతిన ఉపదేశం పొందిన మహానుభావుడు. ఆయన సాధనలో ఒక దశకు చేరుకున్న తర్వాత బాబాజాన్ ఆయనను వాకీ వెళ్ళి తాజుద్దీన్ బాబా సన్నిధిలో ఎక్కువ

కాలం గడపమని ఆదేశించింది. ఒకరోజున తాజుద్దీన్ బాబా మెహర్ బాబాతో, "కనులు మూసుకొని దేవుని వాక్యం దర్శించు"! అని ఉపదేశించారు. అందుకేనేమో మెహర్ బాబా తనజీవిత శేషాన్నంతా మౌనంలోనే గడిపారు.

1958 సంవత్సరంలో మెహర్‌బాబా మళ్ళీ నాగపూర్ దర్శించినప్పుడు మహారాజు రఘోజీరావ్ ఆయన ఆశీర్వచనాన్ని కోరాడు. అప్పుడు మెహర్‌బాబా, "నువ్వు యిదివరకే తాజుద్దీన్ బాబా ఆశీర్వచనాన్ని పొంది వున్నావు. ఇంకా నేను చేయవలసింది ఏమున్నది?" అని వ్రాసారు. తర్వాత ఆయన తాజుద్దీన్ బాబా మందిరానికి వెళ్ళి అక్కడ కొంత సేపు ధ్యానంలో కూర్చుండిపోయారు. తాజుద్దీన్ బాబా ముఖ్య శిష్యులలో ఒకరైన కరీం కూడా అక్కడకు వెళ్ళి, "మెహర్ బాబా, నా కోసం కూడా ప్రార్థించండి" అని మౌనంగా ప్రార్థించాడు. వెంటనే మెహర్ బాబా తాజుద్దీన్ బాబా చిత్రపటాన్ని చూపుతూ, "తాజుద్దీన్ బాబాను తన గుండె నిండా నింపుకున్న వాని కోసం ప్రత్యేకంగా నేనెలా ప్రార్థించేది?" అనే అర్థాన్ని స్ఫురించేటట్లు చేసారు. దీని వల్ల మెహర్ బాబాకు తాజుద్దీన్ బాబా పట్ల ఎంతటి శ్రద్ధాభక్తులున్నాయో మనము గ్రహించవచ్చు.

నీలకంఠరావ్ :

మహారాష్ట్రకు చెందిన నీలకంఠరావ్ జబల్‌పూర్‌లో ఒక ఆఫీసులో ఉద్యోగి. ఆయన ప్రతిరోజూ తాజుద్దీన్ బాబా ఫోటో ముందు అగరువత్తులను వెలిగించి నమస్కరించేవారు. ఒక రోజు అతడు తీవ్రమైన ధ్యానంలో మునిగిపోయి తాజుద్దీన్ బాబా ఫోటోను, తన యింటిని, పరిసరాలనూ పూర్తిగా మరచిపోయాడు. వెంటనే అతని ముందు తాజుద్దీన్ బాబా ప్రత్యక్షమయ్యారు. 'హాల్' అనే స్థితిని పొందిన నీలకంఠరావ్ ఆనందపారవశ్యంలో బాహ్యప్రజ్ఞను కోల్పోయాడు. ఇంటిలోని వారందరూ ఆందోళనతో డాక్టరుకు కబురు పంపారు. అయితే నీలకంఠరావు మర్నాడు ఉదయానికి గాని స్పృహలోకి రాలేదు. 'హాల్' అనుభవం తాలూకు ఛాయలు అతని ముఖంలో స్పష్టంగా గోచరిస్తున్నాయి. ఆ స్థితిలో నీలకంఠరావు తాజుద్దీన్ బాబాను దర్శించి ఆయన సన్నిధిలో కొంతకాలం గడిపారు. ఒకరోజున తాజుద్దీన్ బాబా నీలకంఠరావును సాయి ఖేడా నివాసియైన (కేశవ్‌దాదాజీ) 'ధునీవాలా' అనే మరొక మహాత్ముని దర్శించమని పంపారు. ఆ మహాత్ముడు

హిందూ మత సాంప్రదాయానికి చెందిన సద్గురువు.

నీలకంఠరావ్‌తో బాటు కరీంబాబా గూడ సాయి ఖేదా బయలుదేరాడు. వారింకా ధునివాలాదాదా ఆశ్రమానికి చేరకముందే నీలకంఠరావు ఆనంద పారవశ్యంతో నృత్యం చేస్తూ యిలా పాడనారంభించాడు : "మహమ్మద్ ప్రవక్త శరణు పొందిన గమ్యం చేరుట తథ్యం. మార్గంతెలిసిన మహానుభావులే మనలను చేర్చును తీరం. సద్గురు కృపయను అమృతపానమే తెలియగజేయును సత్యం" వారిరువురూ సాయిఖేడా చేరగానే చుట్టూవున్న భక్తుల మధ్య ఎత్తైన వేదిక మీద కూర్చొని వున్న దాదాజీని చూచారు. ఆయన చుట్టూ గల భక్తులు, ఎంతటి వారి నైనా మార్చి వేయ గల దాదాజీ శక్తిని పొగడుతూ పాడుతున్నారు. దాదాజీని చూస్తూనే నీలకంఠరావు ఆనందంతో ముంగాళ్ళమీద నడుస్తూ ఆయనను సమీపించి, పారవశ్యంతో వూగుతూ ఆయన వున్న వేదికనెక్కి ఆయన ముందు సాష్టాంగపడి బిగ్గరగా 'తాజుద్దీన్ బాబా' అని అరిచాడు. దాదాజీ నవ్వుతూ, తాజుద్దీన్ బాబా ఒక కుండలో పడిపోయాడు. చేతనైతే నీవు బయటకు తీయి' అంటూ నీలకంఠరావు నోట్లో ఒక జిలేబీ ముక్కను పెట్టారు. ఆయన చెప్పిన మాటలలోనిభావం ఆధ్యాత్మిక పరిభాషతో పరిచయమున్న వారికి సులభగ్రాహ్యమే.

హృదయమనే కుండలో గల నిజాన్ని నీలకంఠరావు వివేకంతో తెలుసుకోవాలని ఆయన భావం. లేక నీలకంఠరావు దాదాజీలో తాజుద్దీన్ బాబా స్వరూపాన్ని చూచి ఆశ్చర్యంతో బిగ్గరగా "తాజుద్దీన్ బాబా" అని అరచి వుండాలి. అందువల్లనే దాదాజీ తాజుద్దీన్ బాబా అంటే ఆయన నామరూపాలు మాత్రమే కాదని, సకల సాధువుల రూపాలలో వున్న ఆత్మ ఒక్కటేనని తెలుసుకోమనీ హెచ్చరించారు.

తాజుద్దీన్ బాబాకు బాబాజాన్‌తోనూ, సాయిఖేడా నివాసియైన ధునీవాలా దాదాజీతోనూ వున్నటువంటి ఆధ్యాత్మిక సంబంధమే శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా, తాజుద్దీన్ బాబాల మధ్య గూడా వుండేది. "ఇప్పుడు ఆధ్వర్యమంతా తాజుద్దీన్ బాబా, అక్కడికి వెళ్ళండి" అని చెప్పి తన దగ్గరకు వచ్చిన కొందరు భక్తులను తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరకు శిరిడీ సాయిబాబా పంపుతుండేవారు. అలానే తాజుద్దీన్ బాబా గూడా ఎంతో మందిని వారి ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధికై శిరిడీ సాయిబాబా వద్దకు పంపేవారు.

శ్రీ ఉపాసనీ మహరాజ్ :

సాకోరి నివాసి, శ్రీ సాయిబాబా ముఖ్యశిష్యుడూ అయిన శ్రీ ఉపాసనీ బాబా తరచూ తాజుద్దీన్ బాబా దర్శనార్థం వాకీ, సకర్దరా సందర్శిస్తుండేవారు. తాజుద్దీన్ బాబాకు ఉపాసనీ మహరాజ్ అంటే అంతులేని అభిమానముండేది. తాజుద్దీన్ బాబా తన భక్తుడైన డా॥ పవనాస్కర్‌ను ఆధ్యాత్మిక శిక్షణ, ఆశీర్వచనాల కోసం శ్రీ ఉపాసనీ మహరాజ్ వద్దకు పంపారు. ఆ సంఘటన గురించి డా॥ దేశ్‌పాండే యిలా వ్రాసాడు. "డా॥ పవనాస్కర్ సామాన్యమైన మహిమలను చూచి అంత తేలికగా ఒకరి ముందు తలవంచే మనిషి కాదు. సాటిలేని ఆ ఫకీరు ప్రదర్శించిన అపూర్వ మహిమలను చూచి, ప్రేమ పూరితాలైనా ఆయన బోధనలను విని విజ్ఞానియైన ఆ డాక్టరు తాజుద్దీన్ బాబాకు పాదాక్రాంతుడైనాడు.

తాజుద్దీన్ బాబా ప్రోత్సాహంతో డా॥ పవనాస్కర్‌కు ఉపాసనీ బాబా యందు కూడా దృఢమైన భక్తి కుదిరింది. ఆయన ఉపాసనీ బాబాను గురువుగా అంగీకరించమని డా॥ పవనాస్కర్‌ను ఆదేశించారు. తాజుద్దీన్ బాబా చెప్పిన నిదర్శనాలన్నీ సాకోరీలో ఉపాసనీ మహరాజ్ వద్ద లభించడంతో డా॥ పవనాస్కర్‌కు ఉపాసనీ మహరాజ్ మీద గల సమ్మకం మరింత దృఢపడింది. మనం గుర్తించవలసిన విషయమేమిటంటే పాట్నా నివాసి పీర్ సాహెబ్ బ్రహ్మచారిబాబా, తాజుద్దీన్ బాబా, చివరిగా ఉపాసనీ మహరాజ్ – వీరందరూ కలసికట్టుగా డా॥ పవనాస్కర్ ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధికి తోడ్పడ్డారు.

బెంగాల్‌కు చెందిన మహాత్ములు 'హరనాథ్‌కుసుమ్' తాజుద్దీన్ బాబా సమకాలికులు, ప్రముఖ మహమ్మదీయ మహాత్ములిద్దరిలో ఒకరు, అజ్మీర్ నివాసియైన 'వాజ్‌టూబ్‌కల్లోఖాడ్‌షా' కూడా తాజుద్దీన్ బాబా పైన ప్రేమ, గౌరవాలు కలిగి వుండేవారు. వారు తమ అనుచరులలో వందలాదిమందిని తాజుద్దీన్ బాబా ఆశీర్వచనం కోసం నాగపూర్ పంపిస్తూ వుండేవారు. ఈ విధంగా మహాత్ములందరూ జాతి, కుల, మత విచక్షణ లేకుండా సరియైన ఐకమత్యాన్ని, సోదరభావాన్ని, పెంపొందించడానికి కృషి చేస్తుండగా యీనాడు సమాజంలోని అనేక వర్గాల సంకుచిత వైఖరిలో దురభిమానాలను ఉసిగొల్పుతూ, పరస్పరమూ ఓర్పు, ప్రేమ లేకుండా ప్రవర్తిస్తున్నారనే విమర్శలు వినిపిస్తూ వుండడం విచారకరమే. ఇక్కడ

జ్ఞాపకం చేసుకోవలసిన విషయం మరొక్కటున్నది. శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా ఒకసారి, "మేము (సాయిబాబా) తాజుద్దీన్ బాబా, సాయి ఖేడా నివాసి ధునీవాలాదాదా, నాసిక్ నివాసి నరసింగ్ మహరాజ్, అక్కల్కోట స్వామిసమర్థులు, షేగాం నివాసి గజానన్ మహరాజ్ – మేమందరమూ దత్తాత్రేయ అంశలతో అవతరించి, పరస్పర సహకారంతో ఒక లక్ష్య సాధనకు పాటుపడుతున్నాము" అని చెప్పారు.

ఇస్లాం మతస్థుడైనా – హిందూ మతస్థుడైనా ఏ వ్యక్తి అయినా సరే, క్రమశిక్షణలో పవిత్రమైన జీవితాన్ని గడుపుతూ, అందరికీ ప్రభువైన దేవునికి శరణాగతుడైనప్పుడు – ఆ భగవంతుడే ప్రేమతోను, అంతులేని దయతోనూ తనకు ప్రేమపాత్రులైన వారికి కొన్ని ఆధ్యాత్మిక శక్తులు ప్రసాదిస్తారు. మహాత్ములందరూ దేవునికి సన్నిహితులు. ఆదర్శప్రాయమైన వివిధ మత జీవితాలకు వారు చెరిగిపోని చిహ్నాలు. అటువంటి మహాత్ములే వారి మధ్య గల సంబంధాలతో సంకుచితమైన మత దురభిమానాలకు అతీతులై ప్రవర్తిస్తున్నప్పుడు వారి మతాలకే వారసులమైన మనం మాత్రం ఒకరినొకరం ద్వేషించుకోవడం ఎందుకు ?

ప్రేమజ్యోతి

దైవం ప్రేమ స్వరూపం. నిరంతరభ్యాసం వల్ల మహాత్ములు తమ అహంకారాన్ని ఆ దైవమందు లయింపజేసి దైవ స్వరూపమైన ప్రేమతత్త్వమే వారుగా మూర్తీభవించి వుంటారు. అహంకారం సంపూర్ణంగా ఆయనయందే ఐక్యమైనప్పుడు అటువంటి మహాత్ముల కరుణ కూడా దైవం వలెనే నిత్యమై ఉంటుంది. "స్వర్గా రాజ్యమందలి నీ తండ్రి వలె నీవు కూడా నిర్మలుడవైయుండు" అని జీసస్ తన భక్తులకు చెప్పినందుకే, భగవంతుడు మానవుల పాప పుణ్యాలను పట్టించుకోకుండా ఎండను, వానను ప్రసాదిస్తాడు. ప్రవక్తలైన గౌతమబుద్ధుడు, క్రీస్తు, మహమ్మద్ మొదలయిన వారి కరుణ కూడా అలాంటిదే. వివిధ మతాలలో అత్యుత్తమ స్థితులను పొందిన మహాత్ములందరూ సత్యంలోను, ప్రేమలోను ప్రవక్తలకు అతి సన్నిహితంగా పోలి వుంటారు. తాజుద్దీన్ బాబా అటువంటి స్థితినొందిన మహాత్ములలో ఒకరవడానికి సందేహమేమాత్రమూ లేదు. అందుకు నిరూపణలు చూద్దాం.

ఒక రోజున ఒక వేశ్య హుజూర్ తాజుద్దీన్ బాబాను ఆరాధించడానికి వచ్చి యీ విధంగా పాడింది :

"పుణ్య జీవులే వున్నారిక్కడ
పాపులు చేరే తీరమెక్కడ?"

ఇది విని తాజుద్దీన్ బాబా వెంటనే యిలా సమాధానమిచ్చారు. "మంచి వాళ్ళంతా అక్కడికే పొండి. పాపాత్ములంతా నా వెంతకు రండి" అన్నారు. ఎంతటి కరుణ !

మరొక సందర్భంలో తాజుద్దీన్ బాబా సకర్దరాలో ఒక దేవాలయాన్ని ఆనుకొని కూర్చున్నారు. వేలకొలది భక్తులు ఆయన చుట్టూ మూగారు. బాబా వారిని చూచి తన దృష్టిని ఆకాశం వైపు నిగిడ్చి ఇలా పలికారు : "ఓ దేవా ! వీరు చేసిన పాపాలన్నింటికీ సమాధానం వారి నడుగకుండా నన్నే అడుగు, ఎందుకంటే వారందరూ నాకుచెందినవారే !" తన భక్తుల పాపాలకు తానే బాధ్యత వహించడమంటే మన పట్ల వారికి ఎంతటి దయ వుండి వుండాలో గదా !

తాజుద్దీన్ బాబా గురువుగా తన శిష్యులను ఎంతటి సమర్థవంతంగా తీర్చి దిద్దేవారో అంతగానూ తమ భక్తులను కన్న తల్లికంటే ఎక్కువగా ప్రేమించేవారు. వారిని దేనికొరకూ ఎన్నడూ ఆయన దిగులు పడనివ్వలేదు. ఆయనకు సేవ చేసుకోవడము, రోగ నివారణ మొదలైన న్యాయమైన వారి కోర్కెలను ఆయన నెరవేరుస్తూ ఆధ్యాత్మికంగా వారిని ఉన్నతులను చేసారు.

ఒకసారి జలాలుద్దీన్‌ఖాన్ అనే భక్తుడు ఎంతో మంది తాజుద్దీన్ బాబా పాద సేవ చేస్తుండగా చూచి తనకట్టి అవకాశం లభించనందుకు తనను తాను తిట్టుకున్నాడు. వెంటనే తాజుద్దీన్ బాబా లేచి కూర్చొని, "నా సన్నిహితులెవరినీ నేను దురదృష్టవంతులుగా వుంచను, నేనెవరి శత్రువునుకాను" అన్నారు. జలాలుద్దీన్ యీ మాటలకు బిత్తరపోయి కృతజ్ఞతతో ఆయనకు నమస్కరించాడు.

సాహెబ్ బాబా అనే మరొక భక్తుడు ఖురాన్‌లోని సురాయా-ముజ్జమ్మిల్-సరకార్-ముజీమిల్ అనే వాక్యానికి అర్థం తనకు స్ఫురించేటట్లు తాజుద్దీన్ బాబా చేయాలని ప్రార్థించాడు. తాజుద్దీన్ బాబా నవ్వుతూ అతనితో, "అవును,

యిటువంటి అంధులు కూడా మనయెదుట చదువ్వగలుగుతారు" అంటూ తన భక్తులను చూపించారు. ఈ మాటలోని వారి భావమేమంటే ఖురాన్ చదువగల్గి నటువంటి పరిజ్ఞానం వారికి లేకపోయినప్పటికీ ఖురాన్ తత్వాన్ని బోధించినందు వలన, తన కరుణ వలనా, వారు శరీరభావాన్ని మరచి దేవుని యందే తమ దృష్టిని నిలువగలిగి వుంటారు. తాజుద్దీన్ బాబా మాటలకు స్వానుభవమే పుస్తక జ్ఞానము కంటే గొప్పదని, దానిని వారికి ఆయన ప్రసాదించారనీ అర్థం.

అధ్యాయము - 9

తాజుద్దీన్ బాబా దివ్యవాణి

సమర్థులైన మహాత్ములు వారి బోధనల యందే జీవిస్తారు, శ్రద్ధాళువులైన శిష్యులను ఆయన ఏమి బోధించారో ఈ అధ్యాయంలో మనం తెలుసుకుందాం:

1908 సంవత్సరంలో రాజా రఘోజీ మహరాజ్ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబాను సకర్దరా తెచ్చిన కొద్దికాలానికి ఒక సాధువు ఆయనను చూడడానికి వచ్చాడు. ఆ సాధువు మెడకు ఒక సంచి వ్రేలాడుతుంది. దాని నిండా చిన్న చిన్న మందుసీసాలు వున్నాయి. ఆ రోజుల్లో తాజుద్దీన్ బాబా ఎక్కువగా సమాధిస్థితిలో పారవశ్యంలో వుంటూ, బాహ్యప్రజ్ఞను కలిగినప్పుడు తన చుట్టూ మూగిన వేలాది భక్తుల ప్రశ్నలకు, ప్రార్థనలకు సమాధానాలిస్తుండేవారు. ఎంతో కష్టం మీద ఆయన కొద్ది నిమిషాలు మాత్రం బాహ్యప్రజ్ఞలో వుండి మళ్ళీ సమాధిలో మునిగి పోయేవారు. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆయన తానున్న ప్రదేశాన్ని వదిలి దగ్గరలో వున్న పొలాల్లోను, అడవులలోను తిరుగుతూ ఉండేవారు. ఆ రోజుల్లో ఆ సాధువు తాజుద్దీన్ బాబాను దర్శించినప్పుడు బాబా అతనిని ఒక చిన్న గ్రామంలో నివసిస్తూ, ఇరవై నాలుగు గంటలూ (రోజంతా) దైవప్రార్థన చేసుకుంటూ, దైవం యొక్క సర్వవ్యాపకత్వాన్ని ఒక్కక్షణం కూడా మరచిపోకుండా వుండమని సలహా యిచ్చారు. తాజుద్దీన్ బాబా యింకా యిలా చెప్పారు : "దైవాన్ని తెలుసుకోవడానికి నిజమైన మార్గం మానవసేవయే. ఆ సేవా మార్గాన్నే నేను నీకు ప్రసాదించాను. సాధువులాగా దుస్తులు వేసుకొని పూజలు, నమాజులూ నోటితో ఉచ్చరించిన

మాత్రాన్నే దైవాన్ని పొందలేము. ఒక్క వ్యక్తి దుఃఖాన్ని తొలగించగల్గితే, నీవు చేసే ప్రతి యాత్రలోనూ వెయ్యి సార్లు హజ్, నమాజ్‌లు చేసినంత ఫలితం వస్తుంది." ఎందుకని? తన సేవతో ఎదుటి వ్యక్తి హృదయాన్ని జయించగల్గితే అంతకంటే పవిత్రమైన ప్రార్థనగాని, తీర్థయాత్రగాని నిజమైన భక్తునికి మరింకేమీ లేదు. ఎందువల్లనంటే కాబా (మక్కాలోని పవిత్రమైన ప్రదేశం) కంటే కూడా మానవ హృదయం వెయ్యి రెట్లు విలువైనది. ఆయన ప్రవచనాలు భగవద్గీతలోని వాక్యాలకు, ఖురాన్ షరీఫ్‌లోని వాక్యాలకు సరిగ్గా సరిపోతాయి.

1920 సంవత్సరంలో అరబ్బీ ఫకీరు ఒకాయన సకర్దరా వచ్చి బాబా ఆశీస్సులు పొందారు. ఆయన బాబా వద్దకు వచ్చిన సమయంలో రాజమందిర ప్రాంతంలో తాజుద్దీన్ బాబా అటూ,యిటూ వేగంగా తిరుగుతూ వున్నారు. బాబా అలా తిరుగుతూ వుంటే ఆ అరబ్బీ ఫకీరు ఆయనను సమీపించడానికి తగిన అవకాశం కోసం ఎదురుచూస్తూ బాబాకు కొంచెం వెనకాలే ప్రవక్త మహమ్మదుల వారి స్తుతియైన దారూష్ షరీఫ్ మెల్లగా చదువుతూ తిరుగుచున్నాడు. హఠాత్తుగా తాజుద్దీన్ బాబా వెనుకకు తిరిగి అతనికిలా చెప్పారు : "కోరికలను అదుపులో వుంచు, అప్పుడే దైవాన్ని చేరే బాటలో సాగిపోవడానికి వెలుగు కనిపిస్తుంది. వ్యామోహమువలన, అస్థిరమైన కోరికల వలన కష్టము, దుఃఖమూ సంభవిస్తుంటుంది. అటువంటి వ్యామోహము లేకపోతే ఆనందమే ఆనందం".

మరొకచోట బాబా అతనితో యిలా చెప్పారు : "మానవుడొక్కడే నిజానికి కోరికలని, కోపాన్ని జయించగల సమర్థుడు, ఈ రెండూ బలమైన శత్రువులు. కోపము, స్త్రీ వ్యామోహము మనిషిని అంధుడిని చేస్తాయి. ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో దైవాన్ని చేరడానికి ఈ రెండు శత్రువులను జయించడం తప్ప సాధకునిగా మరో మార్గం లేదు."

తాజుద్దీన్ బాబా ఎంతో మంది సాధువులకు, ఫకీర్లకు యిటువంటి అనేక సూచనలిచ్చారు. ఆయనను దర్శించి సందేశాలను పొందిన ఆ కాలపు ప్రజలంతా అదృష్టవంతులు. బాబా తనకు ఏ విధంగా సందేశమిచ్చినదీ కరీమ్ బాబా యిలాచెప్పారు :

"ఝాన్సీ నుండి ఒక సాధువు బాబా సాహెబ్ దర్శనార్థమై సకర్దరా వచ్చారు. ఆ సాధువు తాజుద్దీన్ బాబా దగ్గరే వుంటూ వుండేవారు. ఒకసారి నేను సాధువును ముక్తి పొందడానికి ఏదైనా సులభ మార్గాన్ని చూపగలడేమోనని అడిగాను. అతను నన్నొక స్మశానములో కూర్చొని 'తాజుద్దీన్, తాజుద్దీన్' అంటూ తాజుద్దీన్ బాబా సాహెబ్ పేరును జపించమని చెప్పాడు. ఆ పద్ధతిలోనాకు ఆసక్తి కలిగి నేను స్మశానానికి వెళ్ళి రాసాగాను. మూడవ రోజున నేను స్మశానంలో వుండగా బాబా కోపంగాపిలుస్తున్నట్లు వినిపించింది. నేను కళ్ళు తెరచి చూచేసరికి అక్కడ ఎవరూ కనిపించలేదు. మళ్ళీ నేను కన్నులు మూసుకొని జపించడం ప్రారంభించాను, మళ్ళీ అటువంటి శబ్దమే వినిపించింది. అందుచేత నేను జపం చాలించి సకర్దరాకు తెల్లవారుజామున 3 గం॥కు చేరాను. అప్పుడు బాబా నా కుటీరం వద్దనే నిలబడి ఉన్నారు. నేనాయనను సమీపించగానే ఆయన నాతో, "పెద్ద పెద్ద కొండలను త్రవ్వి తీయమని నీకెవడు చెప్పాడు" అన్నారు. తర్వాత నాకొక అగ్గిపెట్టె యిస్తూ, "ఈ గడప, ఆ గడప తిరగడమెందుకు?" అంటూ యింకా మరికొన్ని మాటలుచెప్పారు. అయితే నాకవి అర్థం కాలేదు,అప్పుడు నేను మిమ్మల్ని అర్థం చేసుకోలేకుండా వున్నాను హుజూర్ ! నేను మిమ్మల్ని అర్థం చేసుకోలేకుండా వున్నాను. ఈ మాటలను నా మనస్సులో అనుకున్న వెంటనే నా చెంప మీద కొట్టి అన్నారు : "తెలియనితనాన్ని నటిస్తా వెందుకు"? తర్వాత ఆయన తమ ప్రక్కనే నిలబడి వున్న ఒక వ్యక్తి వద్ద నుంచి శాలువనొక దానిని తీసుకొని, దాని ఒకచివర నాచేతికిచ్చిరెండవ వైపు తాను పట్టుకొని నన్ను క్రిందపరచమన్నారు. శాలువ క్రింద పరచాక, 'ఇదే మన అంగడి' అంటూ యీ క్రింది గేయం చదివారు :

'ఈ దివ్య జ్ఞానపు అంగడి నా చేత తెరువబడింది.
తీసుకువెళితే ఎంతో కొంత, చేరగలరు దైవం చెంత'

ఆయన ఇంకా యిలా అన్నారు.

'అద్దంలో నా ముఖబింబం, హృదయంలో నీ ప్రతిబింబం
అద్దం వున్నది నా చెంత, నా హృదయం వున్నది నీ చెంత'
"కనులు మూసి వెతకినంత, కనిపించును హృదయమంతా

స్వచ్ఛమైన స్ఫటికమువలె నిర్మలమౌదైవమూర్తి"?

"పడుతూ లేస్తూ తలుపు తడుతూ, నిలబడలేక వెతుకుటెందుకు?

నువ్వు మోసుకపోయే ఫలకంలో నీ ప్రేమమూర్తి వున్నది చూడు!"

"మట్టిని సృష్టించావు, నీవే మనిషిని సృష్టించావు,
మనిషిని చేసిన మట్టి మూతను, నీవు సృజియించావు"
"ముంతనుకొన్నాడు. దానితో నీటిని త్రాగాడు.
ముంతకు పట్టుకు నేలకొట్టిన మనిసిని నీవే సృష్టించావు"

"ఆత్మావలోకనంచేసి తానెవరో తెలుసుకొని అంతటితో ఆగక తాను పరిపూర్ణత చెందే వరకూ సత్యజ్ఞానాల కోసం అన్వేషిస్తాడు. వాడు భగవంతుని తెలుసుకుంటాడు".

మరొకసారి ఆయన యిలా అన్నారు :

"నీకు దేవుణ్ణి చూడాలనివుంటే నిన్ను నీవు తెలుసుకోవడం ఒకటే మార్గం". తాజుద్దీన్ బాబా తన భక్తులకు శిష్యులకు ఎల్లప్పుడూ ప్రాణాయామం చేయమని చెప్పేవారు. ఇంకా ఆయన భక్తిలోను, యోగం లోనూ తేలికైన పద్ధతులను నేర్పే వారు, "మనోనేత్రం ముందు గురువు యొక్క రూపాన్ని నిలుపుకొని, ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలతో భగవంతుని నామాన్ని జపించండి"

'నీ కోరికలన్నింటినీ గురువు పాదాల చెంత సమర్పణ చేసి నిజమైన విశ్వాసంతో నీ గురువును ఆశ్రయిస్తే తప్పక భగవంతుని మహమ్మద్ ప్రవక్తల వారిని నిస్సందేహంగా పొందుతారని తెలుసుకోండి. కారణం, ఈ దృశ్యాదృశ్య ప్రపంచంలో రెప్పపాటులో సద్గురువు ప్రసాదించలేనిది ఏమీ లేదు' అనేవారు. దీనికాధారంగా యీ తత్వాన్ని చదివే వారు :

"ఎప్పుడూ భగవంతుని ఎడబాటుకు పరితాపం చెందుతూ యీ ప్రపంచంలో జీవించి, భగవంతుని యందలి భక్తి చెంత యీ ప్రపంచాన్ని విడవడమే నిజమైన ప్రాణత్యాగం"

"నిన్నే చూస్తూ, నిన్నే తలుస్తూ, నీ యందలి ప్రేమతో తన వునికిని మరచిపోవడమే నిజమైన షరీయత్, మారిఫత్ మరియు 'ఆహ్లేతరీకత్".

"మీ రూపాన్ని మనోనేత్రం ముందు నిలిపి ప్రతిశ్వాసతో మిమ్ములను గుర్తుంచుకోవడమే నిజమైన భక్తి."

"పక్షి గుడ్ల మీద కూర్చున్నట్లు నీ హృదయం మీద అధిష్ఠించు, ఈ అభ్యాసం నిన్ను పూర్తిగా మార్చి వేసి అద్భుతమైన అనుభూతలను ప్రసాదించగలదు".

"సుఖదుఃఖాలలో స్థయిర్యాన్ని నిలుపుకొనేవారిని కూర్చిన ప్రశంస ఖురాన్, షరీఫ్‌లో వున్నది".

"నేను సుఖానికి పొంగను, దుఃఖానికి కృంగను, సుఖదుఃఖ సమయాలు అతిథులవలె వచ్చి కొద్దిసేపుండి వెళ్లిపోయేవే అనే మనస్థయిర్యం నాకు కలదు".

"సుఖాపేక్షను పూర్తిగా విసర్జించడమే ఫకీరుకు నిజమైన మార్గం. ఈ విధంగా భగవంతుని పాదాలయందు ఆత్మార్పణ చేసుకొని ఆయన యిచ్ఛపై ఆధారపడితే ఆయన సర్వవిధములా నిన్ను కాపాడి యిహపరాలలోని సర్వాన్నీ నీవు కోరినా, కోరకున్నా నీకు ప్రసాదిస్తారు."

సంపూర్ణము

తాజుద్దీన్ బాబా సమాధికి రైలు మార్గం : మద్రాసు నుండి ఢిల్లీ వెళ్ళే దారిలోనాగపూర్‌లో దిగి అక్కడ నుండి వాకీ, సకర్దరాలలో బాబా సమాధిని దర్శించవచ్చు.

శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా దివ్య చరిత్ర

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

1938 October 30న పవిత్ర సాంప్రదాయక కుటుంబంలో శ్రీమాన్ అనంతాచార్య-శ్రీమతి బుచ్చమ్మ పుణ్యదంపతులకు నాలుగవ సంతానంగా జన్మించారు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ. తండ్రిగారి ఆదర్శ పెంపకంలో యోగాభ్యాసం నేర్చిన భరద్వాజులు గుడ్డినమ్మకానికి తావీయని రీతిన సత్యాన్వేషణతత్పరత కలిగి ఉండేవారు. వీరి చిన్నతనంలో సంభవించిన దుర్ఘటన కారణంగా జీవము, దైవము, మరణము, కాలము మొదలైన అంశాలపై వారికి ఉదయించిన అనేక ప్రశ్నలను అన్వేషిస్తూ సుదీర్ఘ యోచనలో 6 సంవత్సరాలు గడిపి చివరకు ప్రశ్నలే లేని అద్భుత ఆధ్యాత్మిక స్థితిని పొందారు. అన్ని ప్రశ్నలు సమాధానపడి చక్కటి సమన్వయం కుదిరింది. దైవం యొక్క ఉనికి నిర్ధారణ అయ్యింది. కొద్ది సం॥లు తరువాత శిరిడీ మొదట దర్శనంలో శ్రీ సాయినాథుని సమాధిమందిరంలో వారికి బ్రహ్మానుభూతి కలిగింది. అప్పటినుండీ శ్రీ సాయినాథుని గూర్చి అనేక ఉపన్యాసాలు, ప్రసంగాలు చేసి, గ్రంథాలు రచించి సాయిధర్మ ప్రచారానికి అంకితమయ్యారు శ్రీ భరద్వాజులు. సమకాలీనులైన అనేక మహనీయుల ఆదరణ ప్రశంసలు అందుకున్న ఆచార్య భరద్వాజ 1989 April 12వ తారీకున తమ భౌతిక శరీరాన్ని చాలించారు. కానీ నేటికీ తాము నిత్యసత్యులుగా, పిలిచిన పలికే దైవముగా నిలిచి భక్తులకు అనేక అనుభవాలు భౌతిక సాక్షాత్కారాలు సైతం ప్రసాదించి ఇహపర శ్రేయస్సు ప్రసాదిస్తున్నారు. "మాస్టర్"గా, "ఆచార్యులు"గా ఎందరో భక్తులప్రార్థనలనందుకొని అనుగ్రహిస్తున్నారు.

శ్రీ గురుపాదుకా పబ్లికేషన్స్

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS,
C/O SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,
'BHAKTA NIVAS', 12-1-170/46P, HANUMAN NAGAR, JAIPURI COLONY,
NAGOLE, HYDERABAD -68, ANDHRA PRADESH, INDIA